

Тери Пратчет

Само ти можеш да спасиш човечеството

1. ГЕРОЯТ С ХИЛЯДАТА ДОПЪЛНИТЕЛНИ ЖИВОТА

Джони прехапа устна и се съсредоточи.

Тъй. Влизаш бързо, оставяш торпедото да се прицели — бип-бип-бип-бибибийп! — в първия космически изстребител, изстрелваш го — пуф! Изпразваш оръдията по изстребителя — пат-пат-пат-пат!, — удряш изстребител №2 и му разбиваш защитата с лазера — бжжжт!, — а пък торпедото — буффф! — изкарва от строя изстребител №2, гмурваш се надолу, презареждаш оръдията и когато изстребител №3 започне да прави пат-пат-пат, го обстрелваш, след това пак се прицелваш в изстребител №2, докато се издига нагоре, пускаш му една ракетка — пуф! — и после пак го обстрелваш с...

Фиу-фиу-фиу!

Изстребител №4! Винаги излизаше последен, но погнеш ли го него пръв, на другите три им оставаше време да завият и накрая им цъфваш на мушката.

Вече шест пъти умря. А пък беше само пет часът.

Ръцете му хвърчаха по клавиатурата. Втурна се през мелето. Звездите се носеха покрай него с рев. Горивото му щеше да свърши преждевременно, но докато ония го настигнат, щитът щеше отново да се спусне, той вече щеше да е готов, два от онези щяха вече да са повредени и... Ей ги, идват... Пускай ракетите! Уха, късмет, праснах първия — мри, мри, мри! Червена мълния... Фшшшт... Внимавай с пробива в щита, докато се съсредоточаваш върху следващия... Фшшшт... И ей го последният, мъчи се да избяга, но той ей сегичка ще го догони! Натисни ускорителя — гrrrrршшш! — и го дръж под око, докато сипе ли, сипе изстрели към... Фшшшт! Ах!

Огромният корпус на главния извънземен кораб се появи в ъгъла на екрана. Десето ниво, ей ни, идваме... леко, леко... Кораби вече няма, така че Джони просто трябва да внимава да не навлезе в обсега му, а после да го разпертушини и...

Искаме да поговорим.

Джони примига срещу изписаното на екрана съобщение.

Искаме да поговорим.

Корабът премина с рев покрай него! Джони протегна ръка към ключа и забави ход, после се обърна и огромният червен силует отново заплува пред погледа му.

Искаме да поговорим.

Пръстът му увисна над клавиша „огън“. След това, без да поглежда към клавиатурата, той го отмести и натисна „пауза“.

Зачете се в инструкциите.

„Само ти можеш да спасиш човечеството“ — пишеше на корицата.
„Съвършен звук и графика. Върховната игра.“

Тежък крайцер на Скрий Уий, пишеше на седемнадесета страница, може да бъде унищожен със 76 лазерни изстрела. Щом веднъж разчистиш ескорта от изстребители и се нагласиш на удобно местенце, където оръжията на Скрий Уий не могат да те стигнат, оттам нататък всичко е въпрос само на време.

Искаме да поговорим.

Макар и да беше натиснал „пауза“, съобщението продължаваше да трепка на монитора.

В инструкциите не пишеше нищо за съобщения.

Джони прелисти страниците. Това ще да е някой от Новите Елементи, с които според описанието била снабдена играта.

Остави брошурката, докосна клавишите и предпазливо изписа: Пукни, извънмезен боклук/

Не! Не желаем да мрем! Искаме да поговорим!

Ама така не може, какви са тия работи?

Джонсън Клатето, който му даде дискетата и му преснима инструкциите на бащината си копирна машина, му беше казал, че минеш ли десето ниво, получаващ допълнителни 10 000 точки и Почетния свитък на Доблестта, а после се преместваш в сектор Арктур, където корабите са други и са повечко. Джони си искаше Почетния свитък.

Стреля още веднъж с лазера. Фшшшт. Не му беше ясно защо. Просто защото си имаше джойстик и копче, на което пише „огън“ и те служат именно за това.

В края на краищата, на никое копче не пишеше „не стреляй“.

— Предаваме се! МОЛИМ ТЕ!

Протегна ръка и много, много внимателно натисна копчето за запис на играта. Компютърът избръмча, прещрака и млъкна.

После Джони цяла вечер не посегна към играта. Писа си домашните.

Имаше домашно по география. Трябваше да оцвети Великобритания, а после да отбележи с точка на картата мястото, където, според него, се намира тя.

Капитанката на Скрий Уий тупна с преден крак по бюрото.

— Какво?!

Първата офицерка преглътна и се опита да задържи опашката си под почтителен ъгъл.

— Той току-що отново изчезна, мадам.

— Но прие ли?

— Не, мадам.

Капитанката затропа по бюрото с пръстите на трите си ръце. Мъничко приличаше на тритон, ала предимно на алигатор.

— Но ние не стреляхме по него!

— Не, мадам.

— И ти изпрати съобщението ми, така ли?

— Да, мадам.

— Колкото и пъти да го убием, тоя все се връща!!!

Засече Клатето през междучасието.

Клатето беше от онези момчета, които винаги ги избират последни при сформирването на отбори — макар че в момента това не беше от кой знае какво значение, тъй като учителят по физическо не вярваше в отборите, понеже насърчавали излишната надпревара.

Като ходеше, се тресеше. Разправяше, че било нещо на хормонална основа. А пък като бягаше — тогава как само се тресеше! Разни негови части се устремяваха, накъдето им падне; само най-общо погледнато можеше да се твърди, че тича в някаква определена посока.

Но в игрите страшно го биваше. Просто го биваше не точно в ония игри, в които, според повечето хора, трябваше да те бива. Ако някога се проведеше междуучилищно състезание „Кой пръв ще проникне зад непробиваемата

компютърна защита?“, Клатето не само щеше да е в отбора, ами щеше и да подбира въпросния отбор.

— Мараба, Клати! — поздрави Джони.

— Вече не е гот да се казва „мараба“ — отвърна му Клатето.

— А пекъно ли е да се казва „гот“?

— „Гот“ си е винаги „гот“. Пък и „пекъно“ вече никой не казва.

Клатето се огледа заговорнически и после измъкна от чантата си някакъв пакет.

— Ей това е гот. Пробвай го.

— Какво е то?

— Свалих „Звездният боец Терабомбър“ — ухили се Клатето. — Обаче не казвай на никого, става ли? Просто набирай „FSB“. Ама да ти светна, не е кой знае какво. Пускат ти бомбичките и... такова... Абе, просто натискай клавишите и ще видиш какво става...

— Гледай сега... Знаеш ли я „Само ти можеш да спасиш човечеството“?

— Още ли на нея играеш?

— Ти... такова... нищо не си й правил, нали? Ъ? Тъй де, преди да ми я дадеш.

— Не. Че тя дори нямаше защита. Нямаше какво да правя, освен да преснимам инструкциите. Що?

— Не си играл, така ли?

— Е, поиграх си. — На всички игри Клатето играеше само по веднъж. Можеше да погледа две-три минути как се играе дадена игра, после хващаше джойстика и опердашваше максималния брой точки. И след това никога вече не я поглеждаше.

— И не ти се случи нищо... хммм... шантаво?

— Като например?

— Като например... — Джони се запъна. Можеше да разкаже всичко на Клатето — и после Клатето щеше да се разхили или пък нямаше да му повярва, или пък щеше да му каже, че е била някаква закачка или нещо от сорта, номер някакъв. Или пък вирус. Клатето си имаше цели дискети, пълни с компютърни вируси. Не че правеше нещо с тях. Просто си ги събираще, както другите събират марки и разни такива работи.

Можеше да каже на Клатето — и след това станалото вече никак си нямаше да е истинско.

— Ами... такова де... шантаво, нали знаеш.

— Като например?

— Идиотско. Хммм... Абе, такова... като в живота.

— Ама то така и трябва да бъде! Че нали си пише: „Съвсем като наистина.“ Надявам се, че си прочел инструкциите. Татко си пропиля цялата обедна почивка да ти ги преснима.

Джони се усмихна криво.

— Да. Разбрах. По-добре тогава да взема да ги прочета. Благодаря за „Звездният пилот...“

— „Терабомбър“. Татко ми донесе от Щатите „Алабама Смит и Перлите на съдбата“. Мога да ти я запиша, ако ми върнеш дискетата.

— Става — отвърна Джони.

— Жестока е.

— Става.

Никога не му беше стигал куражът да си признае пред Клатето, че не е играл и на половината игри, които му даваше. Не успяваше. Не и ако искаше да има време и за ядене и спане. Но всъщност, проблем нямаше — Клатето никога не го и питаше. Колкото до Клатето — според него компютърните игри съществуваха не за да си играе човек на тях. Те съществуваха, за да може човек да им пробие защитата, да ги пренапише така, че да му се полагат още сума ти допълнителни животи или каквото там щеш, а после да ги записва и да ги раздава на когото си иска.

— Написа ли си домашното по история? — попита Клатето.

— Дръж — подаде му го Джони. — „Какво е да си селянин по време на Гражданската война в Англия?“ Три страници.

— Благодаря — кимна Клатето. — Бързо си го опаткал.

— Ами нали миналия срок по география трябваше да пишем „Какво е да си селянин в Боливия?“ Само разкарах ламите и набутах вътре разни работи за крале с отсечени глави. Първо наблягах на такива работи, а после започвах да се оплаквах от лошото време и калпавата реколта — и нямаш грешка, ако ти се налага в някое съчинение да се правиш на селянин.

Джони лежеше на леглото си и четеше „Само ти можеш да спасиш човечеството“.

Спомняше си времената, когато все още се намираха игри, чиито инструкции се състояха от неща като: „Натиснете < за «ляво», > за «дясно» и огън за стрелба.“

Но сега се налагаше да четеш цели книжици, които да ти обясняват играта. Всъщност това си бяха чисти инструкции, ама ги водеха „романи“.

Отчасти това представляваше Антиклатиева защита. На някого си в Америка или кой го знае къде му беше хрумнало, че е страшно хитро да накараш играта да ти задава въпросчета от сорта на „Коя е първата дума на ред двадесет и трети, страница деветнадесета в инструкциите?“ и после да се самоизключва, ако не отговориш вярно; очевидно, тия никога не бяха и чували за фотокопира в офиса на таткото на Клатето.

Та значи, ето как го пишеше в книжката: скрийуйците бяха изникнали от нищото и бомбардирани няколко обитавани от хора планети. И бяха разпертушили почти всички звездолети. И накрая останал само един — този, експерименталния. И той е единственото нещо, изпречило се на пътя на скрийуйските орди. И само ти... — това ще рече: Джон Максвел, дванадесетгодишен, — след като се прибереш от училище и преди да хапнеш нещо и да се заловиш с домашните си, можеш да спасиш човечеството.

И никъде не се споменава как точно трябва да правиш, ако скрийуйските орди изобщо не желаят да се бият.

Той включи компютъра и натисна клавиша „старт на играта“.

Ето го пак кораба — точно в средата на екрана.

Джони хвана замислено джойстика.

На екрана мигом се появи съобщение. Е, не точно съобщение. По-скоро картинка. Половин дузина яйцевидни топчици с опашчици. Нито мърдаха, нито шаваха.

Що за съобщение? — помисли си той.

Може би трябваше да изпрати някакво специално съобщение. „Пукни, влечуго!“ май не звучеше много подходящо за момента.

Набра:

— Кво става?

На екрана незабавно се появи изписан с жълти букви отговор:

— Предаваме се. Не стреляй. Виж — това са снимки на децата ни.

Той изписа:

— Тва някакъв номер ли е, Клати?

Този път отговорът се позабави.

— Никакъв номер не клати. Предаваме се. Стига вече войни.

Джони се замисли, после изписа:

— Ама вие нетрябва да се предаавет.

— Искаме да си отидем у дома.

Джони изписа:

— В кингата пише, че сте унищо жили сумати планети.

— Лъжи!!!

Джони зяпна срещу екрана. Онова, което искаше да изпише, беше следното: "Не, ама такова, искам да кажа, то това не може да го бъде, вие сте извънземни, не може да не искате да не стрелят по вас, извънземните от никоя друга игра никога не са преставали да извънземстват по екрана и никога не са казвали: „Не ЩеМ да си Ходим.“

А после му хрумна:

Те просто никога не са имали тази възможност! Не са могли.

Но сега игрите са къде-къде по-усъвършенствани.

Едно време старите мегазоиди изобщо не изглеждаха истински. Нито пък имаше книжки за тях, нито многоцветни графики.

Сигурно това е Виртуалната реалност, дето все приказват за нея по телевизията.

Той изписа:

— Ама това, в края на краищата, е само игра!

— Какво е игра?

Изписа:

— КОИ сте вие?

Екранът присветна. Отсреща го погледна нещо, което приличаше мъничко и на тритон, но по-скоро на алигатор.

— Аз съм капитанът — изписаха жълтите букви. — Не стреляй!

Джони натрака:

— Аз стрелям по вас, вие стреляте по мене. Такава е игарта.

— Но ние умираме.

Джони изписа:

— Ами понякога и аз умирам. Много често умирам даже.

— Но ТИ пак оживяваш.

Джони за миг се втренчи в думите. После изписа:

— Че с вас не е ли същото?

— Не. Как да е същото? Ние умрем ли, сме мъртви. Завинаги.

Джони отчаяно зачука по клавишите:

— Не, не е вярно, щото при първата мисия трябва да унижозиш три кораба преди първата палнета. Много пъти съм го играл и корабите все са си три...

— Но са други кораби.

Джони се позамисли и изписа:

— Ами какво става, когато изключа компютъра?

— Не разбираме въпроса.

Ама че тъпотия — помисли си Джони. — Тая игра е много особена. Сигурно е някаква специална мисия или нещо такова...

Изписа:

— Защо пък да ви вярвам?

— ПОГЛЕДНИ ЗАД СЕБЕ СИ.

Джони се изпъна на стола. После се извърна назад — много предпазливо.

Разбира се, там нямаше никого. А и защо да има? Това беше игра.

Тритонската физиономия беше изчезнала от екрана, заместена от познатата му картинка — вътрешността на космически изстребител. Виждаше се екранът на радара...

...покрит с жълти точки.

Жълто — за врага.

Джони грабна джойстика и обърна звездолета обратно. Да, цялата флота на Скрий Уий беше там. В пространството зад него увисаха кораб след кораб. Малки изстребителчета, големи крайцери, огромни, масивни бойни звездолети.

Ако беше на мушката на всичките и ако всички стреляха...

Не искаше да умира.

Чакай, чакай, я задръж. Ти не умираш. Просто започваш играта отново.

Това беше откачена работа. И беше време да се сложи край.

Изписа:

— Добреде и сега кво?

- Искаме да си отидем у дома.
- Добре де, няма порблеми.
- Осигури ни безопасно отстъпление.
- Дадено — изписа той.

Екранът помръкна.

И какво? Това ли беше? Само толкова? Без музика? Без „Поздравления, вие набрахте максималния възможен брой точки“?

Само онази, мъничката точка ту светваше, ту угасваше.

Пък и какво ли беше това „безопасно отстъпление“?

2. ВЪВЕДИ КОМАНДА ЗА НАЧАЛО НА ИГРАТА

Не бива да казваш на родителите си: „Ей, вижте кво, много ми трябва компютър, за да мога да си играя на «Мегастероиди»!“

Не, казваш им: „Много ми трябва компютър — за училище“.

Компютърът е необходимост за образованието.

Както и да е — Помирителният период си има и добра страна. Ако по цял ден висеш в стаята си и, общо взето, си кротуваш, не щеш ли, появяват се и разни неща като компютри. И всеки в къщата се чувства по-добре.

Пък и компютърът понякога наистина върши работа за училище. Джони тъкмо на него беше писал „Какво е да бъдеш такъв или онакъв селянин?“ и после беше разпечатвал съчиненията на принтера, макар че след това се налагаше да ги преписва на ръка, защото въпреки че в училище учеха „Работа с клавиатура“ и „Нови технологии“, ако за да направи нещо, човек порботеше с клавиатурата и приложеше нови технологии, неминуемо се вкарваше в беля.

Смешна работа, но компютърът не ставаше много-много за задачите по математика. Алгебрата открай време се опъваше на Джони — там не можеше да минеш с размишления от сорта на „Какво е да бъдеш хикс на квадрат?“. Но за тази работа се беше разбрал с Бигмак — погледнеше ли тема за съчинение, Бигмак го обземаше същото чувство, каквото обземаше и Джони, щом се изправеше лице в лице с квадратно уравнение. Както и да е, това не беше от чак толкова голямо значение. Ако си кротуваш, родителското тяло, общо взето, е толкова благодарно, задето не си причина полицията да посещава училището и не тормозиш учителите, че те оставя на мира.

Но компютърът ставаше най-вече за игри. А ако пуснеш и звука на максимална мощност, не ти се налага да слушаш как вашите си крецят.

В кораба-майка на Скрий Уий цареше суматоха. Във въздуха все още не се беше разсеял димът от последната бомбардировка. Фигури с размазани очертания щъкаха напред-назад и се опитваха да позакърпят това или онова поне дотолкова, че да издържи на цялото пътуване.

Капитанката се беше отпуснала в креслото си в огромната, сенчеста командна зала. Имаше жълто под очите — сигурен белег за недоспиване. Толкова много неща трябваше да се свършат... Половината изстребители бяха повредени, пък и големите кораби не бяха в цветущо състояние. А за всички оцелели, които взимаха на борд, почти нямаше място — да не говорим пък за храна.

Тя вдигна очи. Пред нея стоеше Главният артилерийски офицер.

— Това не беше умен ход от наша страна — рече той.

— Но беше единственото, което ми оставаше — уморено отговори Капитанката.

— Не! Трябва да продължим борбата!

— И да изгинем до крак — засече го Капитанката. — Бием се, после умираме. Така стоят нещата.

— Умираме, но славно!

— Ти току-що каза една много важна дума — рече Капитанката. — И тя не е „славно“.

Главният артилерийски офицер стана резедав от яд.

— Той нападна стотици наши кораби!

— И след това престана да ги напада.

— Никой друг обаче не е престанал! — възрази Главният артилерийски офицер. — Те са хора! На тях не можеш да им имаш вяра. Те стрелят по всичко!

Капитанката отпусна муцуна на лапата си.

— Той не е такъв — най-накрая каза тя. — Изслуша ни. Поговори с нас. Никой друг не го е правил. Може би той е Избавителят.

Главният артилерийски офицер облегна двете си горни предни лапи на бюрото и се вторачи в нея.

— Е... — проточи той. — Говорих с останалите офицери. Аз в легенди не вярвам. Когато всички осъзнаят цялата чудовищност на онова, което си извършила, ти ще бъдеш освободена от поста си!

Тя извърна към него уморени очи.

— Добре — отвърна му. — Само че точно сега аз съм капитан. И аз отговарям за всичко. Разбра ли? Имаш ли поне най-бегла представа какво означава това? А сега... се разкарай!

Това никак не му хареса, но не можеше да не се подчини.

Мога да заповядам да го застрелят — помисли си тя. — Добра идея. Сума ти неприятности ще си спестя за по-нататък. Това ще е №235 в списъка на нещата, които трябва да се свършат...

Извърна се и продължи да се взира в звездите навън — те светеха върху големия екран, изпълващ цялата стена.

Вражеският кораб продължаваше да виси там.

Що за личност е той? — помисли си тя. — Макар и да са толкова презрени създания, те са толкова малобройни... Но постоянно се връщат! Каква ли е тяхната тайна?

Но за едно можеше да бъде сигурна. Няма никакво съмнение — те изпращат само най-добрите и най-храбрите срещу нас.

Предимството на Помирителния период беше, че нямаше нищо нередно в това, да бъркаш в хладилника. Като че ли вече нямаше определено време за закуска, обяд и вечеря. Нито пък някой си правеше труда да готви.

Джони си направи спагети и стопли една консерва боб. От всекидневната не се чуваше нито звук, макар че телевизорът работеше.

После той се прибра в стаята си и също погледа телевизия. Бяха му дали стария телевизор, когато си купиха новия. Не беше много голям, пък и се налагаше да ставаш всеки път, когато искаш да смениш канала. Но сега течеше Помирителният период и...

По новините вървеше някакъв филм — бомбардираха някакъв град с ядрени ракети. Доста си го биваше.

После Джони си легна.

Не се изненада чак толкова, когато се събуди пред контролното табло на боен звездолет.

С „Капитан Зум“ беше същото. Не можеш да си го избиеш от главата. След като си играл съсредоточено цяла вечер, после цяла нощ изкачваш стълби и мятал лазерни светкавици.

Но пък сънят си беше доста хубав — въпреки всичко. Усещаше седалката под себе си. А в кабината миришеше на нагорещено масло, прегряла пластмаса и некъпани хора.

Приличаше доста на онази, която всяка вечер виждаше на екрана, само дето наоколо беше покрито с тъничък слой мазнина и мръсотия. Но иначе всичко си беше тук — екранът на радара, контролното табло, което управляваше оръжията, джойстика...

Ей, ама това беше много по-готино от компютъра!

Шумове изпълваха кабината — вентилатори щракаха и бръмчаха, устройства жужаха и бучаха...

И графиката беше по-хубава. В сънищата графиката винаги е значително по-хубава.

Флотата на Скрий Уий висеше във въз... в космоса точно пред очите му.
Уха!

Макар че май е редно сънищата да са малко по-вълнуващи. В сънищата те преследват. Случват ти се разни работи. Да седиш в командната зала на боен звездолет, целия набучен с оръдия, си беше много гот, но все трябваше да се случи нещо...

Зачуди се дали пък да не изстреля ракета ли, що ли... Не, задръж, ами че те се предадох. Пък и онова за безопасното отстъпление...

Ръцете му се плъзнаха по клавишите. Те бяха малко по-различни от клавиатурата на компютъра, но ей това тук...

— Приемаш ли сигнала?

Физиономията на Капитанката се появи на комуникационния екран.

— Да? — обади се Джони.

— Готови сме.

— Готови ли? За какво?

— Води ни — каза Капитанката. Гласът излизаше от една решетка до екрана. „Сигурно нещо превежда — помисли си Джони. — Не е редно да си мисля, че гигантските тритони говорят на английски.“

— Накъде? — попита той. — Къде отиваме?

— Към Земята.

— Към Земята ли? Я задръж! Че нали аз тук живея! Човек може да се вкара в голяма беда, ако поведе огромна извънземна флотилия към планетата, на която живее!

Решетката се разжужа и разбръмча. После Капитанката се обади:

— Поднасяме извиненията си. Преводът е буквален. Ние наричаме планетата, на която живеем, „Земя“. Когато аз говоря на скрийуийски, твоят компютър намира думата, която означава същото на твоя език. На

скрийуйски думата „Земя“ всъщност се произнася като... — разнесе се звук, като че някой си измъкваше крака от мокро кравешко лайно. — Сега ще ти покажа нашия дом.

На навигационния екран изведнъж се очерта червен кръг.

Това Джони го знаеше. Просто нагласяш върху него зелен кръг, компютърът започва да прави „бжинг-бжинг-бжинг-бжинг!“ и готово — определил си курса.

Показаха ми къде живеят. — Мисълта му потъна някъде. — Те ми вярват.

Дръпна напред със звездолета си и цялата извънземна флотилия се проточи зад него. Закриваха звездите.

Кабината тихичко си жужеше и бръмчеше.

Е, поне не изглеждаше чак толкова мъчно...

Пред него се появи зелена точка. Тя започна да нараства и скоро прие очертанията на боен звездолет — същия като неговия.

Но беше малко трудно да го различиш на фона на небето. Защото го закриваха лазерни светкавици.

Докато идваше насам, бойният звездолет стреляше. И хвърчеше толкова бързо, че почти догонваше снарядите си.

Джони дръпна рязко джойстика, корабът му се метна встрани и... вражеският звездолет премина с рев покрай него и насочи дула към скрийуйските кораби. Към цялото небе, пълно със скрийуйски кораби, които се бяха предали. На него.

Но разни хора някъде там, навън, продължаваха да играят играта.

— Не! Чуйте ме! Те вече не се бият!

Бойният звездолет описа широк завой и се насочи право към флагманския кораб. Джони видя как онзи изстреля ракета. Някой някъде, наведен над клавиатурата си, беше изстрелял ракета.

— Чуйте ме! Трябва да спрете!

Не ме слуша — помисли си той. — Никой не слуша врага. Врагът е за това, да стреляш по него. Тъкмо затова е и враг. Враговете за това служат.

Зави и тръгна след звездолета, който беше забавил ход и обсипваше флагманския кораб с изстрели.

...а флагманският кораб не му отговаряше.

Джони се взираше в тях с ням ужас.

Корабът се люшкаше под пороя от изстрели. Главният артилерийски офицер пропълзя по клатещия се под и се примъкна до капитанското кресло.

— Глупачка такава! Глупачка! Казвах ти, че това ще стане! Настоявам да им отвърнем с огън!

Капитанката се беше втренчила в кораба на Избрания. Не беше и помръднал.

— Не — възрази тя. — Трябва да му дадем шанс. Не бива да стреляме по техните кораби.

— Шанс ли?! Ами ние — какъв шанс имаме ние? Ще издам заповед да...

Капитанката беше много бърза. Когато ръката ѝ спря да се движи, тя стискаше пистолет, чието дуло почти опираше о главата на Главния артилерийски офицер. Всъщност, това беше просто церемониално оръжие, нищо повече — в бой скрийуийците обикновено разчитаха единствено на ноктите си. Но формата му много явно подсказваше, че от дупката в предния му край изскачат разни неща със съвсем ясно определена цел: да прехвърчат бързо през въздуха и да трепят хора.

— Не — каза тя.

Лицето на Главния артилерийски офицер посиня — сигурен знак за обзелия го ужас. Но му беше останал достатъчно кураж, за да добави:

— Няма да посмееш да стреляш! Не ти стиска!

Това е само игра — помисли си Джони. — В онзи кораб няма истински човек. Просто някой играе на тази игра. Всичко това е само игра. Просто някъде на някакъв екран стават разни неща.

Не.

Искам да кажа — да.

Но...

...в същото това време...

...всичко това се случва и тук...

Корабът му подскочи напред.

Беше лесно. Толкова лесно беше. Просто подреждаш кръгчетата на екрана в редица — бжинг-бжинг-бжинг! — и след това натискаш копчето „огън“, докато не изпразниш всичките оръдия на кораба. Беше го правил сума ти пъти досега.

Нашественикът дори не го беше забелязал. Изстрелваше ракета след ракета, а после ги гледаше как попиляват кораби на екрана. Графиката сигурно беше много впечатляваща.

Това е то — каза си Джони. — Просто екран, на който стават разни неща. Не е истинско... Няма ръце и крака, които хвърчат сред разпръснатите отломки. Нищо и никаква играчка.

Ракетите се приближаваха.

Цялата кабина избухна в ослепително бяло.

Само за миг усети как го обгръща студеният космос, пълен с разни неща...

Етажерка. Стол. Легло.

Седеше пред компютъра. Екранът беше празен. Стискаше джойстика толкова здраво, че се наложи да се съсредоточи, за да отпусне хватката.

Часовникът до леглото показваше 6:3, защото беше повреден. Но това означаваше, че след час-час и нещо трябва да става.

Седна, уви се в одеялото си и пак се вторачи в телевизора. Будилникът спря да звъни.

Ракети и куршуми отново засипваха някакъв град. Доста приличаха на снощните. Сигурно пак ги излъчваха, по желание на зрителите.

Догади му се.

* * *

Йонеса може да помогне — реши Джони.

Обикновено висяха заедно с Клатето и Бигмак до порутения зид зад училищната библиотека. Не бяха точно банда. Ако вземете едно голямо пликче пуканки и го разтърсите, всичките дребосъци се събират в един и същи край.

На Йонеса му викаха „Йо-нес“, защото никога не казваше „йо“ за здрасти. Вече беше престанал да протестира срещу този прякор. Поне беше по-добре от „Съдбоносния“, който бе последният му прякор, и от „Гаечен ключ“, който пък беше предишният. Джони беше официалният генератор на прякори.

Йонеса твърдеше, че и „съдбоносен“ никога не е казвал. Беше изтъкнал, че Джони е бял и никога не казва „И кво? И кво? И кво?“ или пък „Задник!“.

Джони не навлезе в подробности. Просто им разказа съня, но не спомена за съобщенията на екрана. Йонеса го изслуша най-внимателно. Йонеса всичко

изслушваше най-внимателно. Това притесняваше учителите — начинът, по който той изслушваше най-внимателно всичко, което кажеха. Вечно подозираха, че се опитва да ги излови в нещо.

— Това, което имаме тук, е проекция на един психологически конфликт — каза той. — Това е. Искаш ли сиренка?

— Какво е това?

— Просто хрупкаво тестено изделие с добавка на сирене...

— Искам да кажа — другото, дето го каза.

Йонеса подаде пакетчето на Бигмак.

— Ами... вашите се развеждат, нали така? Добре известен факт.

— Може и така да стане. Сега са в помирителен период.

— Доообре. И ти нищо не можеш да направиш.

— Не бива да си го мисля — вметна Джони.

— ...И това определено те засяга — завърши Йонеса.

— Предполагам — предпазливо каза Джони. — Сигурно честичко ще ми се налага да си готвя самичък.

— Ха така. Та значи, ти проектираш своите... такова... потиснати емоции върху компютърната игра. Такива неща стават непрекъснато — обясняваше Йонеса. Майка му беше медицинска сестра и той искаше да стане лекар, като порасне. — Не можеш да решиш истинските си проблеми, затова ги превръщаш в проблеми, които можеш да разрешиш. Като например... ако всичко това ставаше преди тридесетина години, ти сигурно щеше да сънуваш, че се бориш с дракони или нещо такова. Това се нарича „проектирана фантазия“.

— Да спасиш стотици разумни тритони... Не ми се вижда много лесен за разрешаване проблем — възрази Джони.

— Де да знам — ухили се Бигмак. — Та-та-прас! И няма вече проблем. — Бигмак носеше през цялото време кубинки и камуфлажни панталони. Изобщо не ги сваляше. Можеше да го познаеш от сто километра по камуфлажните гащи.

— Работата е там — обясни Йонеса, — че не е наистина. Истинското си е истинско. Но онова, което става на екрана, не е.

— Разбих „Звездните трепачи“ — обади се Клатето. — Ако искате, мога да ви я дам. Всички разправят, че новата версия била много по-готина.

— Неее — проточи Джони. — Мисля си да продължа още малко с тази игра. Да видя дали ще мога да издрапам до двайсет и първо ниво.

— Ако стигнеш до двайсет и първо и им попилееш цялата флотилия, на екрана ти се появява специален номер и ако пишеш до „Гоби софтуер“, ти пращат пет лири награда — обясни Клатето. — Пишеше го в „Компютърен седмичник“.

Джони се сети за Капитанката.

— Цели пет лири? — обади се той. — Леле мале!

Следобед имаха спортен полуден. Само Бигмак се включи в играта. Преди изобщо не си падаше по тези работи, но сега бяха добавили в програмата и хокей.

— Дават ти стик да удрияш хората — както го бе обяснил той.

Йонеса не се занимаваше със спортни игри поради интелектуална несъвместимост. Клатето не се занимаваше със спорт, защото учителят по физическо го беше помолил да не се занимава. Джони не се занимаваше, защото си имаше постоянна извинителна бележка, пък и без това на никого не му пукаше — така че той се прибра рано и прекара целия следобед в четене на инструкцията.

Новинарската емисия беше удължена, което означаваше, че „Тайфата“ щяха да я дават по-късно. На екрана същите онези ракети, които беше гледал предната вечер, се сипеха върху същия град, само дето сега имаше повече журналисти в ризи с пясъчен цвят и с много джобове, които развълнувано дрънкаха за същите тези ракети.

Чу как на долния етаж майка му започна да се оплаква от „Тайфата“ и по високия тон на гласовете позна, че Помирението се отлагаше.

Имаше да пише домашно по история — за Христофор Колумб. Погледна в енциклопедията и преписа към четиристотин думи — обикновено този номер минаваше. После нарисува Христофор Колумб и го оцвети.

След малко осъзна, че отлага включването на компютъра. Щом вместо да играеш игри, първо сядаш да си пишеш домашните — помисли си той, — значи наистина нещо си се сбъркал.

Е, нямаше да го заболи, ако се опиташе да изиграе един „Пакман“ или нещо такова. Бедата беше там, че призраците сигурно пак щяха да увиснат в средата на екрана и категорично да откажат да изпълзят навън и да бъдат изядени. Не смяташе, че би могъл да се справи. И без това си имаше достатъчно грижи.

Като капак на всичко баща му се качи при него с цел да се държи бащински. Случваше се веднъж на две седмици. И май нямаше начин да спре. Налагаше се да се примириш с двадесетминутен разпит за това, как се

справяш в училище и мислил ли си наистина какъв точно искаш да станеш, като пораснеш.

Онова, което се изискваше от тебе, беше да не го насърчаваш — ала по възможно най-учтивия начин.

Баща му приседна на ръба на леглото и се огледа из стаята, като че ли никога преди не я беше виждал. След дежурните въпроси за учители, които вече цяла година не преподаваха на Джони, баща му известно време само седя и гледа в нищото, а после се обади:

— Нещата напоследък доста се объркаха. Предполагам, че си забелязал.

— Не съм.

— Объркаха се. Никак не е време за започване на нов бизнес.

— Да.

— Всичко нормално ли е?

— Да.

— За нищо ли не искаш да си поговорим?

— Не, май че не.

Баща му пак се огледа из стаята. После отново заговори:

— Помниш ли, миналата година, като ходихме във Фалмут за една седмица? Цялото семейство?

— Да.

— Хареса ти, нали?

Тогава Джони беше изгорял на слънцето, беше си изкълчил глезена на някакви скали и трябваше да става в осем и половина всяка божа сутрин, макар че ужким беше във ваканция. А пък единственият телевизор в хотела се намираше пред някаква бабишкера, която беше захапала дистанционното и изобщо не го пускаше.

— Да.

— Пак трябва да отидем.

Баща му се беше втренчил в него.

— Да — отговори Джони. — Би било хубаво.

— Как се справяш с „Космически нашественици“?

— Моля?!

— С „Космически нашественици“. На компютъра.

Джони се обърна и погледна угасналия екран.

— Какво е това „Космически нашественици“?

— Че не се ли казват вече така? „Космически нашественици“? Едно време ги имаше по кръчмите и по разни други места... Ох, то беше преди ти да се родиш. Цели колони от едни такива бодливи, зелени, триъгълни, шестокраки извънземни, които прииждаха ли, прииждаха на екрана, а пък ние стреляхме по тях и ги трепехме.

Джони се позамисли.

— И какво ставаше, като ги натръшкаш всичките?

— О, идваха още. — Баща му се изправи. — Сега сигурно всичко е много по-сложно, предполагам.

— Да.

— Написа си вече домашните, нали?

— Да.

— По какво бяха?

— По история. Трябваше да пиша за Христофор Колумб.

— Хммм... Можеш да включиш и това, че когато е потеглял, той не е тръгвал да открива Америка. Всъщност бил тръгнал да търси Азия и открил Америка по случайност.

— Да. Пише го в енциклопедията.

— Радвам се, че я използваш.

— Да. Много е интересна.

— Ами хубаво. Хубаво тогава. Е, аз отивам пак да погледна онези сметки...

— Добре.

— Ако има нещо, за което искаш да си поговорим, нали знаеш...

— Добре.

Джони изчака, докато чуе как вратата на всекидневната се затваря. Зачуди се дали пък не трябваше да попита баща си къде се е дянала инструкцията за миялната машина.

Включи компютъра.

След малко се появи надписът „Само ти можеш да спасиш човечеството“. Изглежда мрачно въведението и после хвана джойстика.

Извънземните ги нямаше никакви.

Отначало си помисли, че нещо се е объркало. Рестартира играта.

Извънземните пак ги нямаше никакви. Виждаше се само черен космос, тук-там поръсен с блещукащи звездички.

Хвърча насам-натам, докато горивото му свърши.

Ни помен от Скрий Уий. Никакви точки на екрана на радара. Никаква игра.

Бяха си отишли.

3. „СЕРИЙНИ“ УБИЙЦИ

Този ден излъчваха повече новини от обикновеното. През половината време даваха танкове и карти на пустини, целите нашарени с червени и зелени стрелки, а в ъгъла на екрана се мъдреше снимката на някой журналист с прилепена до ухото телефонна слушалка, който приказваше с прациящ глас.

Когато Джони звънна на Клатето, в слушалката също се чуваше прашене.

— Извинете, може ли да се обади Кла... Стивън?

Мрън-мрън, щрак, туп, тътрене на крака.

— Да?

— Аз съм, Клати.

— Да, кажи.

— Напоследък поглеждал ли си „Само ти можеш да спасиш човечеството“?

— Не. Ей, виж какво, набарах един начин да...

— Можеш ли сега веднага да си я пуснеш?

Мълчание.

— Ти добре ли си?

— Кво?

— Звучиш, като че ли ти има нещичко.

— Виж какво, просто иди и си пусни играта, става ли, а?

Клатето му звънна чак след час. Джони чакаше на стълбите.

— Може ли да говоря с...?

— Аз съм.

— Извънземните ги няма, нали?

— Няма ги.

— Сигурно е нещо, вградено в играта. Нали знаеш, и това се прави. Нещо като бомба. Сигурно е програмирана така, че на определена дата всичките извънземни изчезват.

— И що така?

— За по-интересно, предполагам. Сигурно „Гоби софтуер“ сега ще започне да пуска реклами за това по вестниците. Ей, добре ли си? Гласът ти като че ли нещо преградна.

— Нямам проблеми.

— Ще идваш ли утре до супера?

— Ъ-хъ.

— Хайде тогава, чао. Ще се видим там.

Джони се вторачи в мъртвата слушалка. Разбира се, имаше ги тези работи по компютрите. И по вестниците пишеше за тях. Вирусът „Петък, тринадесети“ или нещо такова. Нещо в програмата внимава за датата и когато дойде петък, тринадесети, се предполага, че ще спретне някоя гадост на компютрите из цялата страна.

Носеше се и мълвата за някакъв ЗОЛКХ — „Зловредно общество на лошите компютърни хакери“ — и Клатето цяла седмица беше идвал на училище със саморъчно стъкмени тъмни очила.

Джони се върна в стаята си и се загледа в монитора. На него чат-пат проблясваше по някоя звездичка.

Клатето веднъж беше написал една компютърна игра, която представляваше нещо такова и се наричаше „Пътуване до Алфа Кентавър“. Изглеждаше като екран с няколко точки по него. Защото, както обясни той, играта му се развивала в реалното време — за което никой никога не бил чувал, преди да се появят компютрите. По телевизията чул, че до Алфа Кентавър се пътува три хиляди години. И написал играта така, че ако някой си държи компютъра включен три хиляди години, накрая за награда в средата на екрана се появява мъничка точица, а после и надпис: „Добре дошли на Алфа Кентавър. А сега си вървете“.

Джони погледа още малко монитора. Един-два пъти побутна джойстика и смени курса. Все тая. Космосът си беше същият — откъдето и да го погледнеш.

— Хей? Има ли някой там? — прошепна той.

Преди да си легне, погледа малко телевизия. Пак даваха ракети и някой разправяше нещо за други ракети, с които щели да свалят първите ракети.

Флотилията се носеше из космоса във формата на гигантски конус, дълъг стотици километри.

Капитанката се огледа назад: десетки кораби-майки, стотици изстребители. И прииждаха все повече и повече, щом до тях стигнеше вестта, че са се предали.

Корабът на Избания предвождаше флотилията. Не отговаряше на никакви повиквания.

Но никой не ги обстрелваше. Вече от часове не се беше мяркал вражески кораб. Може би — помисли си Капитанката — този път наистина ще стане. И врагът вече е далече...

Джони се събуди вътре в играта.

Спането в звездолета си беше мъчна работа.

Това кресло отначало му се бе сторило най-удобното нещо в цялата вселена, но направо да се смае човек колко неудобно беше станало само след няколко часа. Тоалетната пък представляваше твърде сложно преплитане на тръби и автоматично захлопващи се люкове и, както вече беше започнал да усеща, не беше чак дотам мирисоизолирана.

Ето това не можеха да ти дадат компютърните игри: миризмата на Космоса. Космосът си имаше собствен мирис — като подмишницата на машина. Не се измърсяваш, защото мръсотия тук няма, но пък над всичко е надвиснала някаква особена „кирлива“ чистота.

Радарът каза: „Пиууу!“

След мъничко видя и точицата на екрана. Не шаваше много-много и без съмнение не стреляше.

Заряза флотилията и тръгна на проучване.

Грамаден кораб си беше. Или поне едно време е бил грамаден. Доста голяма част от него беше стопена.

Носеше се в пространството — абсолютно мъртъв, със съвсем тихичко боботене. Беше зелен, формата му смътно напомняше триъгълник, ако не броим шестте крака — или може би ръце. Три от тях представляваха строшени чукани. Приличаше на мелез между паяк и октопод, проектиран от компютър и сглобен от стотици заварени едно за друго кубчета.

Грамадното туловище се извърна и той забеляза огромните прорези в него — краищата им бяха разтопени. Вътре като че ли се виждаха палуби.

Включи радиото.

— Капитане?

— Да?

— Виждате ли онова нещо там? Какво е то?

— Понякога и ние се натъкваме на тях. Според нас, те са принадлежали на някаква древна раса, вече измряла. Не знаем нито как са се наричали, нито откъде са дошли. Корабите им са много недодялани.

Мъртвият кораб бавно се извъртя. От другата му страна се виждаше дълго петно от изгаряне.

— Според мене, наричат се „Космически нашественици“ — обади се Джони.

— Вие ли ги наричате така?

— Да.

— Тъй си и мислех.

Джони се радваше, че в момента не вижда лицето на Капитанката.

Никой не знае нито откъде идват, нито дори как се наричат. И никой вече няма и да знае — мина му през ума.

Пиууу! — обади се радарът.

Към флотата с огромна скорост се носеше човешки кораб.

Този път той не се колеба нито миг.

Работата беше там, че скрийуйците всъщност не ги биваше много в битките. След първите няколко игри вече беше съвсем лесно да ги победиш. Като че ли не му хващаха цаката на боя. Не знаеха нито как да се промъкват и да връхлитат изневиделица, нито как да отблъскват ударите.

Като си помислиш — те всичките си бяха такива. Джони беше играл сума ти игри, в чиито заглавия имаше думичките „космос“, „космически“ и „битка“ и всичките извънземни бяха такива, че като поиграеш една седмица, после ги биеш от лесно по-лесно.

Този играч не би се справил с истински човек.

Имаш шест ракети. Джони беше изстрелял вече две — още когато врагът бе не по-голям от точица. После просто задържа пръста си върху бутона за стрелба, докато изстреля каквото можа.

Разпръсна се облак от отломки... и това беше всичко.

В края на краищата, никой не беше умрял. Който и да беше, той просто щеше да започне играта отначало.

Струваше му се, че всичко е наистина, но пък нали това беше сън...

Когато човек сънува, винаги му се струва, че всичко е наистина.

Насочи вниманието си към нещото до контролното кресло. То имаше дюзичка, от която в картонена чашка изтичаше нещо като много рядък зеленчуков бульон, и процеп, от който изскачаха много големи найлонови пликове с мънички подобия на сандвичи в тях. Налагаше се пликовете да са големи, за да побират и целия асортимент от добавки, които съдържали всичко, абсолютно необходимо, за да поддържат един звезден воин здрав. Здрав — да, но не и щастлив...

И залък не беше успял да хапне, когато нещо тресна кораба. Червен блясък изпълни кабината; алармените системи ревнаха.

Вдигна поглед тъкмо навреме, за да види кораба, който завиваше назад, за да връхлети отново.

Дори не беше погледнал радара.

Пиеше си чая, да му се не види!

Извъртя кораба. Мултивитаминният сандвич отхвъркна и се заби някъде между жиците.

Връщаше се. Джони започна бясно да натиска разни копчета.

Дръж се...

Кое беше най-лошото, дето би могло да му се случи?

Да се събуди у дома в леглото.

Успокои се. Извъртя кораба. Започна да се движи на зигзаг. Удари го нова ракета. Нападащият кораб премина с рев покрай него и Джони го обстреля. С всичко.

И пак — облак от отломки.

Никакъв проблем.

Но сигурно онзи беше изстрелял ракета тъкмо преди той да го улучи. Нов червен проблясък. Светлините угаснаха. Корабът подскочи.

Главата му се удари в облегалката, отметна се и се фрасна в контролното табло.

Отвори очи.

Точно така. И се събуждаше в стаята си.

Една светлинка му намигна.

Нещо бибипкаше.

Сигурно беше будилникът. Така свършват сънищата...

Вдигна глава. Мигащата светлинка придоби продълговата форма. Опитва се да я фокусира.

Беше някакъв надпис.

Но там не пишеше: „6:3“.

Пишеше: „изтичане на въздух“. А освен настоящето бибиждане се чуваше и някакво ужасно съскане.

Не, не — помисли си той. — Това не е истина. Не може да го бъде.

Надигна се. Навсякъде светкаха червени лампички. Бързо натисна няколко копчета, но това нямаше никакъв ефект — освен дето светнаха още няколко червени лампички.

Не разбираше много-много от контролни табла на звездолети — знаеше кое копче се натиска за „бързо“, кое — за „бавно“, за „наляво“ и за „огън“; но сега по таблото светкаха цели редици от лампички, подсказвайки, че куп неща, от които той бъкел не разбира, са се повредили. Втрени се в някакъв червен надпис: „второстепенни помпи: отказват“. И „второстепенни помпи“ не знаеше какво е, но му се искаше, ох, как му се искаше да не бяха отказвали.

Главата го болеше. Протегна ръка и пипна челото си — по пръстите му полепна истинска кръв. И разбра, че ще умре. Съвсем наистина.

Не — помисли си. — Моля ви! Аз съм Джон Максвел. Моля ви! Аз съм на дванайсет години! И не умирам в звездолет...

Бибидането се усили.

Вгледа се пак в светещия надпис.

6:3.

Тъкмо навреме — помисли си той и загуби съзнание...

И се събуди.

Пак седеше пред компютъра. Компютърът не беше включен.

Направо замръзваше от студ.

Главата го болеше, но нещо смътно му подсказваше, че кръв няма. Беше най-обикновено главоболие.

Отново се вторачи в черния, празен екран и се зачуди какво ли е да си скрийуийец.

Сигурно беше същото като онова, преди малко, само дето не се събуждаш. Постоянно има „изтичане на въздух“ или „тревога ▯ тревога ▯ тревога“, постоянно нещо ти бибидка, а след това — най-вероятно пронизващ космически студ и после — нищо.

Закуси.

Ако си купиш пакетче „Снапифлейкс“ със захарна глазура, във всяко ще намериш безплатно извънземно от поредната серия. Това им беше новият номер. Или пък беше стар номер, който се опитваха да пробутат отново.

Извънземното, което се приземи в неговата купичка, беше оранжево, с три очи и с четири ръце. И във всяка стискаше лазерен патлак.

Баща му още не беше станал. Майка му гледаше телевизия на малкото телевизорче в кухнята — там огромен мъжага, маскиран като пустиня, сочеше разни червени и сини стрелкички по някаква карта.

Помъкна се към супера „Нийл Армстронг“.

Взе със себе си и пластмасовия извънземен. Ето така се атакува планета! Цели серии извънземни — по едно във всяка кутийка! Изчакай, докато се намърдат във всеки кухненски шкаф по цялата страна, дай сигнала и праас!

„Серийни“ убийци!

Може пък някъде, на някоя друга планета, с всеки пакет „Снапикристали“ с амониева глазура да получаваш и безплатно човече. „Ей, зоркове! Съберете цялата серия!“ И като си ги представиш само ситните пластмасови човечета... Естествено, всички до едно — с патлаци! Излезеш на улицата, поразходиш се и виждаш — всеки понесъл патлак, много ясно.

Погледна през прозореца на автобуса.

Ами че така си и беше. Никой не би си направил труда да набута пластмасови извънземни в пластмасовите кутии със закуска, ако въпросните извънземни се занимават, такова де, с най-обикновени, ежедневни работи. С Космикзипо-лазерниФ градинарски ножици в ръце! Возейки се в автобус „МегасмъртФ“! Висейки около супера „Звездният нахалник“!

Бедата с всички извънземни, които бе виждал, беше следната: те или искат да те изядат, или — да ти пускат музика, докато станеш по-добър човек. Никога не се натъкваш на такива, дето искат от тебе нещо съвсем обикновено, например, да им дадеш косачката назаем.

Клатето, Йонеса и Бигмак се опитваха да кибичат до фонтана със скулптурите, но всъщност по-скоро се мотаеха около него. Йонеса беше облечен със същите сиви панталони, с които ходеше и на училище. Не можеш да кибичиш по сиви панталони. Клатето пък още се влачеше с онези слънчеви очила, само дето не бяха слънчеви, защото той тъй и тъй трябваше да носи очила — бяха от ония, фалшивите слънчеви очила за туристи. Освен това не съвпадаха по размер с очилата отдолу и бяха протрили червени белези върху носа му. И беше облечен с анорак. Клатето сигурно беше единственият човек в цялата вселена, който все още носеше анорак. А пък Бигмак, в добавка към камуфлажните си гащи и фланелката с Терминатор отпред и с изписан с

химикалка надпис „Блекбърийските скинове“ отзад, се беше окичил и с колан, направен изцяло от гилзи на патрони. Изглеждаше много тъпо.

— Йо, пичове! — поздрави Джони.

— От цяла вечност киснем тука! — отвърна му Йонеса.

— Пропуснах си спирката и трябваше да се връщам пеша — обясни Джони. — Нещо се бях замислил. Кво става?

— Какво искаш да кажеш: „Кво точно става?“ или „Ей, пич, ко стаа, бе?“ — обади се Клатето.

— Кво точно става? — поясни Джони.

— Искам да се отбия до „Джей и Джей софтуер“ — отговори Клатето. — Може да са получили „Космически салфетки за кафе“. В „Бръмм!“ имаше рецензия и там пишеше, че защитата им била наистина непробиваема.

— А споменавах ли се дали играта струва нещо? — поинтересува се Бигмак.

— На кого му пука?

— Някой ден ще те хванат — рече Йонеса.

— И като те хванат, веднага ти предлагат работа в „Силиконовата долина“ — да проектираш антипиратски програми — ухили се Клатето. Очите му светнаха зад двата чифта дебели стъкла. Клатето си мислеше, че Калифорния е онова място, където отиват добрите хора, след като умрат.

— Не позна. Просто се вкарваш в беля и те съдят — възрази му Йонеса. — И ченгетата ти прибират всичките компютри. Във вестника го пишеше.

Влачеха се безцелно към компютърния магазин.

— Веднъж гледах един филм... Та там се разправяше за едни компютърни игри и ако наистина си добър, извънземните пристигаха да те приберат и после трябваше да управляваш космически кораб и да изтрепеш цяла флотилия лоши извънземни — обади се Бигмак.

— И изтрепа ли ги? Искам да кажа, изтрепах ли лошите извънземни във филма?

Бигмак изгледа Джони, сякаш беше нещо мръднал.

— Много ясно. Че как иначе! Щеше ли да има смисъл?

— „Само ти можеш да спасиш човечеството“ — рече Джони.

— Кво?!

— Играта бе — намеси се Клатето.

— Но по обложките на игрите винаги пише нещо такова! — обясни Джони. „Освен ако не ги взимаш от Клатето — добави той наум. — Тогава получаваш само гола дискета.“

— Ъ-хъ. Мммда. Вярно бе. Че що не?

— Искам да кажа, не пише: „Само тебе ще те напъхат в една Машина, дето струва милиарди лири и в която има повече копчета, отколкото някога си виждал, и хиляда обучени вражески пилоти ще те разпертушинят на парченца, защото всъщност ти не знаеш как се управлява“.

Минаха покрай сладоледаджийницата на мистър Зипи.

— Като че ли не става — обади се Клатето. — Хич не виждам някога да започнат да продават игра, която да се казва „Надупчен на решето“.

— Още ли си имаш неприятности вкъщи? — поинтересува се Йонеса.

— Затишие — отговори Джони.

— Понякога това е по-зле от буря.

— Така си е.

— То не е чак толкова зле вашите да са разведени — включи се и Клатето. — Само дето биваш разкарван по повече музеи, отколкото е здравословно.

— Извънземните още ли ги няма? — попита Йонеса.

— Ъ-ъ. В играта поне ги няма.

— Още ли ги сънуваш? — попита Клатето.

— Нещо такова.

Някаква лелка, която раздаваше листовки за „Големи икономии — двойно боядисване“, в отчаянието си пробута една на Йонеса. Той я пое със сериозен вид, благодари, сгъна я на две и я пусна в джоба си. Йонеса винаги правеше така. „Не се знае кога ще ти потрябва“ — така разправяше. Някой ден можеше да му се прище да тегли една двойна боя на операционната и тогава щеше да е в добра позиция — ще може да сравнява предложенията и да избира.

— Някой гледал ли е снощи войната по телевизията? — обади се Бигмак. — Отиде, та се не видя, а?

— Къде е отишло? — попита Йонеса.

— Разказахме им играта, а?

— Коя игра? — попита Клатето.

— И сега тъщата ще им разкатаем! А? — пак се пробва Бигмак. Все още се опитваше да поразбуди някакъв патриотизъм в тях.

— Оф... То това изобщо не е като истинска война — рече Клатето. — Все едно гледаш филм по телевизията.

— Ух, ама как ми се ще да съм войник! — мечтателно отрони Бигмак. — Бум! — застреля той двойнобоядисващата лелка. Тя дори и не забеляза. Бигмак имаше навика да стреля с въображаеми пушки. Някои хора куфеят с въображаеми китари, Бигмак пък си стреляше с въображаеми патлаци.

— Годинка-две още — рече той — и — опааа!

— Вземи напиши едно писмо на Норман Бурята* — посъветва го Клатето. — Помоли го да задържи войната, докато ти можеш да заминеш там.

[* ???]

— Тоя добре се справя за човек на име Норман — обади се Йонеса. — Искам да кажа... Норман? Не звучи много надеждно, а? Звучи като Брус или Родни, нещо такова.

— Трябва да се казва Норман — намеси се Клатето, — иначе нямаше да е „Бурята“. „Брус Бурята“ например хич не се връзва. Аре.

В събота сутринта „Джей и Джей софтуер“ беше винаги претъпкан. На два-три компютъра винаги вървяха игри и около тях винаги се трупаше тълпа. Никой не знаеше кои са тези Джей и Джей, тъй като собственикът на магазина се казваше мистър Пейтъл и имаше ястребов поглед. Винаги следеше много внимателно Клатето — и то съвсем оправдано: Клатето разпространяваше повече игри от него и от никого не взимаше пари за тази работа.

Четиримата се разпръснаха. Бигмак не си падаше много по игрите, а Йонеса отиде да хвърли едно око на видеокасетите. Клатето пък изнамери някакъв тип, който разбираше от всякакви завързани компютърджийски работи повече и от него.

Джони се шляеше покрай рафтовете с игри.

Чудя се дали и скрийуийците се занимават с такива неща — помисли си той. — Или пък хората на Юпитер или кой го знае къде. Дали ходят в магазина да си купят играта „Застреляй човека“. Или пък имат филми, в които някой се мотка из космоса и тероризира космическите кораби...

Долови някакъв тънък гласец. Идваше откъм щанда.

В „Джей и Джей софтуер“ момичета не се навъртаха често. Един път много, много отдавна майката на Джони беше решила да се откъсне за малко от майчинството и да се опита да изиграе една игра. И то съвсем простичка — стреляш по астероиди, летящи чинии и прочие. Срам и позор. Направо за чудене си беше, че летящите чинии си правят труда да отвържат на изстрелите й. По-скоро трябваше да се паркират в редичка, всичките

извънземни да се покажат на прозорците и да започнат да дюдюкат. На жените им липсваше подход.

Някакво момиче се оплакваше на мистър Пейтъл от играта, която си била купила. Всички знаеха, че така не биваше да се прави — дори и ако като отвориш кутията, намериш вътре само миши лайнца. Мистър Пейтъл беше на мнение, че разкъсал ли е веднъж целофана, и Папата не може да върне игра, пък ако ще да е довякъл със себе си и Господ за свидетел. Поради факта, че и преди си беше имал работа с хора като Клатето.

Момчетата ги гледаха с изумление и ужас.

Тя тропаше с пръст по провинилата се кутия.

— И кой е този, дето иска да гледа само звезди и нищо друго?! — викаше тя. — Да ви кажа, виждала съм звезди и преди. На кутията пише, че се биеш с дузини извънземни кораби — най-различни! И един не се появи!

Мистър Пейтъл смънка нещо. Джони не беше достатъчно близо, за да чуе какво. Но гласът на момичето беше някак си пронизващ — също като отвертка. Когато говореше с думи, изписани само с главни букви, човек можеше да чуе и буквите.

— О, не, не. Не ми излизайте с този номер. Как да разбера става ли, не става ли, без да го пробвам? Така е според Закона за продажбата на стоки (от 1983 година).

Притихналите в страхопочитание зяпачи се смаяха още повече — в погледа на мистър Пейтъл се промъкна лек уплах. Досега не му се беше случвало да срещне човек, който, като говори, да се чуват и скобите.

Пак смънка нещо.

— Да я копирам ли?! Че защо да я копирам? Нали съм си я купила. На кутията пише, че срещаш невероятни извънземни раси. Е, аз пък срещнах само някакво си корабче, на екрана се изписа някакво тъпо съобщение и после и то офейка! Не бих нарекла това „невероятни извънземни раси“.

Съобщение...

Избягал...

Джони се промъкна по-наблизо.

Мистър Пейтъл пак смънка нещо, после се извърна към рафтовете. Целият магазин наблюдаваше стъписано. В ръката си той държеше нова игра. Всъщност, готвеше се да смени старата. Все едно Чингиз хан да реши вместо да нападне поредния град, да си остане вкъщи и да гледа мач.

След това протегна ръка напред, кимна на момичето и тържествено се отправи към единия от компютрите на магазина — онзи, чиято клавиатура

беше покрита с толкова много отпечатьци от пръсти, че буквите вече не си личаха.

Всички наблюдаваха в мълчание как той зареди върнатото от момичето копие. Музиката засвири. Заглавието се раздипли върху екрана — също като това на „Междузвездни войни“. Обичайните истории: „Могъщата флота на Скрий Уий е нападнала Федерацията (за която и Федерация да ставаше дума) и само ти...“

А после — космос. Компютърен космос — един такъв черен — и чат-пат преминава по някоя звездичка.

— При първата мисия трябва да се появят шест кораба — обади се някой зад Джони.

Мистър Пейтъл му се озъби. След това предпазливо натисна един клавиш.

— Току-що изстреляхте едно торпедо в нищото, мистър Пейтъл — обади се Клатето.

Най-накрая мистър Пейтъл се предаде и размаха ръце във въздуха.

— Как ги намират онези работи, дето стреляте по тях? — попита той.

— Те ви намират — обади се някой. — Досега да сте умрели.

— Видяхте ли?! — извика момичето. — Космос и нищо друго! Часове наред я държах включена — напразно! Космос и толкова!

— Може би не си постоянствала. Вие, хлапетата, не знаете какво означава думата „постоянство“ — възрази мистър Пейтъл.

Клатето хвърли поглед на Джони над главата на магазинера и вдигна вежди.

— Това означава упорито да се опитваш да направиш нещо — услужливо се обади Джони.

— О, да, прав си. Е, завчера аз си прекарах цялата вечер в упорито опитване и пак нищо не намерих.

Мистър Пейтъл разопакова внимателно новото копие. Целият магазин го гледаше как пъха дискетата във флопито.

— Е, да видим сега как изглежда играта, преди да я е разбъзикал мистър Клати — рече той.

Заглавието се раздипли на екрана. После потече историята, каквато си я знаеха. И инструкциите.

И космосът.

— Ей сегичка ще видим... — процеди мистър Пейтъл.

Пак космос.

— Тази ми я докараха едва вчера!

Още космос — и още, и още — колкото си щеш. Той, космосът, си е такъв.

Мистър Пейтъл вдигна обложката, огледа я внимателно... Но нали всички го бяха видели как маха целофана...

Отишли са си — помисли си Джони. — Дори и от новите игри.

Всички до един са си отишли.

Целият магазин се хилеше. Но Клатето и Йонеса се бяха втренчили в него.

4. „УМИРА СЕ САМО НАУЖКИМ“

— Според мене... — замисли се Бигмак. — Според мене...

— Да? — насърчи го Йонеса.

— Според мене... Роналд Макдоналд* прилича на Исус Христос.

[* ???]

Бигмак ги правеше тези работи. Понякога излизаше с някое такова голямо, бавно умозаклучение, което предполагаше известен период на задълбочено мислене. Беше като с планините: Джони знаеше, че те се образуват, когато два континента се блъснат един в друг, но никой никога не го беше виждал в действие.

— Тъй ли? — обади се Йонеса с много учтив глас. — И защо мислиш така?

— Ами погледни ги всичките тия реклами. — Бигмак замахна неопределено към останалата част на закусвалнята. — Значи, отиваш в някакъв щастлив край, където има езера от бананов млечен шейк и... и дървета, целите покрити с пържени картопки. После... тоя, Крадецът на хамбургери. Той е Дяволът.

— Мистър Зипи си е сложил за реклама огромен говорещ сладолед — вметна Клатето.

— Това не ми харесва — обади се Йонеса. — Не бих се доверил на сладолед, който се опитва да те навие да ядеш други сладоледи.

Случваше се да си приказват така часове наред, когато имаше тема, която не им се искаше да захващат. Но сега май вече си бяха изприказвали всичките такива приказки.

Погледнаха мълчаливо Джони. Почти не беше докоснал хамбургера си.

— Вижте, нямам представа какво става — рече той.

— На „Гоби софтуер“ наистина ще им се скофти, като разберат каква си я забъркал — ухили се Клатето.

— Нищо не съм забърквал! — кипна Джони. — Не съм аз виновен!

— Може да е вирус — намеси се Йонеса.

— Дума да не става — възрази Клатето. — Имам сума ти вируси. Те просто прецакват компютъра. Не ти прецакват мозъка.

— Могат — възрази Йонеса. — С разни трепкащи светлилки и тям подобни. Нещо като хипноза.

— А преди ми разправяше, че аз съм бил измислил всичко! Бил съм проектирал фантазии!

— Това беше преди дъртият Пейтъл да пробва половин дузина игри. Радвам се, че го видях това нещо. Знаеш ли, че той всъщност й даде ново копие и й върна парите?!

Джони се усмихна притеснено.

Клатето чукаше с пръст по масата. По-точно отчасти по масата, отчасти в локвичка сос за барбекю.

— Не, аз все още съм на мнението, че това е нещо, което „Гоби софтуер“ са заложили във всички игри. Ама да ви кажа, идеята с вируса ми харесва — рече той. — Хора, които прихващат вируси от компютри?! Върхът!

— Не е така — смънка Джони.

— Това го правят с филмите — слагат само един кадър или нещо такова, например, някакъв сладолед или нещо такова, и той влиза в съзнанието на хората, без те да разберат, и после на всички им се яде сладолед — обясни Йонеса. — Викат му „подсъзнателна реклама“. Ще е съвсем лесно да го направиш на компютър.

Джони се замисли за Капитанката — как му беше показала снимки на децата си. Не му приличаше много-много на хипноза. Не знаеше на какво точно му прилича, но на хипноза определено не приличаше.

— Може пък да са истински извънземни и да са завладели контрола над твоя компютър — обади се Йонеса.

— Ууу-иии-ууу — зави Бигмак, размаха ръце във въздуха и заговори с глух глас: — "Джони Максвел не го знаеше, ала току-що беше навлязъл в... Зоната на Буламача... ти-ру-лиру-лиру..."

— В края на краищата, предполага се, че ти ги водиш към Земята — продължаваше Йонеса.

— Но те просто наричат така собствения си свят! — възрази Джони.

— Това са ти го казали те. И освен това са тритони. Като нищо може да си ги повел насам.

Всички погледнаха нагоре, все едно можеха да видят нещо през тавана, застрахователната компания „Т и Ф“ и покрива — например, огромна извънземна флотилия горе, в небето.

— Занасяш се — рече Клатето. — Не можеш да нападнеш планета с цяла сюррия извънземни, които си измъкнал от някаква компютърна игра. Те живеят на екрана. Те не са истински.

— И сега как смяташ да я караш? — попита Йонеса.

— Ами че просто ще карам нататък — отговори Джони. — Кое беше това момиче в магазина?

— Не я знам — вдигна рамене Клатето. — Веднъж съм я виждал — преди да изиграя „Космическа писта“. Момичетата не ги бива много в компютърните игри, защото тяхното пространствено... нещо си там не е чак толкова добро като нашето — продължи той с лековат тон. — Нали разбирате, не можели да мислят в три измерения или нещо от сорта. Нямаат нужния инстинкт.

— Капитанката е женска — обади се Джони.

— При гигантските алигатори сигурно е другояче — реши Клатето.

Бигмак смучеше пликче с кетчуп.

— Мислите ли, че извънземните все още ще се навъртат наоколо, когато порасна достатъчно, че да отида войник? — попита той замислено.

— Не — отвърна Йонеса. — Брус Бурята дотогава ще ги е насмел. Ще им е разказал играта.

— Коя игра? — гракнаха те в хор като уморени монаси.

Следобед ходиха на кино. Гледаха „Алабама Смит и императорската корона“. Клатето твърдеше, че филмът бил расистки, но пък Йонеса каза, че доста му харесал. Заспориха може ли филмът да е расистки, щом на Йонеса му харесва. Джони купи пуканки за всички. Имаше и още нещо в този Помирителен период — джобните пари бяха спорадично явление, но пък като ги имаше, бяха повече.

Когато се прибра, яде спагети, после гледа телевизия. Онзи, пирамидалният, маскиран като пустиня, мине се, не мине и цъфваше на екрана. Понякога разправяше и вицове. Журналистите се подхилкваха. На

Джони Норман Бурята доста му харесваше. Изглеждаше като човек, който би разговарял с Капитанката.

След това даваха програма за спасяването на китовете. Според тях, това била прекрасна идея.

После човек можеше да спечели много пари, ако успееше да изтрае водещия на телевизионното състезание, вместо, например, да го удуши с някоя мека играчка и да офейка.

След това отново имаше новини. Ходещата пустиня пак се появи, после даваха как бомбите поразяват вражески комини с потресаваща точност. А след това — спорт.

И после...

Добре. Я да видим.

Той включи компютъра.

Да. Космос. Още космос.

И ни помен от Скрий Уий.

Задръж — помисли си той. — Те всичките са в голямата флотилия, нали така. И ме следват. Извел съм ги от... от... от пространството на играта. Сигурно ако вървиш достатъчно дълго, от тук можеш да стигнеш там. И ако вървиш в нужната посока.

Накъде ли съм тръгнал?

Мога ли да се проследя?

Някой друг би ли могъл да ме настигне?

Известно време погледа екрана. Беше по-скучно и от телевизионното състезание.

Рано или късно трябваше да си легне. Докато лошите преследваха Алабама Смит из туземния пазар, той беше мислил много за това.

...Джони си имаше теория за тези пазари. Във всеки шпионски филм, пък и приключенски, имаше преследване из туземен пазар — с купове смешни рикши, които се блъскаха в сергиите, преобърнати маси и крякащи пилци; а теорията му беше следната: става въпрос все за един и същ пазар. Изглеждаше все един и същ. Сигурно някъде на някой сергиджия вече беше започнало ужасно да му писва от всичко това...

Както и да е...

Ще си вземе фотоапарата.

Легна си рано. Беше омотал презрамката на фотоапарата около китката си. Фотоапаратите не сънуват.

Корабът миришеше на човек.

Алармите не виеха, не се чуваше и съскане.

Върнах се — помисли си Джони.

А зад него по цялото небе се стелеше Скрийуийската флотилия.

Тук беше и фотоапаратът, с омотана около китката му презрамка. Бързо я размота и снима флотилията. След няколко секунди снимката се измъкна с жужене от апарата. Пъхна я под мишницата си и след малко тя избледня. Опа! Флотилията. Ако можеше да вземе снимката със себе си, щеше да има доказателство...

На конзолата зад екрана святкаше червена лампичка. Някой искаше да разговаря с него. Щракна ключа.

— Видяхме как корабът ти избухна — разнесе се гласът на Капитанката. Екранът взе да пращи и на него изплува лицето ѝ. Изглеждаше угрижена. — А после... се върна. Жив ли си?

— Да — отговори Джони. После добави:

— Поне така мисля.

— Извинявай. Длъжна съм да те попитам... какво става с вас?

— Какво?!

— След като... изчезнете.

Джони се замисли.

Какво ли да ѝ кажа? Кисна в училище. Вися в стаята си — много. Шляем се с Клатето и другите. Моткаме се около супера или в парка, или си ходим на гости, макар че в момента те не идват у нас заради Помирителния период, и си приказваме неща като „Тотално съм се смръхтил“, въпреки че не знаем какво точно означават. Понякога ходим на кино. Живеем в Блекбъри — най-върховния град, готин, та готин.

Сигурно вода най-скучния живот в цялата вселена. Сигурно под скалите на Нептун живеят бучици, чийто живот е сто пъти по-интересен от моя.

— Много е трудно за обясняване — рече той накрая. — Аз...

„Пиууу!“ — обади се радарът.

— Трябва да вървя.

Мъничко му поолекна. Да се изправиш в смъртна схватка срещу някого беше по-лесно, отколкото да разказваш на грамаден тритон за Помирителния период.

Един кораб се носеше бързо насам. Като че ли не го забелязваше. Екраните му сигурно бяха от скрийуийски кораби.

Беше точно в средата на мерника. Звездолетът цял жужеше около Джони. Усещаше силата под палеца си. Натисни копчето — и милиони волтове, амperi или нещо си там от нажежен до бяло лазер ще изскочат с пукотевица и ще...

Палецът му трепна.

Като че ли не му се мърдаше на този палец.

Но то се умира само наужким! — напомни си Джони. — Просто някой някъде седи пред някакъв компютър! Това е то за тях! Просто нещо, което става на екрана! Умира се само наужким!

Мога да стрелям и да уцеля дюзите му с потресаваща точност!

Умира се само наужким!

Корабът премина с рев край него и се понесе към флотилията.

На екрана на радара се появиха две бели точки — това означаваше, че онзи е изстрелял две бойни ракети. Летяха към един от по-дребните скрийуийски кораби, а нападателят ги следваше плътено, като през цялото време стреляше.

Скрийуийският кораб избухна в пламъци. Джони знаеше, че в космоса звуци не се чуват, ала този го чу — продължителен, глух тътен, който се разля сред звездите.

Човешкият кораб описа широк завой и се върна, за да нападне отново.

Лицето на Капитанката се появи на екрана.

— Ние се предадохме! Не бива да се позволява такова нещо!

— Съжалявам, аз...

— Трябва веднага да го спреш!

Джони ускори собствения си ход и се опита да нагласи микрофона.

— Играчо! Играчо! Спри веднага! Спри веднага или...

Или какво? — помисли си той. — Или пак да кресна „спри!“?

Докосна с палец бутона „огън“, прицели се в натрапника...

— Моля те! Сериозно ти говоря!

Онзи летеше към друг скрийуийски кораб и изобщо не му обръщаше внимание.

— Е, добре тогава!

Ослепи го синя светлина. Затвори очи, ала светлината си беше там — пурпурна сред мрака. Когато пак отвори очи, корабът пред него се беше превърнал в облак от блещукащ прах, който се разширяваше.

Извърна се в креслото. Капитанският кораб беше точно зад него. Виждаше сиянието на нажежените му оръдия.

Това в играта никога не го правеха. Огневата им мощ беше много по-голяма от твоята, но я използваха много глупаво. Така и трябваше да бъде. Можеш да победиш стотици извънземни кораби само ако те разбират от артилерия толкова, колкото разбира и една най-обикновена краставица.

Този път всички оръдия бяха гръмнали точно в една и съща секунда. Лицето на Капитанката се появи на екрана.

— Съжалявам.

— Какво?! Какво направихте?!

— Обещавам ти, че повече няма да правим така.

— Какво стана?

Последва мълчание. Капитанката като че се беше загледала в нещо извън обсега на камерата.

— Имаше несанкциониран изстрел — каза най-накрая тя. — С виновните ще се разправяме.

— Аз преследвах този кораб — колебливо рече Джони.

— Да. Надявам се, че следващия път ще тръгнеш да го преследваш, преди да е унищожил някой от моите кораби.

— Съжалявам. Аз... аз не исках да стрелям. Не е лесно да стреляш по кораб.

— Ама че странно — точно един от вас да го каже. Много ясно — Космическите нашественици са се изпозастреляли сами!

— Какво искаш да кажеш?

— Какво лошо ви бяха сторили?

— Виж какво, грешно си разбрала — избухна Джони. — Ние не сме такива!

— Извинявай. От моето място нещата изглеждат по-различно.

По-добре щеше да е, ако се беше разkreщяла — обаче тя не се разkreщя. Ако се беше ядосала, Джони все някак щеше да се оправи. А тя изглеждаше просто уморена и тъжна. Гласът ѝ беше същият и когато му бе говорила за краха на Космическите нашественици.

Ала откри, че и той се е ядосал.

Тя не можеше да говори така за него!

Той винаги изваждаше паяците от пълната с вода вана, дори и да се бяха наакиснали в сапуна и да нямаха вече кой знае какъв шанс. А тя го смяташе за Чингиз, хунския вожд, или дявол знае за кого... и то точно след като беше взривила звездолет на парченца!

— Не съм искал това, знаеш го! Просто си играех на една игра! Имам си достатъчно свои проблеми! Имам нужда от здрав сън! На моята възраст това е много важно! Защо точно аз?!

— Защо пък не?

— И виж какво, не виждам защо трябва да ми се обяснява колко сме били гадни! И вие стреляте по нас!

— При самозащита.

— Не! Често вие стреляте първи!

— Когато си имаме работа с вас, сме стигнали до извода, че трябва да прибегваме до самозащита по възможно най-бързия начин.

— Е, на мене тази работа не ми харесва! Намерете си някой друг!

Той изключи екрана и се дръпна встрани от флотилията. Донякъде очакваше, че Капитанката ще изпрати изстребители подире му, но тя не предприе нищо подобно. Не предприе абсолютно нищо.

Скоро флотата се превърна просто в огромно стълпотворение от жълти точки на екрана на радара.

Хммм! Е, добре!

Да си търсят самички пътя към дома! Не че не им трябваше. Край с тази игра. Че кой ще прекарва цели часове, зяпайки звездички? Трябваше да се оправят без него.

И така им се пада! Той правеше какво ли не заради тях — а пък те бяха само някакви си тритони!

От време на време край него преминаваше звезда. В истинския космос звездите не преминават покрай тебе. Но в компютърните игри ги караха да мърдат, за да не си мислят хората, че са се натресли на нещо като Клатиевото „Пътуване до Алфа Кентавър“.

Интересна мисъл. А накъде отиваше той?

„Дръннн!“ — обади се екранът на радара.

Към него се носеха кораби. Точките бяха зелени. Това означаваше „приятели“. Но ракетите, които излитаха от оръдията им, изобщо не му приличаха на приятелски.

Задръж, задръж... С какъв цвят е оцветен той на радарите им?

Това беше важно. Приятелските кораби бяха зелени, а вражеските — жълти. Той беше звездолет. Човешки звездолет.

Но беше минал на страната на Скрий Уий, така че може да е и...

Грабна микрофона и успя да стигне до „Ъъ... аз...“, преди останалата част от изречението — много тъничка, много мъничка — да се размаже по звездите.

Събуди се.

Беше 6:3.

Студ стягаше гърлото му.

Зачуди се защо ли хората вдигат толкова шум около сънищата. „Лодката на сънищата“. „Реката на сънищата“. „Сънувай малък сън“. Но като го поразнишиш въпроса — сънищата често бяха много гадни и ти се струваше, че всичко става наистина. Сънищата винаги започваха добре и после тръгваха накриво, каквото и да правиш, както и да се бърбатиш. На сънища вярва да нямаш.

И беше оставил будилника нагласен да звъни, макар да беше неделя, а в неделя той си нямаше никаква работа. Всичко живо щеше да спи още часове наред. Дори оставаха цели два часа, докато братът на Бигмак донесе вестника — както обикновено, не този вестник, който трябва.

Беше се вдървил целият от седенето пред компютъра, а той дори не беше включен.

Може би довечера ще сложи нещо на пода, та да се спъне и да се събуди.

Върна се в леглото си и включи електрическото одеяло.

Загледа се в тавана. От него все още висеше модел на космическа совалка. Но едното от двете парченца памук се беше отлепило от щифта, така че сега тя постоянно се готвеше да пикира надолу.

На леглото имаше нещо. Опипа под завивките и измъкна фотоапарата.

Кое то означаваше, че...

Продължи да опипва и се натъкна на лъскав хартиен правоъгълник.
Погледна го.

Ами да. Хммм. Че какво друго беше очаквал?

Стана отново, включи компютъра и пак легна, впери очи в екрана. По него сновяха ли, сновяха фалшиви звезди.

Може би и други хора правят същото. Из цялата страна. Из целия свят — може би. Вероятно не всички компютри показваха едно и също парче космос и някои хора се намираха по-близо до флотилията от други. Или пък някои хора бяха просто упорити — като Клатето — и не се примиряваха с поражения.

Понякога срещаше такива хора в „Джей и Джей софтуер“. Пробваха всяка нова игра, която дъртят Пейтъл зареждаше на компютъра: разпертушинваха ги на парченца, изяждаха ги и какво ли още не — първия път ти се случва точно това, а после и железен лост да размахаш, не можеш се отърва от тези хора. Научаваш още това-онова и после умираш — така беше с игрите. Хората се впрягаха. Имаха нужда да бият в някоя игра — също както Клатето прекарваше по цели седмици в опити да бие някоя програма. И когато някои хора биваха разпертушинвани на парченца, го приемаха много навътре.

Значи, корабите, които беше видял, бяха от онези, които не биха се предали за нищо на света.

Но и Капитанката — що за неблагодарност! Не беше честно да го кара да се чувства така, сякаш е някакво чудовище! Като че би застрелял хладнокръвно когото му падне! Те току-що бяха унищожили кораб — добре де, вярно, въпросният кораб ги беше нападнал, след като се бяха предали, но, в края на краищата, това си беше игра и нищо повече...

Само дето, разбира се, за скрийуийците изобщо не беше игра.

И те вече се бяха предали.

Това не го правеше отговорен за тях, нали? Не и през цялото време. Отначало беше гот, интересно му беше, но вече започна да му писва.

Затътри се надолу по тъмните стълби и измъкна енциклопедията от рафта под видеото. Бяха я купили миналата година — някакъв досадник беше позвънил на вратата им и бе успял да убеди бащата на Джони, че тази енциклопедия е много добра, защото вътре има много цветни картинки. Наистина, вътре имаше сума ти цветни картинки. Докато расте, човек можеше да научи от нея кое как изглежда, ако няма нищо против да не знае много-много за това, кое какво представлява.

След като десет минути се мъчи с показалеца, най-накрая стигна до военнопленниците, по-точно до Женевската конвенция. Не беше нещо, което

би могло да бъде илюстрирано с големи шарени картинки, затова и вътре не пишеше кой знае какво, но и колкото имаше, той го изгълта с интерес.

Беше невероятно.

Винаги си беше мислил, че пленниците са... ами... пленници — не ги убиваш, следователно, трябва да се смятат за големи късметлии. Обаче излезе, че трябвало да ги храниш със същата храна, с каквата храниш и собствените си войници, да се грижиш за тях и най-вече за тяхната безопасност. Дори и ако току-що са разрушили с бомби цял град, трябвало да им помогнеш да излязат от катастрофиралия си самолет, да им дадеш лекарства и да се отнасяш с тях човешки.

Джони се блещеше срещу страницата. Шантава работа. Авторите на енциклопедията — вътре пишеше, че били от издателство „Вселенски чудеса, знания и данни инкорпорейтид“ в Елкабел, Небраска — бяха набутали в нея всичките тези снимки на папагали и не знам си още какво, защото били Чудеса на природата, когато наистина странното беше, че на човешките същества им е хрумнала подобна идея! Все едно да намериш сред всичките тези ядрени ракети и дявол знае какво още мъничко късче от Средновековието.

Джони знаеше доста неща за Средновековието, защото беше писал съчинение на тема „Какво е да бъдеш селянин през Средновековието?“. Когато рицар паднал от коня си по време на битка, на противника му не се позволявало да го отвори с отварачката за консерви и да го изтезава, а трябвало да се погрижи за падналия и после да си го изпрати вкъщи по живо, по здраво — макар че им било позволено да искат пари за услугата.

Общо взето, доста леко беше минал със скрийуийците. Според Женевската конвенция беше длъжен и да ги храни.

Остави книгата на мястото ѝ и включи телевизора.

Даваха нещо много странно. Някой се оплакваше, че врагът затварял военнопленници в сгради, които имало вероятност да бъдат бомбардирани, така че собствената им страна да си бомбардира пленниците. Това било варварство, твърдеше човекът. Всички останали в студиото се съгласиха.

Както и Джони — донякъде. Но се зачуди как ли би обяснил нещо подобно на Капитанката. Всичко поотделно си имаше някакъв смисъл. Само дето когато се опиташ да мислиш за тези работи наведнъж, всичко излизаше криво.

В момента по телевизията даваха прекалено много война. Според него беше крайно време да започнат да дават нещо друго.

Отиде в кухнята, препече си филийки, а после се опита да изстърже изгорялото тихичко, така че да не събуди никого. Занесе горе филийките и енциклопедията и пак се пхна в леглото.

За да му мине времето, прочете още някои неща за Швейцария, където се намираше Женева. Всички мъже в страната били длъжни да отбиват военна служба и да си държат пушка вкъщи — така пишеше. Но Швейцария никога не беше водила война срещу никого. Може би в това имаше нещо разумно. А онова, с което страната се славела, било, че там разработвали разни сложни и хитри майсторийки, които карали дървената птичка да излиза от вратичката и да казва „ку-ку!“.

След малко задряма. Не сънува нищо.

По екрана преминаваха фалшивите звезди. След час-час и нещо точно в центъра му се появи жълта точка. След още час тя беше станала мъничко по-голяма — достатъчно голяма, за да си проличи, че представлява стълпотворение от по-мънички жълти точки.

А после майката на Джони, която се беше качила да го търси, го зави и изключи компютъра.

5. ЧЕ КОЙ, АКО НЕ ТИ?

В кораба постоянно миришеше на пушек и изгоряла пластмаса, забеляза Капитанката. Климатичната инсталация вече не можеше да се справи с миризмата. Известна част от дима и изгорялата пластмаса се падаше тъкмо на изпушилата климатична инсталация.

Усещаше погледите на офицерите върху себе си. Не знаеше на колко от тях може да разчита. Имаше чувството, че не е кой знае колко популярна сред офицерския състав.

Взря се в Главния артилерийски офицер.

— Ти престъпи моята заповед!

Главният артилерийски офицер се огледа из командната зала с вид на самата оскърбена невинност.

— Нас ни нападнаха! — възрази той. — Те стреляха първи!

— Казах, че ние няма да стреляме! — натърти Капитанката, като се опитваше да не обръща внимание на одобрителното мърморене на останалите. — Дадох дума на Избания! Той тъкмо се готвеше да стреля!

— Да, ама не стреля — отвърна Главният артилерийски офицер. — Само си гледаше.

— Тъкмо щеше да стреля!

— „Тъкмо“ е вече много късно. Танкерът „Крий уий“ е унищожен! Заедно с половината провизии, бих добавил... Капитане — довърши Главният артилерийски офицер.

— Въпреки всичко — престъпи заповед! При това пряко!

— Не мога да повярвам!!! И защо да не се бием?!

Капитанката посочи през прозореца навън. Флотилията минаваше покрай няколко кораба на древната раса Космически нашественици.

— Те са се били — промълви тя. — Безкрайно. И сега ги вижте. А са били само първите... Помните ли какво стана с Вортироидите? Ами с Мегазоидите? Ами с Гласотиконците? И с нас ли искате да стане същото?

— Ха! Те са били много примитивни! С много ниска разделителна способност.

— Но са били много. И пак са измрели.

— Ако ще умираме, бих предпочел да умра в битка! — заяви Главният артилерийски офицер. Този път мърморенето беше много по-силно.

— Но пак ще си мъртъв — рече Капитанката.

Ако го застрелям или го затворя, ще се вдигне метеж — помисли си тя. — Не мога и да го глобя, защото никой от нас не е получавал пари. Не мога да го поставя под домашен арест, защото... — тази мисъл ѝ беше противна... — ...в края на краищата, той може и да ни потрябва.

— Налага ти се строго мъмрене — каза тя.

Главният артилерийски офицер се ухили самодоволно.

— Ще бъде вписано в досието ти — добави Капитанката.

— Тъй като няма да се измъкнем живи... — подхвана Главният артилерийски офицер.

— За това отговарям аз! — сръза го Капитанката. — Свободен си.

Главният артилерийски офицер я изгледа на кръв.

— Като се приберем у дома...

— О? — възкликна Капитанката. — Сега пък мислиш, че ще се приберем, така ли?

Привечер температурата на Джони се беше вдигнала до тридесет и девет и две. Беше се разболял от нещо, което майка му нарече „неделен нощен

грип“. Лежеше сред прекрасното топло сияние, което идва от знанието, че каквото и да става, утре няма да се ходи на училище.

Очите му смъдяха. Вътрешността на лактите му пареше.

— Така става, като си прекарваш цялото време пред компютъра — му казаха, — вместо да дишаш здравословен чист въздух.

Нещо не схващаше — дори и в това сърбежно състояние. Свежият въздух, без съмнение, би го разболял още повече?! Но целият му опит сочеше, че каквото и да правиш, то все те разболява. Сигурно родителите му биха твърдели дори, че се е разболял, защото е гълтал витамини и се е завивал добре. Сигурно щяха да го запишат за преглед в поликлиниката за следващия петък, защото докторите обичаха да им се явяваш болен-боленичък, та да са сигурни точно какво ти има.

Чуваше как работи телевизорът на долния етаж. Двадесет минути се чуди дали да не се измъкне от леглото и да си пусне своя, стария, но щом понечи да шавне, пред очите му се разляха пурпурни петна, а ушите му забучаха.

Но сигурно все пак беше успял да го включи, защото когато зрението му се проясни, телевизорът работеше, а цветовете бяха много по-ярки от обикновено. На екрана бяха двамата новинари — черният и онзи, дето изглеждаше, сякаш че очилата му са под кожата, а не отгоре. Намираха се в студиото. Всичко си беше съвсем нормално.

Само дето в ъгъла беше изписано „Войната със Скрий Уий“ — там, където обикновено пишеха неща като „Бюджетен шок“ или „Европейска среща на високо равнище“. Не чуваше какво казват, но на екрана се появи карта на космоса. Беше черна. Той, космосът, си е такъв: просто безкрайност, огромна и черна, и посред нея — една точка, която представляваше всичко останало.

В средата на чернилката беше изрисувана къса, тлъста червена стрелка. От края на картата към нея се бяха насочили няколко дузини сини стрелчици. В ъгъла се мъдреше снимка на някакъв мъж, който говореше по телефона.

Задръж — помисли си Джони. — Почти съм сигурен, че при скрийуийците нямаше репортер от Би Би Си. Иначе щяха да ми кажат. Даже и от Си Ен Ен сигурно е нямало.

Все още не чуваше никакъв звук, но пък не му и трябваше. Съвсем ясно беше, че човеците обкръжават флотилията.

Сцената се смени. Сега на екрана се виждаше някаква палатка и онзи, бабанкото, застанал пред друго копие на същата карта.

Този път се появи и звук. Бабанкото разправяше:

— ...онзи, Джони ли? Той не е никакъв боец. Нито пък политик. И като стане напечено, се скатава вкъщи. Бяга от задълженията си. Но като оставим всичко това, иначе той си е готино хлапе...

— Не е вярно! — кресна Джони.

— Така ли? — обади се глас зад него.

Не се огледа веднага. Звукът като че ли идваше от креслото му... — нещо още по-невъзможно от това, да дават скрийуийците по телевизията. Никой не би могъл да седне в това кресло. Беше цялото затрупано със стари фланелки, книги, неизмити чинии и разни боклуци. Имаше и дълбинен пласт чорапи, а вероятно нейде там, вътре, бе погребано и Изчезналото Ягодово мляко. Никой не би могъл да седне там, без да е специално екипиран за целта.

Обаче Капитанката беше успяла. И явно се чувстваше съвсем като у дома си.

Беше зървал лицето ѝ само на екрана. Сега се виждаше, че е дълга към два метра, но е доста кльощава — приличаше по-скоро на дебела змия с крака, отколкото на алигатор или на тритон. Горедолу по средата ѝ стърчаха два чифта яки, здрави лапи, а под комплекта много сложно устроени рамене, стърчаха още два чифта, но потънички. В по-голямата си част беше покрита с кафяв гаширизон; частите, които оставаха отвън — главата ѝ, всичките ѝ осем ръце или крака и по-голямата част от опашката ѝ — бяха златисто-бронзови, покрити с много дребни люспици.

— Ако си паркирала на улицата точно срещу мисис Канък, има да берем ядове — чу се да казва той. — Тя постоянно се заяжда с татко, дето си оставял колата на тротоара, пък колата му няма хиляда метра на дължина. Та значи, това е халюцинация, така ли?

— Естествено, че е халюцинация — отговори Капитанката. — Не съм сигурна дали истинското и игровото пространство се допират някъде другаде, освен в главата ти.

— Навремето гледах един филм — космическите кораби можеха да стигнат където си искат във вселената, като се провираха в миши дупки из космоса — рече Джони. — Значи, аз имам миша дупка в главата?

Капитанката сви рамене — много е интересно да наблюдаваш как го прави същество с четири ръце.

— Виж това — каза му тя. — Много впечатляваща гледка. Предполагам, че ще го дават доста често.

Тя посочи екрана.

На него се виждаха звезди, а в далечината — някаква точица, която много бързо се уголемяваше.

— Май че знам какво е — рече Джони. — Един от вашите кораби. От онези, дето се появяват на седмо ниво, нали?

— Мисля, че типът вече няма значение — тихо рече Капитанката.

Корабът се отдалечаваше от камерата. Опашката от изгорели газове зад него набъбваше ли, набъбваше. Камерата като че ли беше прикрепена към...

— Ядрена ракета? — попита със слаб гласец Джони.

Екранът почерня.

Джони се замисли за мъртвата армада на Космическите нашественици, която се въртеше сред мразовитата междувъздушна пустош на играта.

— Хич не искам да знам! — тросна се той. — Не искам да ми казваш колко скрийуици е имало на борда! Не искам да ми казваш какво е ста...

— Не — прекъсна го Капитанката. — Не съм си и помислила, че ще искаш.

— Не съм аз виновен! Хората са си такива — нищо не мога да направя!

— Разбира се, че не можеш.

Капитанката имаше гадния навик да говори със спокоен, разумен глас.

— Нас ни нападат — рече тя. — Хората ни нападат. Макар че сме се предали.

— Да, но вие се предадохте само на мене — обясни Джони. — Аз съм си аз. Не е като да се предадеш на правителството или нещо такова. Аз не съм важна личност.

— Точно обратното! — възрази скрийуиката. — Ти си спасителят на цивилизацията. Ти си единствената преграда между твоя свят и сигурното забвение. Ти си последната надежда.

— Ама то това не е... наистина. Това само го пише в началото на играта!

— И ти не го вярваш?

— Виж какво, в началото на всяка игра винаги пише такива работи!

— Само ти можеш да спасиш човечеството... — рече Капитанката.

— Да, но то това не е вярно! Не е наистина!

— Че кой, ако не ти?

— Виж сега — заобяснява Джони. — Аз вече спасих човечеството. В играта де. Скрыйуиците вече не нападат. Хората трябва да играят по цели часове, докато се натъкнат на някой скрийуийски кораб.

Капитанката се усмихна. Свиването на раменете си беше внушителна гледка, вярно — но пък устата на Капитанката беше половин метър дълга!

— Вие, хората, сте много странни същества — рече тя. — Вие сте войнствена раса. Обаче си измисляте правила! Правила за водене на война!

— Ъъъ... Ние май не винаги се подчиняваме на всичките тези правила — каза Джони.

Ново свиване на раменете на „четири ръце“.

— Има ли значение? Дори и това, че сте измислили такива правила... Мислите си, че целият живот е игра!

Капитанката измъкна малко сребристо листче от един джоб на гащиризоната си.

— Вие, нападателите, ни оставихте с твърде малко хранителни запаси. Така че, според собствените ви правила — натърти тя, — съм длъжна да те помоля за следното: петнадесет тона пресован пшеничен екстракт, обработен със захароза; десет хиляди литра студен говежди лактат; двадесет и пет тона препечен зърнен екстракт, съдържащ топлинно обработено говеждо и следи от други съставки заедно с нарязани и изпържени грудки от кореноплодни и овалани в царевично брашно кръгчета зеленчуци; един тон пресовани синапени семена; три тона царевично зърно, покрито с лактатен дериват; десет хиляди литра оцветена вода, съдържаща захароза и редица микроелементи; петнадесет тона обработен ферментирал пшеничен екстракт в зеленчуков сок; хиляда тона заквасена млечна киселина, ароматизирана с плодови екстракти. На ден. Благодаря.

— Кво?!

— Вашите бойци се хранят с това — обясни Капитанката.

— Не ми прозвуча много като ядене...

— Прав си — въздъхна Капитанката. — Отвратителна липса на пресни зеленчуци и опасно висок дял на въглехидратите и мазнините. Ала както и да е — излиза, че ти ядеш това.

— Кой, аз ли?! Че аз дори не знам какво е това!!! Какво е „пресован пшеничен екстракт, обработен със захароза“?

— На опаковката пише „Снапифлейкс“ — обясни Капитанката.

— Ами „заквасена млечна киселина“?

— Нали яде бананово кисело мляко?

Устните на Джони се размърдаха. Опитваше се да схване.

— Ами „топлинно обработено говеждо“ и какво беше още там?

— Хамбургер с картопки и пържен лук.

Джони се опита да се надигне в леглото.

— Да не искаш да ми кажеш, че трябва да хукна на пазар и да накупя „Джамбобургери“ за вкъщи за цялата извънземна космическа флотилия?!

— Не точно.

— Според мене, не...

— Главният ми инженер иска една кофичка пилешки хапки.

— Какво обикновено ядат скрийуйците?

— Обикновено се храним с един вид водорасли. Притежават съвършен баланс на витамини, минерали и микроелементи, които ни осигуряват здравина и стабилен растеж на люспите и костните плочки.

— Тогава защо...

— Ами, както би казал ти, на вкус е пълна отврат.

— О...

Капитанката се изправи. Движението беше красиво. По телата на скрийуйците няма ъгли — освен в лактите и в коленете; като че ли можеше да се огъва накъдето си поиска.

— А сега трябва да вървя — рече тя. — Надявам се, че атаката от страна на низшите микроби, на която си подложен, скоро ще свърши. Бих могла само да се надявам и че атаката от страна на човешки същества, на която съм подложена аз, би могла да се прекрати също толкова лесно с лекарства.

— Защо не отвързате на ударите? — попита Джони. — Знам, че можете.

— Не. Грешаш. Нали се предадохме.

— Да, ама...

— Няма да стреляме по човешките кораби. Рано или късно всичко това трябва да се прекрати. Ще бягаме. Един там ни осигури безопасно отстъпление, спомняш ли си?

Най-лошото беше, че нито повиши тон, нито го обвини в нещо. Тя просто изказваше твърдения. Тежки и ужасни твърдения.

— Добре — каза със сподавен глас Джони. — Обаче знам, че всичко това не е истина. Имам грип. При грип можеш да получиш слаби халюцинации. Всеки го знае. Спомням си, веднъж, когато бях болен, всичките тези пухкави зайчета по тапетите се разтанцуваха. И сега е същото. Знае ли човек. Ти просто си в главата ми.

— И какво от това? — рече Капитанката.

Мина през стената, после пак провери главата си обратно.

— Запомни — каза тя. — Само ти можеш да спасиш човечеството!

— Вече ти казах, че...

— „Скрий Уий“ е просто името, с което ни наричат човеците — обясни Капитанката. — Да си се замислял някога как е „Скрий Уий“ на скрийуийски?

Сигурно беше спал, но не сънува нищо. Събуди се в късния следобед.

Огромна топка ядрен огън, нажежена до милиони градуси, сияеше ослепително в небето.

Вкъщи нямаше никого. Майка му беше оставила поднос със закуска — което ще рече, че беше наредила на него нов пакет „Снапифлейкс“, лъжица, купичка и бележка с надпис: „Млякото е в хладилника“. Освен това беше изписала отдолу и служебния си телефон. Той знаеше, че номерът е този — но понякога тя използваше телефонния си номер така, както другите хора използват лейкопласт.

Отвори пакета и заровичка из него. Този път извънземното беше опаковано в мъничко, хигиенично хартиено пликче. Беше жълто и всъщност малко приличаше на Капитанката, ако така си присвиеш очите, че почти ги затвориш.

Взе да се мотае напосоки из стаите. Посред бял ден никога не даваха нищо интересно по телевизията — само разни жени, които си приказваха, седнали на канапета. Крадешком метна поглед към улицата — само ей така, да провери дали по нея не се стеле опашка от изгорели ракетни газове, дълга около километър. После пак се качи горе, седна и се втренчи в смълчания компютър.

Добре.

Значи... Първо натискаш копчето за включване. И играта започва. Някак си се чувстваше по-зле, когато се мъчеше да мисли, че просто си седи пред компютъра и си играе.

От друга страна, беше посред бял ден — което ще рече, че повечето хора са на училище или поне са се скатали някъде и си траят. Джони не беше много уверен по въпроса за игровото и истинското време, но може би когато хората бяха на училище, атаките спираха? Но не — сигурно някой играеше на същата игра в Америка или в Австралия, или някъде си.

Освен това, като умреш насън, се събуждаш — ама какво ли става, когато умреш буден?

Ала... скрийуийците ги избиваха — там, навън. Или там вътре. Или тук вътре.

Глупаво правеше Капитанката, че не отвърщаше на огъня с огън.

Ръката му включи компютъра, без той да осъзнава какво прави.

Появи се надписът. Музиката засвири. По екрана запълзя пак същата стара история. Знаеше я наизуст. „Спасителят на цивилизацията“. „Сигурно забвение“.

„Само ти можеш да спасиш човечеството“.

„Че кой, ако не ти?“

Примига. Буквите вече се бяха изнизали. Не можеше да му се е привидяло това последното, допълнителното изречение... Или пък можеше?

После — пак звезди.

Не докосна нито клавишите, нито джойстика. Не знаеше накъде трябва да лети. Общо взето, „направо“ му се виждаше най-добре. Часове наред.

Погледна часовника. Тъкмо минаваше четири следобед. След малко хората ще се приберат от училище. Ще гледат „Тайфата“ и „Тя ще се оправи“, и „Лунни езерца“. Бигмак ще гледа, зяпнал срещу брат си. Клатето ще гледа, докато се опитва да отмъкне заслужените слава и признание от поредния нещастен автор на компютърни игри. Йонеса сигурно нямаше да обръща кой знае какво внимание на телевизора — апаратът просто ще си работи, докато Йонеса си пише домашните. Йонеса винаги си пишеше домашните веднага след като се прибере от училище и не обръщаше внимание на нищо друго, докато не си ги напише така, че сам да е доволен. Но всички гледаха „Тайфата“.

Не и Джони — днес.

Усети, че го обзема смътна гордост от това. Телевизорът беше изключен. А той си имаше друга работа.

Някъде през последните десетина минути беше взел едно решение. Не беше сигурен точно какво, но го беше взел. Така че трябваше да го изпълни. Каквото и да беше то.

Отиде в банята и се пробва с термометъра. Беше електронен термометър, майка му го беше поръчала по някакъв каталог — показваше и времето. Всичко в този каталог имаше вграден дигитален часовник вътре. Дори и чадърът за голф, който служеше и за Удобна масичка за пикник. Дори и уредът за премахване на мъха от чорапите.

„Когато се притеснявате за часа, вие най-често се притеснявате, че не знаете колко е часът. Край с притесненията!“ — измърмори си Джони, набута термометъра в устата си и го държа там нужните двадесет секунди.

Температурата му беше 16:04о.

Нищо чудно, че му беше студено.

Върна се в леглото, все още с термометъра в уста, и пак погледна екрана на компютъра.

Пак само звезди и нищо повече.

Сега другите сигурно висяха около супера — освен ако Йонеса не се мъчеше да изкара шест плюс с домашното си. Висят. И чакат да се свърши поредният ден.

Взря се в термометъра. Показваше 16:07о.

А на екрана — все звезди, звезди, само звезди...

6. ПИЛЕШКИ ХАПКИ В КОСМОСА

Събуди се. Познатият мирис на звездолета погъделичка ноздрите му. Хвърли поглед към компютърното табло. Вече започваше да му свиква.

Така-а-а. Значи, пак се беше върнал в истинския живот. Когато се връщаше в... Когато се връщаше в... трябваше да си поприказва с лекарите за този странен, повтарящ се сън — че е дванайсетгодишно момче и живее в...

Не! — помисли си той. — Аз съм си аз — не съм пилот от някаква компютърна игра! Ако започна да си мисля такива работи, наистина ще умра! Трябва да внимавам!

После забеляза другите кораби на екрана. Все още беше твърде далече от флотилията, разбира се. Но зад него още три кораба се бяха подредили в спретната редичка и го следваха. Бяха по-големи и по-широки от неговия и, доколкото е възможно това в космоса, по-скоро се подмятаха, отколкото летяха.

Натисна копчето за свързка. На екрана цъфна бузесто лице.

— Клати?!

— Джони?

— Какво търсиш ти в главата ми?

Екранният Клати се огледа.

— Е, ами според тази, мъничката табела, завинтена на контролната джаджа, аз пилотирам Лек танкер, клас трети. У-ха! Вътре в главата ти обикновено такова ли е?

— Не съм много сигурен — отговори Джони.

До главния комуникационен екран имаше друго копче, на което пишеше: „Едновременна свързка“. Имаше чувството, че знае за какво служи.

Така и стана — щом го натисна, физиономията на Клатето се дръпна в горния ляв ъгъл на екрана. В отсрещния ъгъл цъфна лицето на Йонеса, а над него — собствената му физиономия. Другият ъгъл остана празен.

Джони натисна едно копче.

— Бигмак? Йонес?

Физиономията на Бигмак се появи в празния ъгъл. Като че ли си бършеше устата.

— Проверяваш товара ли? — попита саркастично Джони.

— Пълен е с хамбургери! — обяви Бигмак с тона на монах, току-що пристигнал в рая и открил, че тук са позволени всички плътски грехове. — Цели камари с хамбургери! Милиони, ти казвам! С картопки. И една кофа с пилешки хапки — тук така пише.

— Тука на таблото пише — обади се Йонеса, — че карам много „Готови за консумация царевични и пшенични продукти“. Да ходя ли да погледна що за продукти са?

— Добре — кимна Джони. — Това значи, че ти караш танкера с млякото, Клати.

— О, да. Върхът на справедливостта! За Бигмак — хъмбургери, за Клатето — тъпото мляко! — изхленчи Клатето.

Физиономията на Йонеса се появи отново на екрана.

— Предимно хрупки за закуска — информира ги той. — В кутии с размери като за Гигантска-Джамбо-Мега-цивилизация.

— Тогава по-добре Бигмак да престрои кораба между тебе и Клатето — нареди припряно Джони. — Не можем да рискуваме сблъсък.

— Прас, тряс, ба-ба-ба-бам. Буум! — обади се Бигмак.

— Ще помним ли всичко това, когато се събудим? — попита Клатето.

— Как да го помним? — възрази Йонеса. — Ние не го сънуваме!

— Добре, добре. Хммм. Значи, ще си го спомним, когато той се събуди?

— Не мисля. Според мене, ние тук сме просто проекции на неговото подсъзнание — обясни Йонеса. — Той просто ни сънува.

— Искаш да кажеш, че не сме истински?! — възкликна Бигмак.

— Не съм сигурен дали и аз съм истински — обади се Джони.

— Струва ми се, че всичко е истинско — каза Клатето. — И мирише на истинско.

— И вкусът му е като на истинско — допълни Бигмак.

— Изглежда истинско — завърши Йонеса, — но той просто си представя, че сме тук. Всъщност, ние не сме ние, а такива, каквито той си ни представя.

Не ме питай мене — помисли си Джони. — Ти винаги си бил най-добрият в тези работи.

— И току-що изчислих, да ви кажа — продължи Йонеса, — че ако изрежем и изпратим капациите на всичките кутии тук, можем да спечелим шест хиляди комплекта тенджери, разбрахте ли ме? И двайсет хиляди албума с футболни стикери и петдесет и седем хиляди шанса да спечелим стилен „Форд сиера“ с пет врати!

Четири кораб се влачеха след далечната флотилия. Корабът на Джони лесно можеше да се откъсне напред, затова той описваше широки кръгове около танкерите и наблюдаваше екрана на радара.

От танкера на Клатето чат-пат се чуваше прашене и пукане. Опитваше се да разглоби компютъра — да провери дали вътре в него няма разни нововъведения, които Джони би могъл да си спомни, като се събуди.

На екрана се появиха кораби: голямата точка на флотилията, а по краищата — зелените точки на играчите. Сети се за нещо.

— Йонес?

— Ъ?

— Тия, вашите кораби, имат ли някакви оръжия?

— Ъъъ... Как трябва да изглеждат?

— На джойстика трябва да има червено копче.

— На моя няма.

— Ами ти, Клати? Бигмак?

— Тцъ.

— Кое е джойстикът? — попита Бигмак.

— Онова, дето караш с него.

— Избърши горчицата от него и погледни — обади се Йонеса.

— Няма никой — съобщи Бигмак.

Невъоръжени — помисли си Джони. — И бавни. Един удар с ракетка — и хоп! — Клати се е насадил посред най-голямото сирене във вселената. Какво става с хората, когато ги сънувам? Защо всичко върви все накриво?!

— Ще дръпна напред да видя какво става — обади се той и натисна копчето. Бързо.

Трима играчи атакуваха скрийуийската флотилия. Скоро останаха двама — Джони беше държал на мушката си единия през цялото време, докато идваше насам. Зави през облака дим на мястото на експлозията и се засили толкова бързо към следващия нападател, че направо подбутваше отзад собствената си ракета.

Врагът се беше насочил към капитанския кораб; играчът явно не поглеждаше радара си. Нов взрив — вече зад Джони; беше се насочил към третия играч.

Осъзна, че прави всичко насъзнателно. Очите и ръцете му вършеха всичката работа — той просто наблюдаваше отвътре.

Третият играч беше забелязал танкерите. Забеляза и него, зави и успя да изстреля насреща му няколко снаряда.

О, не. Умът на Джони бръмчеше като машина — преценяваше скорост, разстояние...

Усети, че корабът подскочи, но успя да го стабилизира. После нагласи мерника.

Натисна копчето с палец и го задържа, докато бибипкането не му съобщи, че е изгърмял каквото е имал за гърмене.

След малко червената мъгла се разнесе. Откри, че в мозъка му отново са започнали да се прокрадват мисли. Движеха се бавно, сякаш не знаеха точно къде се намират — като хора, сновящи из руините на бомбардиран град, които се промъкват през развалините и се опитват да различат познатите стари силуети...

Усещаше метален вкус в устата си. Лакетът го болеше — сигурно го беше фраснал някъде при завоя.

Нищо чудно, че си измисляме правила — помисли си той. — Според Капитанката е странно, но не и според нас. Просто си знаем какво ще представляваме, ако нямаме правила...

До комуникационния екран святкаше лампичка. Някой искаше да разговаря с него. Щракна копчето.

На екрана се появи лицето на Капитанката.

— А, Джони! Страхотна техника!

— Да. Но аз трябваше да...

— Разбира се. Виждам, че си довел и приятели.

— Нали каза, че имате нужда от храна.

— Даже още по-голяма. Последната атака беше ужасна.

— Вие изобщо ли не стреляте?

— Не. Предадохме се — напомням ти го. Освен това не трябва да спираме. Поне някои от нас ще стигнат до границата.

— Граница ли? — учуди се Джони. — Мислех си, че отивате на някаква планета...

— Първо трябва да прекосим границата. Отвъд границата вече нищо не ни застрашава. Дори и ти можеш да дойдеш с нас. Ако се бием, всички ще измрем. Ако бягаме, някои от нас ще оживеят.

— Май хората не могат да мислят по този начин — заключи Джони. Погледна през илюминатора. Танкерите се приближаваха.

— Вие сте бозайници. Бързи. Топлокръвни. Ние сме амфибии. Студенокръвни. Бавни. Логични. Някои от нас ще преминат отвъд. Ние се плодим бързо. За нас всичко това има смисъл. За мене има.

Образът на Капитанката се измести в ъгъла на екрана. В другите три се появиха Клатето, Бигмак и Йонеса.

— Страхотна стрелба — похвали го Бигмак. — Като отида войник...

— На екрана ми има жаба — оплака се Клатето.

— Това е... Тя е техният капитан — обясни Джони.

— Жена началник? — удиви се Йонеса.

— Нищо чудно, че извънземните все губят — заключи Клатето. — Да бяхте видели колата на майка ми...

— Хммм, такова... Тя май ви чува. Стига сексизъм! — скара им се Джони. Капитанката се усмихна.

— Приканвам другарите ти да разтоварят така очаквания си товар.

Най-накрая разбраха как ставаше. Цялата средна част на танкера се отделяше. Малки скрийуийски корабчета — седалка, моторче и похлупак за пилота — изтикаха товара в търбусите на по-големите кораби. Без тази си част танкерите представляваха само кабина, мотор и голяма празна мрежа от греди.

Джони гледаше как резервоарът на Йонесовия кораб леко се изнизва през люка на капитанския кораб.

— Ъ-ъ, такова... ако... ако като ги изсипвате от пакетите, такова, намерите, такова, ако в купичката ви падне нещо пластмасово... — рече той. — Е... това е просто шегичка. Не е нарочно.

— Благодаря.

— Ако запазите капациите на кутиите, може да спечелите и „Форд сиера“ — обади се Йонеса. Гласът му леко трепереше — опитваше се да говори като някой, който всеки ден си приказва с извънземни. — И ще публикуват снимката ви в „Домашен журнал“.

— Би ни било много от полза. Някои от коридорите в този кораб са ужасно дълги.

— Я стига тъпотии! — срязва ги Бигмак. — На него... на нея никога няма да ѝ дадат голямата награда!

— Така ли? Значи, ще трябва да се задоволим с шестте хиляди комплекта тенджери — рече Капитанката.

— Как ще се върнем? — попита Клатето.

— Как дойдохте тук?

Клатето се намръщи.

— Как наистина дойдохме тук? Преди минутка бях... бях... и сега — ето ме тук. Ето ни всичките тук.

— Като стана въпрос за това, откъде се взеха тия хамбургери и млякото? — попита Бигмак.

— Всичко е наред — успокои ги Йонеса. — Нали вече ви казах! Ние всъщност не сме тук. Ние сме просто проекции на неговата тревога. Четох го в някаква книга.

— Страхотно успокоение — рече Клатето. — Струва си да го знае човек, когато се намира в открития космос, на милиарди километри от дома. Та... как ще се връщаме?

— Де да знам — вдигна рамене Джони. — Аз, общо взето, го правя чрез умирање.

— Няма ли някакъв друг начин? — обади се Йонеса след дълга, замислена пауза.

— За мене май не. Това тук е игровото пространство. И за да се измъкнеш от него, трябва да умреш — обясни Джони. — Но вие сигурно можете просто да се върнете обратно с корабите. Не съм съвсем сигурен, че с вас може да се случи нещо лошо. Вие не играете... наум, искам да кажа.

— Ами... — подхвана Клатето.

— Но на ваше място бих тръгнал веднага — посъветва ги Джони. — Преди да са се домъкнали и още играчи.

— Бихме останали да ти помагаме — рече Клатето, — но тези машини нямат оръжия, нали разбираш.

Като че ли беше разтревожен.

— Да бе. Колко тъпо, че не се сетих — любезно рече Джони.

— Йонеса може да е прав и ти просто да си ни въобразяваш — каза Клатето, — но дори и на въобразяемите хора не им се умира, предполагам.

— Прав си.

— Ще идваш ли утре на училище?

— Може и да дойда.

— Добре. Ами... чао тогава.

— Аре.

— Дръж се, а, Джони? — тревожно се обади Йонеса.

— Ще се опитам.

— Да, сбъркай ги тия извънземни! — викна Бигмак и танкерите завиха обратно.

Джони все още ги чуваше как си говорят, докато се отдалечават.

— Обърка се, Бигмак. Джони е от извънземните!

— Кво? Значи, те са на наша страна?

— Не, те са си на тяхна страна. И Джони — и той е на тяхна страна.

— Ами ние на чия страна сме тогава?

— На негова.

— О-о. Схванах. Ъ-ъ... Йонес?

— Кво?

— Кой тогава е на наша страна?

— Ами той, предполагам.

— Че има ли тогава някой на другата страна?

Корабите се превърнаха в точки на екрана на радара, а после изчезнаха зад ръба му.

Накъде — Джони и представа си нямаше.

Сигурно съм поискал да бъдат тук или пък съм ги сънувал, знам ли. Но не трябва да го правя пак. Може би те всъщност не са тук, но не искам да гледам как приятелите ми умират. Не искам да гледам как никой умира.

Поне аз съм си на моя страна.

Огледа небето.

След малко Капитанката се обади:

— Ти няма ли да тръгваш?

— Още не.

— Искаш да кажеш, ще чакаш да умреш...

Джони сви рамене.

— Това е единственият начин да се измъкна оттук... Бий се, докато умреш. Така е във всички игри. Просто се надяваш, че следващия път ще стигнеш малко по-далече.

На екрана все още не се появяваха други нападатели. Флотилията изглеждаше неподвижна, но всъщност беше набрала доста голяма скорост. С всяка секунда навлизаше все по-надълбоко в игровото пространство. Всяка секунда означаваше, че все по-малко и по-малко играчи биха имали търпението и решителността да продължат да я търсят.

Наля си от гнусната питателна супичка.

— Джони?

— Да?

— Аз май доста те поразстроих преди време, когато ти заявих, че хората били кръвожадна и опасна раса...

— Е... Да. Малко.

— В такъв случай... бих искала да ти кажа... че съм ти благодарна.

— Не разбирам.

— Задето си на наша страна.

— Да, ама аз не съм кръвожаден!

— Значи, сигурно преди малко някой друг е пилотирал кораба ти, така ли излиза?

— Не. Трудно ми е да ти го обясня — рече Джони. Първо на първо, трябваше да успее някак си да го обясни сам на себе си.

— Да мина ли на някоя по-приятна тема за разговор?

— Не си длъжна — отговори Джони. — Искам да кажа, нали си началник. Сигурно си имаш работа.

— О, корабите си се управляват сами — усмихна се Капитанката. — Летят си, докато не се треснат о нещо. Няма какво толкова да се прави. Грижи за ранените и така нататък. Рядко имам шанса да си поговоря с човек. Та... що е това „сексизъм“?

— Кво?

— Ти я каза тази дума.

— О, това ли... Това означава просто, че трябва да се отнасяш с хората като с хора и такова... да не си мислиш, че момчетата не могат да се справят с това и онова. Говорихме за това в училище. Има сума ти неща, дето повечето момчета не ги могат, но трябва да се преструваме, че ги могат, и така все повече от тях ще ги могат. Ами това е.

— Предполагам, че има и разни неща, които момчетата не могат?

— О... Амче да... Само че това са женски работи — отвърна Джони. — Както и да е, разни момчета стават например инженерки и всякакви такива, значи, ако искат, могат всичко да си вършат както трябва.

— Да надскочат ограниченията на пола си. И дори да задминат другия пол. Да. При нас е горе-долу същото. Някои индивиди проявяват достоен за благоговение стремеж да успеят, да направят кариера в област, която традиционно се смята за неподходяща за техния пол...

— Като тебе например — вметна Джони.

— Говорех ти за Главния артилерийски офицер.

— Но той е мъж! Искам да кажа, мъжки екземпляр...

— Тъкмо де. По традиция воините на Скрий Уий са жени. Жените имат по-голяма склонност към битки. Предците ни са се били, за да защитават вировете, в които се развъждли... Мъжете не се бият. Но в неговия случай...

На екрана на радара се появи точка.

Джони остави чашата си и се вгледа внимателно в нея.

Обикновено играчите се втурваха право към флотата. Но не и този. Рееше се точно до ръба на екрана и си стоеше все там — летеше със скоростта на скрийуийските кораби.

След малко от същата посока се зададе и втора точка и започна да се приближава.

Този поне като че ли си беше поредният играч.

Някъде дълбоко в мислите на Джони се мотаеше едно гадничко уравнение. Ставаше въпрос за ракетите. В „Само ти можеш да спасиш човечеството“ се полагаха по шест ракети на ниво. Изстреляш ли ги веднъж — това е. Така че колкото по-дълго останеш жив, толкова по-малко ти оставаха,

за да се биеш. Но всички атакуващи играчи имаха по шест ракети. А той вече имаше само четири. Свършеха ли му — толкова. Една добре прицелена ракета — и край с него. При тези обстоятелства загубата си беше сякаш вградена в цялата работа.

Нападателят се приближаваше. Но погледът на Джони постоянно се плъзгаше към точката до ръба. Тя сякаш дебнеше — като акула, която се влачи подир издишащ надуваем дюшек.

Включи свръзката.

— Нападателю! Нападателю! Спри веднага!

Те не могат да говорят — помисли си Джони. — Те са просто играчи, не са вътре в играта. Нито могат да говорят, нито да слушат.

Откри, че механично е прицелил една ракета в приближаващата се точка. Но това не можеше да е единственият начин. Рано или късно се налагаше да проговориш, макар и само заради това, че вече няма какво да мяташ по противника.

Нападателят изстреля ракета. Тя мина покрай Джони и се изгуби в открития космос.

Не са истински — мина му през ум. — Трябва да си мислиш, че не са истински! Иначе няма как.

— Нападателю! Това е последният ти шанс! Виж какво, сериозно ти говоря!!!

Натисна копчето. Корабът се разтrese леко и ракетата изскочи. Нападателят действаше бързо. Както и ракетата. Сремнаха се и се превърнаха в разширяващ се червен облак. Той обви кораба на Джони като пушек.

Някой някъде мигаше на парцали срещу екрана си и сигурно сипеше ругатни. Поне така се надяваше Джони.

Онази точка все още се рееше на ръба на екрана. Дразнеше го — все едно да те сърби, където не можеш да се почешеш. Не, така не се играеше. Забелязваш извънземен и стреляш по него — нали всъщност това беше цялата игра!!!

Този, дето само се спотайваше в далечината и дебнеше, го изнервяше. Държеше се така, както би се държал някой, който хммм...

...приема всичко насериозно.

Капитанката седеше на бюрото си, вперила поглед в големия екран. Дъвчеше. Каквото ще да е, все беше по-добро от онези водорасли — дори и...

(тя погледна опаковката), дори и Захаросани царевични пръчици в студен говежди лактат, хрупкави и сладки, но с някакви странни твърди неща в...

Бръкна с нокът в уста, взе да чопли между зъбите си и най-накрая го напипа.

Измъкна го и го погледна.

Беше зелено и имаше четири ръце. Повечето от които държаха по някакво оръжие.

Зачуди се за кой ли път какви бяха тези работи. Главният медик беше предположил, че всъщност това са някакви зловредни гризачи, нападащи хранителните запаси. Сред екипажа пък се бе разпространила версията, че тези неща имат някаква връзка с религията. Може би бяха принесени в жертва на боговете на храната?

Внимателно го постави на бюрото си. При подходящо осветление, реши тя, това нещо прилича малко на Главния артилерийски офицер.

После отвори мъничката клетка до купичката и пусна птичките.

Сред далечните предци на скрийуийците имаше и такива, които много приличаха на алигатори и някои от навиците им се бяха предавали по наследство. Капитанката отвори уста докрай — което накара горната и долната ѝ челюст да се разчекнат така, че да се просълзи човек.

Птичките скокнаха вътре и се захванаха да чистят зъбите ѝ. Една от тях си намери мъничка отломка от пластмасов лазерен пистолет.

Онзи кораб се беше размърдал. Все още се държеше на далечно разстояние и описваше широки кръгове около флотилията. Беше станал свидетел на още едно нападение: Джони се бе отървал от натрапника с една ракета и няколко изстрела, макар че мигащата червена лампичка на таблото му съобщаваше, че нещо някъде е престанало да работи. Сигурно пак второстепенните помпи.

— Джони?

Беше Капитанката.

— Да? Следиш ли го?

— Да. Обикаля между нас и границата. В момента е точно на пътя ни.

— Не можете ли някак си да го заобиколите?

— Флотилията наброява повече от триста кораба. Трудничко ще е.

— Като че ли чака нещо... Ще... ще рискувам да хвърля едно око.

Остави кораба си да задмине флотилията и се устреми към далечната точка.

Тя не направи никакъв опит да се дръпне от пътя му.

Беше космически кораб — съвсем същият като неговия. Всъщност, в известен смисъл... това си и беше неговият кораб. В края на краищата, в цялата игра имаше само един звездолет — онзи, който пилотираш ти, за да спасиш човечеството. Всеки летеше все с него... — в известен смисъл.

Беше увиснал сред звездите, безжизнен като Космически нашественик. Джони се приближи — вече виждаше добре кабината и дори силуета на някаква глава вътре. С шлем. Всеки носеше шлем — така беше нарисувано на обложката. В звездолет се носи шлем. Нямаше представа защо. Сигурно художниците си мислеха, че има голяма вероятност да се изсулиш от креслото си при завоите.

Опита се пак да влезе във връзка.

— Хей? Чуваш ли ме?

Не се чу нищо освен съскането на вселената в микрофона.

— Аз пък си мисля, че ме чуваш. Имам такова усещане.

Мъничкото мехурче на шлема се обърна към него. През опушеното стъкло се виждаше не по-добре, отколкото през чифт слънчеви очила, когато се вираш през стъклата от външната им страна, но той знаеше, че го наблюдават втренчено.

— Какво чакаш? — попита Джони. — Виж какво, знам, че ме чуваш! Не ми се ще да се наложи да...

Другият кораб ревна и оживя. Втурна се към прииждащата флота, насочил към нея две копия от синя светлина.

Джони изруга тихичко и скрита мотора си. Нямаше надежда да настигне нападателя. Онзи имаше предимство още на старта, а и боен звездолет на пълна газ си беше боен звездолет на пълна газ.

Беше извън обхвата на оръжията му. Втурна се след него.

Виждаше напред някои от големите кораби от флотилията, които трмаво се дърпаха встрани. Бавно се разпръсваха, като внимаваха да не се блъснат един в друг. Наблюдавана отпред, гледката приличаше на разтварящо се цвете.

Нападателят се втурна с рев навътре във флотилията. После се преобърна леко и изстреля шест ракети една след друга. След миг два малки скрийуийски изстребителя избухнаха, а един от по-големите кораби се завъртя около оста си: беше го улучил.

Нападателят вече се беше насочил към поредния изстребител. Налагаше се Джони да признае — правеше го красиво. Никога досега не беше осъзнавал колко лоши пилоти са другите играчи. Пилотираха като хора, които живеят на земята: ляво-дясно, нагоре-надолу — дървена работа. Всъщност — като някой, който движи нещо по екран.

Но този нападател се носеше и извърташе като лястовичка в полет. И при всяко извъръщане на прицела на оръдията му заставаше по някой скрийуийски кораб. Дори и да му отговаряха с огън, нямаше да го улучат освен по случайност. Корабът му описваше пируети.

Лицето на Капитанката се появи на екрана.

— Трябва да го спреш!!!

— Опитвам се! Опитвам се! Да не би да си мислиш, че само си седя и го гледам?!

Нападателят зави. На Джони не му беше хрумвало, че е възможно звездолет да се приплъзва, но този тъкмо това и правеше. Спря само за миг, двигателите му забавиха ход и се втурна обратно нататък, откъдето беше дошъл.

И застана тъкмо на мерника му.

— Ей, спри! — кресна той. Ракетата му беше готова. Защо ли си правеше труда да крещи? Играчите не чуваха, те само гледаха играта на екрана...

— Кой си ти?

Гласът беше много чист и много човешки. Капитанката говореше така, сякаш се беше научила да говори по учебник, но този глас бе глас на някой, който приказваше горе-долу от едногодишната си възраст.

— Чуваш ме!

— Махни се от пътя ми, тъпако!

Двамата пилоти се взираха един в друг — през разстоянието помежду им, което много, много бързо се топеше.

И преди съм го чувал — помисли си Джони. — Този глас. Чуваш цялата пунктуация...

Не се сблъскаха... — не точно. Когато двата кораба се отъркаха странично, се разнесе скърцащ звук. Раздраха се перки, раздраха се резервоари, а после и двата отхвъркнаха встрани, лъкатушейки като пияни.

Контролното табло пред Джони се превърна в маса от червени светлинки. Кабината се пропукваше...

— Идиот! — кресна радиото.

— Всичко е наред! — побърза да извика Джони. — Просто се събуждаш и...

Корабът му избухна.

7. МРАЧНАТА КУЛА

Термометърът показваше 16:34.

В игровото пространство времето течеше по-иначе.

Няма значение колко често умираш — не можеш да му свикнеш и това си е. Не можеш да напреднеш с трениро...

Тя го беше чула. Вътре в играта.

Надигна се рязко.

Скрийуйците бяха вътре в играта, защото това беше техният свят. Клатето и останалите всъщност не бяха вътре — почти беше сигурен, че ги е сънувал, защото му трябваше някой, който да докара танкерите с храна.

Но нейния глас го беше чувал — при Пейтъл. Този звънлив, рязък глас, по който съвсем ясно си личеше, че собственичката на въпросния глас смята целия свят за малоумен — затова трябва да му се говори като на бебе или на чужденец.

На екрана продължаваше да се разстила празното пространство.

Трябваше да я намери. Освен всичко друго човек, който пилотира така кораб, не трябва да бъде пускан да припари близо до скрийуйците.

Клатето сигурно я знаеше коя е.

Когато се изправи, откри, че стаята се върти около него. Сигурно наистина е болен, хрумна му. Е, нищо чудно. Че какво друго да очакваш с този Помирителен период и с това тъпо училище, и с тези родители, дето ти се правят на приятели, и за капак на всичко — да спасяваш цяла извънземна раса, вместо да се наспиш като хората! Че как да не се разболееш?!

Довлече се някак си до коридора, взе телефона и го отнесе в стаята си. Тъкмо измъкна антената и телефонът извъня.

— Ъ-ъммм... Ало. Блекбъри — две-три-девет-девет-осем-нула — койсеобаждамоля?

— Ти ли си, бе? Аз съм.

— О, здрасти, Клати.

— Да не си нещо болен?

— Грип. Клати, виж кво...

— Чел ли си днешните вестници?

— Не. Мама и татко си ги занесоха на работата. Клати...

— Във вестника пишеше за „Гоби софтуер“. Чакай така... Ето какво пише: „Никакви срещи от двадесет и първия вид“. Това е заглавието.

Джони се поколеба.

— И какво пише по-нататък? — попита той много предпазливо.

— Какво значи „сезиран“?

— Ми... като „осведомен“ — обясни Джони.

— Та тук пише, че били сезирани за потоп от оплаквания, залял „Гоби софтуер“ и магазините за компютърни игри, по повод „Само ти можеш да спасиш човечеството“. Щото те нали писаха, че щели да дават по пет лири, ако застреляш всичките извънземни... Хората си купуват играта — и вътре няма никакви извънземни! И „Гоби софтуер“ са се вкарали в голяма беля — заради Търговския закон. И постоянно използват думата „хакер“ — довърши Клатето с презрителния тон на човек, който знае какво точно е хакер и е наясно, че повечето журналисти не знаят. — Цитират и Ал Рампа, президента на „Гоби“. Той разправя, че събират всички копия на играта и ако им изпратиш оригиналните дискети, ще ти пратят образец от новата си игра „Додж Сити 1888“. Във „ФААззззАААП!“ я бяха оценили с четири звезди!

Събират игрите...

— Да, ама ти нямаш оригиналните дискети — обади се Джони. — Едва ли въобще ти се намира такова нещо като оригинална дискета.

— Не, обаче познавам един, дето брат му си я купи — радостно се захили Клатето. — Значи, проблемът бил в играта! И в крайна сметка ти не си се смахнал.

— Никога не съм разправял, че съм се смахнал!

— Да, ама... такова де, знаеш как е. — Клатето като че ли се сконфузи.

— Клати?

— Кажи.

— Познаваш ли го онова момиче, дето го видяхме при Пейтъл?

— О, тя ли? И кво тя?

— Знаеш ли коя е?

— Май беше нечия сестра.

— Чия?

— Ходи в някакво специално училище за безнадеждно умни. Казва се Кайли или Кристъл, някакво такова измислено име беше. За какво ти е?

— Ами нищо. Просто щото се опъна на Пейтъл за играта, сигурно... Та кой е брат й?

— Ами един, как се казваше... Уф... Ох, да бе, Цамбура. Приятелче на Бигмак. Сигурен ли си, че си добре?

— Да. Добре съм. Доскив.

— Доскив. Утре ще идваш ли?

— Май да.

— Аре.

— Аре.

Бигмак не вдигна телефона. Там, където живееше Бигмак, хората и писма не получаваха много често. Даже апашите ги беше страх да ходят там. Хората приказваха за квартал „Джошуа и Клемънт“ по същия начин, както сигурно едно време са говорели за Черната дупка в Калкута или за Светата инквизиция.

Кулата се издигаше самотна и черна на фона на небето като нечий последен зъб.

Наоколо нямаше кой знае какво: е, имаше една редичка магазинчета със заковани с дъски витрини, но си личеше къде е минал огънят. Имаше и една кръчма, построена от неонов светлини и червени тухли — казваше се „Веселият фермер“.

Кулата беше спечелила награда през 1965 година — тъкмо преди да започне лека-полека да се разпада. Тук вечно духаше вятър. Дори през най-спокойните дни хали надуваха ледени свирки из бетонните коридори. Това място беше нещо като резерват за ветрове. Ако квартал „Джошуа и Клемънт“ беше съществувал преди две-три хиляди години, сигурно тук щяха да прииждат хора от цялата страна, за да се принесат в жертва на бога на вятъра.

Бащата на Джони му викаше „Ротвайлерови хълмове“. Докато се качваше по стълбите (асансьорите бяха спрели да работят още през 1966-та), Джони ги чуваше как лаят. Като че ли всички в кулата ги беше страх — и то ги беше страх предимно един от друг.

Бигмак живееше на четиринадесетия етаж с брат си, приятелката на брат си и един питбул на име Клинт. За брата на Бигмак се знаеше — от що-

годе достоверен източник, — че препродава видеоуредби по неофициален път.

Джони почука плахо — надяваше се, че е било достатъчно силно, за да го чуят хората, но и достатъчно тихо да не го чуе Клинт. Де тоя късмет. Иззад вратата изригна звукова стена.

След малко издрънча верига и вратата леко се откряна. Едно подозрително око надникна — горе-долу на височината, където трябва да се намира едно нормално око; метър по-надолу закипя някаква объркана дейност: Клинт се опитваше да провери и двете си очи заедно с всичките си зъби в същата тази тясна пролука.

— Кво?

— Бигмак тука ли е?

— Не знам.

Това Джони го знаеше. В апартамента имаше едва четири стаи. Семейството на Бигмак беше огромно и живееха из целия град и практически нито един негов член не знаеше къде се намира друг негов член, докато не са съвсем наясно кой ги пита за него.

— Аз съм Джони Максвел. Учим в един клас.

Клинт се опитваше да провери глава, широка петнадесет сантиметра, в дупка, широка пет сантиметра.

— А, да. — Джони усети, че го разглеждат внимателно. — Долу в кръчмата е. Чао.

— О, благодаря — отговори Джони с, както се надяваше, нормален глас.

Бигмак беше на тринадесет години. Но за собственика на „Веселият фермер“ разправяха, че сервираше на всеки, който не пристигал в кръчмата на тротинетка.

Пък и така и така на връщане трябваше да мине покрай кръчмата. Малко потръпна при мисълта, че ще трябва да влезе вътре. Лесно му беше на Бигмак. Откакто се е родил, изглеждаше на седемнадесет. Обаче излезе, че Бигмак бил отвън — беше се облегал на капака на една кола. С него бяха и две приятелчета. Докато Джони идваше към тях, те го зяпаха втренчено. Онзи, който нехайно си играеше с дръжката на вратата, се изправи и го загледа на кръв.

Джони се опита да докара малко по-наперена походка.

— Здравсти, Джони — поздрави го Бигмак, но май с половин уста.

Тук той е по-различен — помисли си Джони. — По-стар и по-корав.

Другите двама се поотпуснаха. Бигмак познаваше Джони. Това засега го правеше приемлив за тях.

— Не те виждам често насам — рече Бигмак. — Почнал си да пиеш или кво?

Джони усети, че ако заприказва за кока-кола, ще му се отрази много зле на реномето. Затова реши да пропусне въпроса покрай ушите си.

— Търся Цамбура. Клатето разправя, че си го познавал.

— За кво ти е притрябвал? — попита Бигмак.

В училище до зида или долу, около супера, Бигмак изобщо нямаше и да го пита. Но тук правилата бяха други. Също както в училище — там Бигмак се опитваше да скрие колко е добър по математика, а тук — че е способен да води нормален разговор.

Обаче Джони намери начин да се справи.

— Всъщност, сестра му ми трябва — заяви той.

Едното от приятелчетата на Бигмак се изкиска.

Бигмак хвана Джони за лакета и го дръпна леко настрана.

— Защо си се довялякъл чак тука? Можеше да ме питаш и утре в училище...

— Много е... Много е важно.

— Ей, Бигмак! Идваш ли или как?

Бигмак погледна през рамо.

— Не мога — отвърна той. — Тука трябва да оправям едни работи.

Едното от хлапетата каза нещо на другото и двамата се разхилиха. После се вмъкнаха в колата. След малко и моторът забоботи, колата се чукна о тротоара и се стопи в нощта. Чу се как изсвириха гумите на завоя, когато колата влезе в насрещното движение.

Бигмак се отпусна. Изведнъж той изглеждаше далече не толкова корав, пък и малко по-дребен и много повече заприлича на дружелюбния не-чак-дотам-тъпчо, когото Джони познаваше открай време.

— Не искаше ли да отидеш с тях? — попита Джони.

— Голям си мухльо — рече Бигмак с доста дружелюбен тон.

— Клатето разправя, че сега вече не се казвало „мухльо“, ами „смотаняк“.

— Аз обикновено казвам „тъпанар“. Аре да ходим — подкани го Бигмак.
— Щото сигурно след малко тука ще цъфнат едни много нещастни. Сами са си виновни, дето са си оставили тъкмо тука колата.

— Кво?!

— Смотаняк. Нищо не знаеш ти за живота.

— Това са просто игри — рече Джони. Говореше по-скоро на себе си. — Различни, но игри. Ей, Бигмак?

Някъде в далечината зави клаксон, после рязко млъкна.

Бигмак спря. Вятърът беше прилепил фланелката към тялото му, така че надписът „Терминатор“ се мъдреше върху гърди, прилични на скаричка за филийки.

— Кво? — обади се той.

— Виж сега... Замислял ли си се някога кое е истинско и кое не е?

— Ега ти тъпотията — отвърна Бигмак.

— Що бе?

— Истинското си е истинско. А другото не е.

— Ами... такова... сънищата?

— Тцъ. Те не са истински.

— Ама все трябва да са някакви! Иначе как така ще ги сънуваш, а? — отчаяно възрази Джони.

— Е, да, обаче не е същото като наистина истинското.

— Хората по телевизията истински ли са?

— Че как!

— Защо тогава ги смятаме за игра?

— Искаш да кажеш... по новините...?

— Да!

— Ама това е друго. Не може ония да се разкарват насам-натам и да правят квото си искат.

— Ама ние...

— Обаче космическите игри не са истински — откъдето и да го погледнеш — прекъсна го Бигмак. Продължаваше да се взира в тъмната улица.

Джони си поотдъхна.

— Ти истински ли си?

— Знам ли? Тъй както се гледам, май съм истински. Ама то всичкото това тъй и тъй си е боклук.

— Кое?

— Ами всичкото. Тъй че на кого му пука? Айде, аз ще си ходя.

Преминаха покрай място, което през 1965 година е било тревна площ, а пък сега беше квадратно парче опикана от кучетата земя — там струпваха старите колички за пазаруване.

— Цамбура си е малко луд — обади се Бигмак. — Пада си доста див. Малко нещо откачалка. Ама живее в много лъскава къща.

— Къде?

— На булевард „Тайн“ или „Кресънт“ или знам ли го как беше — отговори Бигмак.

Синя светлина обля за миг лицето му — в края на улицата се появи полицейска кола. Сирената ѝ виеше в далечината.

Бигмак замръзна на място.

— Той иначе как се казва? — попита Джони.

— А? Ъ-ъ... Май беше Гари.

Бигмак се беше втренчил в края на улицата. Синята светлина все още присвяткуваше там. Колата беше спряла на около километър от тях — отразяваше я рекламно табло.

— Само Гари ли? — пак попита Джони.

На светлината на уличните лампи се виждаше, че лицето на Бигмак е мокро. Джони разбра, че се потеше.

— Дън май — обади се Бигмак и нервно пристъпи от крак на крак.

Още една сирена отекна в нощта. По главната улица премина линейка — призрачна под мигащата червена лампа.

— Виж, Бигмак...

— Чупка!!!

Бигмак се въртна и хукна да бяга. Кубинките му изтрополиха по тротоара. Джони се загледа след него. Замисли се за всичко, което трябваше да му каже. Не беше глупав. Всички знаеха какво става с колите край Мрачната кула. Какво би могъл да каже сега?

И тялото му помисли: „Не трябва да казваш нищо. Трябва да направиш нещо.“ И сам-самичко се юрна да бяга подир приятеля му, отнасяйки и мозъка му със себе си.

Въпреки че стаята на Бигмак беше пълна с всякакви тежки гири и уреди за тренировка, които биха заинтересували полицията, стига да си направеше труда да разследва неотдавнашния обир в Спортния център, самият той не беше в кой знае каква форма. Бигмак си беше роден извън форма. Джони го настигна на завоя.

— Нали... ти казах... чупка! Нямах... работа... тука! — изпуктя Бигмак, докато тичаха към далечните светофари на кръстовището.

— Блъснали са я, нали?

— Нозъра е добър шофьор!

— Така ли? Бързак, искаш да кажеш?

Долу покрай светофара се беше събрала тълпа. Докато тичаха, ги задмина друга линейка и рязко спря. Тълпата направи път. Джони мярна... Е, не че беше точно кола, но може би така би изглеждала една кола, ако се опита да изтика някоя бетонобъркачка от мястото ѝ. Знаеше, че е било точно бетонобъркачка — защото една именно такава се беше покачила на тротоара и полегнала на една страна. Товарът ѝ бързо се превръщаше в най-голямата тухла на земята.

В далечината се чуваше писък на пожарна, който все повече се приближаваше.

Джони сграбчи Бигмак за лакътя и го дръпна.

— Според мене, никак не ти се ще да се приближаваш — заяви му той.

Бигмак се изтръгна от хватката му тъкмо когато полицаите успяха да отворят с лост смачканата врата.

Бигмак се втренчи нататък.

После се обърна, притича до ниската бетонна ограда и повърна.

Когато Джони се приближи, цялото тяло на приятеля му се тресеше от студ и ужас.

— Майната ти, в тая кола можех да съм и аз, копеле...

Бигмак повърна пак и оля Арнолд Шварценегер от глава до пети. Джони свали якето си и го метна върху треперещите му рамене.

— ...те все ме навиваха, казвах им аз, виках им...

— Да, да, да. — Джони се огледа. — Виж, ти си седи тука... Ей там има телефон... ти си седи и не мърдай оттук, става ли? Седи си тук и...

— Не ме оставяй!

— Кво? О... Добре. Хайде. Ела тука...

Щрак!

— Ало, тук...

— Йонес? Джони се обажда.

— Кажи.

— Майка ти довчера дежурна ли е?

— Не, тази седмица е дневна смяна. Що?

— Можеш ли да я накараш да дойде с колата до Уидъридж Роуд?

— Ей, кво става? Звучиш, като че...

— Млъкни сега! Накарай я, става ли? Моля ти се! За Бигмак става въпрос!

— Какво му е?

— Йонес! Важно е! Наистина е много важно!

— Добре, добре... Ей! Това да не е сирена?

— Обаждаме се от уличен телефон. По-добре да донесе одеяло или нещо такова. И по-бързо, че тука смърди яко.

— Сирена беше, нали?

— Сирена беше.

Той затвори телефона.

Бигмак вече не повръщаше. Вече нямаше какво да повръща. Просто се беше облегнал на вратата и трепереше.

— Ей сега идват — каза му Джони с възможно най-бодрия глас, който успя да докара. — Тя е медицинска сестра. Разбира ги тия работи.

Навън едната линейка потегли. Навсякъде сновяха пожарникари. Някои вадеха разни уреди от колата.

Бигмак наблюдаваше втренчено.

— Сигурно нищо им няма — обади се Джони. — Да се смае човек как хората...

— Джони?

— Да?

— Който изглежда така, не може да му няма нищо — рече безизразно Бигмак. — Всичко беше оплескано с кръв.

— Ама...

— Брат ми, ако разбере, ще ме убие. Той разправя, че ако пак се забъркам с ченгетата, щял да ме изхвърли през прозореца. Ако разбере, ще ме убие.

— Ами значи, няма да разбере. Ти нищо не си направил. Просто сме се размотавали тук и после на тебе ти е станало лошо. Това е.

— Ще ме убие!

— За какво? Никой нищо не знае освен мене — а пък аз не знам нищо. Обещавам!

Когато Джони се прибра, вече беше станало осем часът. Остави якето си под навеса — по-късно щеше да го измъкне оттам и да го почисти с гъбата — и каза, че е бил у Йонеса, което, първо, си беше вярно и, второ, си беше добър начин да избягваш всякакви въпроси — родителите му одобряваха Йонеса по расови причини. Ако имаха нещо против, че ходи у Йонеса, значи, имаха нещо против Йонеса. Много удобен приятел беше този чернокож Йонес.

Както и да е — то сега и вечеря никой не готвеше. Мисис Йонес му беше направила у тях горещ шоколад, но Джони не се бе съгласил да остане за вечеря — това предполагаше, че въкъщи не ти се случва много често да вечеряш, и затова не можеше да си позволи да приеме. Тя беше сложила Бигмак да си легне. Бигмак със скинарската подстрижка.

Притопли си в микровълновата фурна нещо, именувано „Истинска креолска лазаня“. Освен това на пакета пишеше, че порциите били четири. Да бе, ако бяха за джуджета.

Докато носеше чинията нагоре, телефонът иззвъня. Беше Клатето.

— Йонеса току-що ми се обади.

— А-ха.

— Защо не ги накарахте да вземат и Бигмак с линейката?

— Кой щеше да отиде с него?

Последва миг мълчание — Клатето обмисляше въпроса. После каза:

— Мда.

— Така.

— Както и да е — хората щяха да започнат да разпитват... На Бигмак и без това му е напечено — брат му там, това ти, онова ти...

— Да бе, да.

— У-ха!

— Трябва да ходя, Клати. Трябва да си изям вечерята, преди да се е съсирила.

Затвори слушалката и погледна в чинията си. Имаше и още нещо, което трябваше да свърши.

Лазанята изглеждаше истинска. Изглеждаше така, сякаш някой вече я беше ял преди него.

Капитанката вдигна поглед.

Повечето от офицерите се бяха подредили пред нея. Като не броим Главния артилерийски офицер, който гледаше самодоволно, другите като че ли бяха доста сконфузени.

— Да? — каза Капитанката.

За нейна изненада онзи, който заговори, не беше Главният артилерийски офицер, а Главната навигаторка — дребничка и кротка скрийуйка, която страдаше от преждевременно окапване на люспите.

— Ъ-ъ...

— Да? — повтори Капитанката.

— Ъ-ъ... Ние... това ще рече, всички ние... — подхвана Главната навигаторка. Изглеждаше така, като че ли в момента ѝ се щеше да е някъде другаде. — Според всички нас, ъ-ъ... сегашният курс е, ъ-ъ... неразумен. С цялото ни уважение — добави тя.

— И защо? — попита Капитанката. Виждаше как Главният артилерийски офицер се подсмива зад дребничката скрийуйка. Никой не би могъл да се усмива като скрийуйците — устите им са просто създадени за това.

— Ние, ъ-ъ... това ще рече, всички... нас... Нас все още ни нападат. А последната атака беше ужасна.

— Избраният я спря с цената на собствения си живот — възрази Капитанката.

— Ъ-ъ... Той ще се върне — рече Главната навигаторка. — А двайсет от нашите — няма.

Капитанката всъщност не гледаше към нея. Беше се вторачила в Главния артилерийски офицер — той вече се бе ухилил толкова широко, че в устата му можеха да се поберат цял комплект билиардни топки, а сигурно и щеката.

Говорил им е — рече си тя. — Всички са на ръба, никой не може да мисли както трябва и той използва момента. Трябваше да наредя да го

разстрелят. Нямахте да им хареса, но сигурно като ги навикам, щяха да кротнат.

— Та какво предлагате? — обади се тя.

— Ъ-ъ... Ние, това ще рече, всички ние... — подхвана дребничката скрийуийка и метна умолителен поглед към Главния артилерийски офицер, — всички смятаме, че трябва да променим тактиката и да...

— ...се бием? — довърши Капитанката. — Бой последен, а?

— Ъ-ъ... Да. Точно така.

— И значи, всички вие смятате така, а?

Офицерите закимаха един по един.

— Ъ-ъ... Ще извинявате, гос'жа — смънка Навигаторката.

— Другите са се били докрай — рече Капитанката. — Онези... Космическите нашественици. И останалите. Всички сме виждали останките от корабите им. Да нападнат — те само това са си знаели. Те са се били, били са се докрай, до последно — и са измрели.

— И ние, Ъ-ъ... измираме — намеси се Навигаторката.

— Знам. И съжалявам за това — отвърна Капитанката. — Но мнозина са още живи. И с всяка минута ние все повече се отдалечаваме от опасността. Толкова сме близо до Границата. Ако спрем, знаете какво ни чака. Пространството на играта ще се премести. Границата ще се отдръпне. Човеците ще ни намерят. И после ще...

— ...умрат — довърши Главният артилерийски офицер. — А ние ще победим. Онези, другите, са били глупави. Но ние не сме. Можем да победим. Майката ще им разгоним на човеците!

— Да бе, да — каза Капитанката. — И майката, и бабата, и прабабата... Битките раждат само битки!

— Чуйте, това ви го казва вашият командир! — тросна се презрително Главният артилерийски офицер. — Командирът на цялата флотилия! Колко жалко! Пъзла!

— Когато се приберем у дома... — започна Капитанката.

— У дома ли?! Тук е нашият дом! Друг нямаме! Всичките тези приказки за Границата и за някаква си наша, собствена планета... Някой от нас да я е виждал тази планета? Не! Това са просто легенди! Въображение! Чисто и просто мечта! Самозалъгваме се. Измисляме си разни истории. Избраният... Героят с хилядата допълнителни живота! Бабини деветини! Ние живеем и се плодим, и умираме на корабите. Това е съдбата ни! Нямаме друг избор!

8. МИРНИ ПРЕГОВОРИ И ПРЕРЕКАНИЯ

Джони се събуди в космическия кораб.

Обикновено летеше зад флотилията, но този път тя го обкръжаваше. Цялото пространство около него гъмжеше от скрийуийски кораби.

Летяха обратно.

На екрана веднага се появи някой. Ако не бяха малко по-различните плочки и лекият оранжев оттенък на люспите, можеше да мине и за Капитанката.

— Човешки кораб! Човешки кораб!

— Ти кой си?

— Аз съм новият Капитан. Чуй моите нареждания...

— Какво стана със старата Капитанка?

— Арестувана е. Чуй моите нареждания...

— Арестувана ли? Защо?! Какво е направила?

— Нищо не е направила. Слушай. Имаш шестдесет секунди да се изтеглиш извън обсега на нашите оръдия. Даваме ти ги в знак на почит. После ще бъдеш обстрелван с изключителна сила.

— Ама чакай...

— Започвам да броя.

— Ама...

— Край на връзката. Умри, човешка гнъс!

Екранът угасна.

Джони се втренчи в него.

Тази физиономия никак не му изглеждаше дружелюбна. Гласът му звучеше така, сякаш се е учил да говори на човешки по книга — също като истинската Капитанка. Но в неговия случай е била някоя много гадна книга. Освен това звучеше като гласа на някой, който би броил до шестдесет по следния начин: „Едно, две, три, четири, пет, седем, осемнайсет, трийсет и пет, четирийсет и девет, петдесет и осем, петдесет и девет, шейсет, готов-неготов, огън, бий!“.

Корабът му подскочи напред и той се удари в облегалката. Това му беше хубавото на игровото пространство — можеше да правиш такива лупинги и маневри, които в реалното пространство биха превърнали човешкото тяло в тъничък розов слой, застлал кабината...

Флотилията се плъзна покрай него и се превърна в стълпотворение от точки далеч назад. Един-два лазерни лъча изпращаха, ала минаха доста встрани: като че ли се опитваха по-скоро да го уплашат, отколкото да го убият.

Скрийуийците се връщаха обратно. И навлизаха все по-дълбоко в игровото пространство. Защо? Скоро щяха да се появят и по екраните! Все ще са останали някакви играчи, които дебнат. Все някое хлапе ще си включи компютъра — и що да види? Извънземен до извънземния — и всичките се носят право към него! Дори и сега не бяха в безопасност. Да! Винаги има някой, който дебне...

А пред него блуждаеше зелена точка. Позна я по полета — летеше също като куче, което се промъква покрай пасище, пълно с овце.

Приближи се.

Сега си спомняше. В игровото пространство освен всичко друго и мислиш по-добре. В игровото пространство някак си като че ли беше повече той. „Кристъл или Кайли, такова някакво измислено име“ — беше казал Клатето. А Бигмак рече, че фамилията ѝ е Дън...

Врътна копчето за свръзка.

— Кристъл? — пробва той. — Кайли? Катрин? Както те викат там?

Отначало се чуваше само фученето на звездите, а после:

— Кърсти по-точно.

— Не стреляй! — побърза да каже Джони.

— Ти кой си?

— Първо — не стреляй. Обещавах ли? Адски мразя да умирам. Като умирам, мисля много трудно.

Другият кораб вече не беше точка. Ако възнамеряваше да стреля, той си беше жив умрял — ако един умрял може да бъде жив.

— Добре — бавно каза тя. — Без стрелба. Мирни преговори. А сега ми кажи кой си.

— Играч като тебе — рече Джони.

— Не, не си. Никой от другите играчи не разговаря с мене. Пък и без това си на тяхна страна. Наблюдавах те.

— Не... не съм точно на тяхна страна — смънка Джони.

— Е, на моя обаче не си — сопна се Кърсти. — Никой не е на моя страна!

— И на тебе ли опитаха да се предадат? Чух те, като каза на Пейтъл, че ти били изпратили съобщение.

Последва ново мълчание, изпълнено с шепота на вселената, а след това гласът се обади предпазливо:

— Ти да не си оня, дебелият, дето направо трябва да си слага сутиен, а?

— Не. Виж... — Джони припряно зачука по таблото.

— Тогава — онзи, черният, който прилича на счетоводител?

— Не. Виж...

— О, не... нали не си онзи, кльощавият, с големите кубинки и войнишката подстрижка...?!

— Не, аз съм оня, дето само се мотае наоколо, но не се набива много-много на очи — отчаяно обясни Джони.

— Кой? Аз друг не забелязах.

— Е, тъкмо това бях аз.

— И те са се предали на тебе?!

— Да! — Ракета №3 рече „зън!“ и се прицели в кораба й. А сега №4...

— Ама ти си голям мухльо!

Зън!

— Май че сега се казвало „смотаняк“. Ама както и да е, аз съм нещо повече от смотаняк.

Зън!

— И що така?

— Щото съм смотаняк с пет прицелени в тебе ракети.

— Каза, че няма да стреляш!

— Аз и не съм стрелял още.

— Каза, че това били мирни преговори!

— Това ти го каза. Ама както и да е, мирни преговори са, наистина. Само че аз малко... викам, та да ме чуеш.

Ако се съсредоточеше, май можеше да долови и музиката, която си беше пуснала.

— Ти наистина ли си прицелил ракетите в мене?

— Да.

— Направо съм шашната, че си се сетил.

— И аз така. Виж, аз не искам да стрелям по никого. Обаче имам нужда от помощ. Флотилията е обърнала назад. И стреляха по мене!

— Че на тях това им е работата. Те стрелят по нас, ние — по тях. Защо бяха спрели да стрелят? Хич не беше интересно!

— Бяха се предали.

— Не могат да се предадат. Това е игра!

— Е, те пък взеха, че се предадоха. Понякога играта се променя. Не зная, Кърсти!

— Ей, чуй какво, аз това име го мразя!

— Ама нали трябва да ти викам някак — оправда се Джони. — Ти как си викаш?

— Ако кажеш на някого, ще те убия...

— Ти май и без това имаше такова намерение.

— Нямам предвид просто да те убия. Искам да кажа, наистина ще те утрепя!

— Добре де, добре. Какво е името ти в играта?

— Сигърни.* Ти се смееш!

[* ???]

— Не, не! Изобщо не се смея! Кихнах! Честно! Не, не, това е... много хубаво име. Много е... подходящо.

— Това и без туй е само сън. Аз го сънувам. И ти го сънуваш.

— Е, и какво? Това не омаловажава нещата.

Последва ново мълчание — чуваше се само прашенето на музиката, а след това:

— А-ха-ха! Докато ти си приказваше, мистър Умнико, аз пък прицелих моите ракети в тебе!

Джони сви рамене, макар че нямаше начин тя да види това.

— Голяма работа. И без това си мислех, че ще го направиш. И сега какво ще стане — ще се убием взаимно и после пак ще трябва да минаваме през всичкото това. Тъпо е. Не ти ли се ще да разбереш какво става по-нататък?

Пак онази, скърцащата музика.

— Чувам скърцаща музика — обади се Джони.

— Това е уокменът ми.

— Хитро. Де да се бях сетил и аз. Опитах се да сънувам фотоапарата си, ама от снимките нищо не излезе.

Нова скърцаща пауза.

После тя се обади като че ли след дълбок размисъл:

— Виж какво, няма как да се намираме в един и същи сън. Това е невъзможно.

— Можем и да разберем как става. Ти къде живееш?

Този път паузата беше доста дълга. Скрийуййската флотилия се появи на екрана на радара.

— По-добре да се поместим — обади се Джони. — Започнали са да стрелят. Нещо се е случило с Капитанката. Тъкмо тя искаше мир преди всичко. Виж, знам, че живееш на булевард „Тайн“ или на „Кресънт“, или там някъде...

— И как така излязохме почти съседни?

— Де да знам. Кофти късмет, предполагам. Виж какво, още малко и ще са наблизо...

— Няма проблеми. Ще стреляме по тях.

— Ще ни убият! Пък и...

— И? Умирането е страшно лесна работа.

— Знам. Живеенето — то е проблемът — рече Джони; и наистина го мислеше. — Не ми изглежда да си от ония, дето я карат по допирателната.

В далечината чуваше уокмена й.

— Та какво си си наумил?

Джони се поколеба. Не беше го измислил още. Новият Капитан като че ли не беше настроен за преговори.

— Знам ли... Просто не искам скрийуййците да бъдат убивани.

— Защо пък не?

„Защото когато умират, умират наистина.“

— Просто не искам, става ли?

Няколко изстребителя се бяха откъснали от флотилията и се носеха право насам.

— Ще се опитам да поговоря с тях още веднъж — реши той накрая. — Все някой ще се вслуша.

— Ама че тъпа идея!

— Не ме бива много по другите.

Джони обърна кораба си и натисна копчето „давай“. Няколко снаряда изфучаха покрай него и причиниха сума ти вреди на празното пространство.

А после той се втурна към флотилията с пълна газ.

По интеркома засвири музика.

— Идиот! Маневрирай бе, глупчо! Нищо чудно, че толкова често те улучват!

Той бясно разклати джойстика. Нещо се закачи за крилете на звездолета и избухна зад него.

— Айдеeee... и изстребителите те погнаха! Уф! И себе си даже не можеш да опазиш!

Джони не откъсваше очи от флотилията — тя подскочи в небето, щом той зави рязко при опита си да избегне един снаряд.

— Можеше поне да се опиташ да ми помогнеш! — кресна той.

Бум! — разнесе се зад него.

— Че аз това правя.

— Стреляш по тях?!

— Ей, човек не може да ти угоди!

Капитанката отново се помъчи да отвори вратата. Вратата си беше все така заключена. А тя беше почти сигурна, че отвън в коридора я пази и стража. Скрийуйците бяха склонни да се подчиняват на заповеди, дори и тези заповеди да не им харесват. А Главният артилерийски офицер беше много необикновена личност.

Така става то — помисли си горчиво тя, — когато един мъж се издигне толкова високо. На тях и тяхното мислене не може да се разчита.

Отледа се из каютата. Никак не й се искаше да е вътре. Искаше й се да бъде вън. Само че беше вътре. И имаше нужда от нова идея.

Човеците като че ли ги биваше повече по идеите. Винаги й се беше струвало, че те се намират на ръба на пълната лудост, но това сякаш беше плюс за тях. Сигурно вътре в главите им беше много интересно — но не би й се искало да живее там за постоянно.

Какво ли е да мислиш като човек? Сигурно първо трябва да откачиш и след това да изскочиш от другата страна...

— Чуйте ме! Чуйте ме! Ако продължавате така, всичките ще ви избият! Връщате се обратно в игровото пространство! Хора като мене ще ви намерят! И ще ви избият до крак! Истина ви казвам!

И той умря.

Беше 6:3. Лежеше на леглото си с дрехите — ала пак му беше студено. Парчета и късове от... предишния негов живот се носеха из главата му. Сигърни!

Е, Йонеса би казал, че това обяснява всичко. А сега му се струваше, че цяла нощ е гледал как пред очите му убиват скрийуийци.

Беше гадно да се биеш с хората, като са по един, по двама. Но това бяха само разни смахнати или пък самотници, или такива, на които им е писнало да се мотаят навън. Клатето беше казал, че от играта са разпродадени хиляди копия. Дори и повечето хора да са ги върнали, все някой щеше да се опита да играе. И щом веднъж скрийуийците се появяха отново, новината щеше да плъзне...

А после, един ден, дълго след като вече отдавна никой не играе на тази игра, сред мъртвата пустош на игровото пространство щяха да се носят ли, носят развалините на техните кораби...

Е, той не можа да възпре това. Кърс... Сигърни беше права. Извънземните затова и служеха.

На всичкото отгоре беше вторник. Повечето часове днес бяха по математика. И след това — английски. По-добре по обяд да вземе и да драсне едно стихотворение. Общо взето, стихотворенията винаги минаваха.

Измъкна якето си изпод навеса, изчисти го, доколкото можа, и го провеси над печката. После преслуша хладилника.

Пак баща му беше пазарувал. Винаги се познаваше. Когато пазаруваше баща му, хладилникът се пълнеше с разни скъпи неща в буркани и странни чуждоземски зеленчуци. Този път беше кисело мляко „Виндалу“ и още — кервиз. Никой въобще не обичаше кервиз. Вечно изгниваше. А баща му никога не купуваше хляб и картофи. Той като че ли си мислеше, че тези работи просто си никнат в кухните като гъби (макар че гъби винаги купуваше, ако са от онези, специалните, скъпите изсушени гъби, дето приличаха на натрошена дървесна кора и ги беряха мъдри стари французи). Имаше и картонена кутия с мляко — разклати я и чу, че вътре нещо се плиска.

Джони изнамери една чаша в ужасната гадна пещера на миялната машина и я изплакна на чешмата. Черното кафе поне си беше нещо сигурно.

Всъщност времето, което прекарваше сутрин самичък, много му харесваше. Още беше твърде рано, за да е започнало всичко да върви накриво.

По телевизията продължаваха да дават война. Вече започваше да му лази по нервите. И да го тревожи. Наистина — тази война вече трябваше да е писнала на всички.

Бигмак беше дошъл на училище. Беше преспал у Йонеса. Мисис Йонес му беше изпрала дрехите — дори и онази фланелка с надписа „Блекбърийски скинове“ на гърба. Беше много по-чиста от всякога.

Усещаше, че Клатето и Йонеса го гледат с интерес. Както и още един-двама.

По-късно, в разгара на кроса — „крос“ означаваше, че всички ученици от училището трябва да прекосят целия двор и да се скатаят някъде, — Йонеса се обади:

— Бигмак разправя, че ти си го измъкнал от катастрофата. Вярно ли е?

— Кво? Че той дори не... — Джони млъкна.

Беше невероятно. Никога досега не беше мислил толкова трескаво. Сети се за стаята на Бигмак — с плакатите „Оръжията на света“ по стените и с пластмасовите модели на пушки, и с гирите, дето не можеше да ги вдигне. Бяха изхвърлили Бигмак от училищния клуб за ролеви игри, защото много се вживявал. Бигмак, който през цялото време, с всички сили се мъчеше да се прави на голям тъпчо; Бигмак, който решаваше задачите по математика само като им хвърли един поглед. Бигмак, който си играеше на... ами, на големия корав мъжага Бигмак.

Джони се озърна. Бигмак го гледаше. Беше направо невероятно — като се има предвид, че предците на Бигмак са били един вид маймуни — колко много приличаше изражението му на онова, което беше видял за първи път на лицето на Капитанката — чиито предци бяха един вид алигатори. И ето какво казваше то: „Помогни ми“.

— А бе, да ти кажа, не си спомням — махна той с ръка.

— Обаче майка ми се обадила в болницата и й казали, че момчетата били само две и били...

— Тъмно беше — прекъсна го Джони.

— Да, ама ако ти наистина...

— Най-добре ще е всеки да си трае, разбра ли ме? — скастри го Джони и кимна многозначително на Бигмак.

— Но тя каза, че си действал точно както трябва — рече Йонеса. — Освен това каза, че не се грижели добре за тебе.

— Йонес!

— Каза, че трябвало да идваш от време на време вкъщи да вечеряш...

— Благодаря — рече Джони. — Но тези дни си имам доста работа и...

— Каква точно работа? — заинтересува се Йонеса.

Джони взе да бърника из джоба си.

— Това на какво ти прилича? — попита той.

Йонеса го пое със сериозен вид.

— Снимка — каза той. — Прилича на телевизионен екран с точки по него.

— Да, нали? — въздъхна Джони.

Взе я и я набута надълбоко в джоба си.

— Йонес?

— Кво?

— Ако някой... нали разбираш... ако някой нещо започне да превърта...

— Искане да каже, да откача — обади се отзад Клатето.

— Не бе, просто да се пренапряга — обясни Джони. — Искане да кажа... той самият би ли се досетил? Ще усети ли какво става с него?

— Е, всеки си мисли, че е малко нещо луд — вдигна рамене Йонеса. — То си е и редно, щом си нормален.

— О, според мене, аз изобщо не съм луд — възрази Джони.

— Така ли?

— Ами...

— А-ха-ха! — разсмя се Клатето.

— Искане да кажа... Точно сега целият свят ми се вижда, като че ли се е смахнал нещо. Гледаш телевизия, нали? И как така — излиза, че добрите са тези, дето пускат хитри бомби право в комина на някакви си хорица? И ги трепят само защото ги управлявала някаква си откачалка?

— Ами тогава не трябва да се оставят на откачалката да ги управлява — намеси се Бигмак. Джони го погледна. Бигмак като че се сдуха малко. — Те са си виновни, дето го трепят! Поне брат ми така разправя — смънка той.

— Така ли? — обади се Джони.

Бигмак сви рамене.

— О, ами че да, точно така — включи се и Клатето. — И как ще стане тая работа? То от един прост министър-председател докато се отървеш... а

министър-председателите поне не изкарват хората навън да стрелят по тях. Поне вече не го правят.

— Брат ми е тъпак — каза Бигмак. Каза го толкова тихичко под носа си, че Джони се зачуди дали някой друг го е чул.

— По телевизията един разправяше, че бомбардировчиците били толкова добри, защото са отраснали, играейки на компютърни игри — рече Клатето.

— Разбрахте ли? — въодушеви се Джони. — И аз тъкмо това разправях. Игрите приличат на истински. А истинските неща — на игри. И... и... и... в главата ми всичко това някак си се смесва.

— А — кимна разбиращо Йонеса. — Това не е лудост. Това е шаманизъм. Четох една книга...

— Какво е шаманизъм?

— Шаманите са били такива хора, които отчасти са живеели в света на сънищата, а отчасти — в реалния свят — обясни Йонеса. — Например знахарите, друидите и разни такива. Едно време са били много важни клечки. Водели са хората.

— Да ги водят ли? — учуди се Джони. — И накъде са ги водели?

— Абе, не знам точно. Обаче майка ми разправя, че били изчадия на сатаната.

— Да, но тя, майка ти, това го разправя за абсолютно всичко — възрази Клатето.

— Вярно е — кимна сериозно Йонеса. — Това ѝ е хобито на нея.

— Тя разправяше, че и ролевите игри били творения на сатаната — напомни Клатето.

— Прав си.

— Страшно умно от негова страна — замисли се Клатето. — Искам да кажа, седи си той долу в пъкъла и си чертае диаграми на битките или каквото ще да е там. На бас, че сигурно псува всеки път, когато вземе да става напечено...

Шаманизъм — помисли си Джони. — Да. Аз бих могъл да бъда шаман. Водач. Все е по-добре, отколкото да бъдеш откачалка.

Пак имаха математика. Що се отнася до Джони, той смяташе, че бъдещето щеше да е къде-къде по-прекрасно, ако в него нямаше $y + x$?. Имаше си достатъчно задачи за решаване и без да му ги пробутват с цели страници.

Опитваше се да си избие от главата идеята да звънне някому по телефона.

После пък имаха час на класния. Обикновено човек можеше да пренебрегне часа на класния — тези часове минаваха в приказки за всичко, което хрумнеше на този или онзи заедно с приказките за СПИН-а. Всъщност, денят приключваше с математиката. Часът на класния служеше само за да те държат далече от улицата още три четвърти час.

Можеше да се опита да звънне. Трябва ти просто телефонен указател и малко мозък...

Джони се зазяпа в тавана. Учителят приказваше нещо за войната. Тези дни все за това приказваха. Слушаше с половин ухо. Бомбардировките не харесваха на никого. Едно от момичетата замалко да се разплаче...

Ами ако тя наистина е била там?! Или... Ами ако тя му каже, че никога не е и чувала за него?!

Бигмак спореше. Нещо много необичайно за него.

А после някой каза:

— Вие да не би да си мислите, че е лесно?! Вие да не би да си мислите, че пилотите просто си седят там, все едно че... все едно че си играят на някаква игра? Да не би да си мислите, че им е весело?! Голяма веселба, а? Че им е весело не само защото все още са живи, ами и... ами и защото е голям купон, а?! Когато всеки ден стрелят по тях на живот и смърт? Когато всеки миг и тях могат да ги взривят? Да не си мислите, че те изобщо не се замислят за какво е всичкото това?! Да не би да си мислите, че на тях им харесва?! Само че ние винаги превръщаме всичко в нещо, което не е точно истинско. Обръщаме го на игра — а то въобще не е игра. Ние наистина трябва да открием най-после кое е истинско, а кое — не!!!

Всички се бяха вторачили в него.

— Както и да е, поне аз така мисля — завърши Джони.

9. НА ЗЕМЯТА НИКОЙ НЕ БИ ТЕ ЧУЛ, КОГАТО КАЗВАШ „Ъ-Ъ-Ъ...”

Щрак!

— Да?

— Ъ-Ъ-Ъ...

— Ало?

— Ъ-Ъ-Ъ... Може ли Сиг... Кърсти?

— Кой я търси?

— Неин приятел. Ъ-Ъ-Ъ... Тя май не ми знае името.

— Ти си й приятел, а тя не ти знае името?

— Моля ви!

— О... Чакай малко.

Джони се втренчи в стената. Най-накрая от отсреща се обади подозрителен глас:

— Да? Кой се обажда?

— Ти си Сигърни. Слушаш уокмен. Много добър пилот си — наистина.
Ти...

— Ти си оня!

Джони въздъхна облекчено. Значи, това ставаше наистина!

Преглеждането на указателя беше доста по-трудно от пилотирането на звездолет. Кажи-речи по-трудно и от умиране.

— Не бях сигурен дали наистина съществуваш — каза той.

— Аз не бях сигурна дали ти съществуваш.

— Трябва да поговоря с тебе. Искам да кажа, на четири очи.

— Откъде да знам, че не си някой психопат?

— На психопат ли ти приличам, така, както ме слушаш?

— Да!

— Добре... Но... като не броим онова?

Последва кратко мълчание. След това тя каза неохотно:

— Добре де. Чакам те у нас.

— У вас?!

— По-безопасно е, отколкото на публично място, идиот такъв.

Не и за мене — помисли си Джони.

— Става — съгласи се той.

— Такова де... Може и да си от онези, шантавите...

— Клоун ли имаш предвид?

И после тя попита много предпазливо:

— Ти наистина ли си ти?

— Абе честно да си кажа, не съм сигурен. Ама да, аз съм.

— Тебе те убиха.

— Знам, знам. Нали си спомняш — и аз бях там.

— Не умирам много често в тази игра. Цяла вечност мина, докато изобщо ги намеря тия извънземни.

Уф! — каза си Джони.

— Колкото и опит да трупаш с умирането, не ставаш по-добър — додаде той с мрачен глас.

„Тайн Кресънт“ излезе една доста права улица с дървета по тротоарите. Къщите бяха големи, имаха двойни гаражи и фалшиви греди по тях, с които се мъчеха да избудалкат хората, че ги е строил Хенри VIII.

Отвори му майката на Кърсти. Усмивката ѝ беше същата като на Капитанката — но Капитанката поне си имаше извинението, че крокодилите са ѝ роднини. Джони усети, че май си е сложил неподходящи дрехи... или неподходяща физиономия.

Въведоха го в огромна стая. Беше предимно бяла. Едната стена беше покрита със скъпи библиотечни шкафове. А по-голямата част от пода беше покрита с прост чамов паркет — обаче излъскан и лакиран, за да си личи, че ако искаха да постелят килим, нищо не им струва да си го купят. До едно кресло в ъгъла беше подпряна арфа, а по пода бяха пръснати нотни листове.

Джони вдигна един. На него пишеше: „Кралски колеж, клас пети“.

— Е?

Тя беше застанала зад гърба му. Листът се изплъзна от пръстите му.

— И не ми отговаряй с „Ъ-Ъ-Ъ...“ — каза тя и седна. — Много често казваш „Ъ-Ъ-Ъ...“. Съвсем в нищо ли не си сигурен?

— Ъ-Ъ... Не. Здравсти...

— Сядай. Майка ми сложи чай. И освен това гледа да не ми пречи. Сигурно ще го забележиш. Всъщност, направо се чува как гледа да не ми пречи. Според нея, аз трябва да имам повече приятели.

Беше червенокоса и както се полага в такива случаи — кльощава. Като че някой я беше хванал за чорлавата конска опашка и я беше дръпнал яко нагоре.

— Играта... — смънка Джони.

— Да? И какво?

— Наистина се радвам, че и ти си вътре. Йонеса разправя, че аз съм си измислял всичко... заради Помирителния период. Разправя, че просто съм проектирал проблемите си.

— Аз нямам проблеми! — сопна му се Кърсти. — Всъщност, много добре се разбирам с хората! Сигурно съществува някаква съвсем проста психическа причина, а ти си твърде тъп, за да я схванеш.

— По телефона като че ли звучеше по-угрижено...

— Само че вече успях да помисля малко. Както и да е — не ми пука какво става с някакви си точки на екрана.

— Ти не видя ли Космическите нашественици? — попита Джони.

— Да, но те са били тъпи. Щом си тъп, това те чака. Чарлс Дарвин ги е разбирал тези работи. Аз съм от победителите. Онова, което искам да знам, е: ти какво търсеше в моя сън?!

— Чудя се дали е точно сън — отговори Джони. — Не съм сигурен какво е всъщност. Нито е само сън, нито е само истина. Нещо по средата. Абе знам ли... Може би вътре в главата ти става нещо. Може да си там, защото... Абе, де да знам защо, но все трябва да има някаква причина — завърши той неубедително.

— Ами ти тогава защо си вътре?

— Понеже искам да спася скрийуйците.

— А защо?

— Защото... Защото съм поел отговорност. Само че капитанът им... Де да знам, затворили са я май, нещо такова. На кораба избухнал някакъв метеж. Главният артилерийски офицер — само той ги е забъркал тия. Но ако аз... ако ние с тебе успеем да я измъкнем, тя сигурно ще успее да обърне флотата обратно. Мислех си, че ти би могла да измислиш някакъв начин да я измъкнем — смънка той. — Не ни е останало много игрово време...

— Тя, казваш? — попита Кърсти.

— Тя започна всичко това. Разчиташе на мене...

— Тя, казваш — повтори Кърсти.

Джони стана.

— Въобразявах си, че би могла да помогнеш — каза той уморено, — но на кого му пука какво се случва с някакви си точки, които дори не са истински... Така че аз просто ще...

— Все казваш „тя“, „нея“... — рече Кърсти. — Да не би да искаш да ми кажеш, че капитанът им е жена?

— Женска — кимна Джони. — Да, женска е.

— Обаче за Главния артилерийски офицер каза „той“.

— Точно така.

Кърсти се изправи.

— Много типично! Абсолютно типично за съвременното общество! Сигурно той не може да преглътне това, че една жена... е по-добра от него. С мене през цялото време е същото!

— Ъ-ъ... — започна Джони. Всъщност, не искаше да ѝ каже. Искаше да каже: „Те всички скрийуийски офицери освен Главния артилерийски са женски.“ Но някаква част от съзнанието му беше прещракала по-бързо и му беше запушила устата, преди да успее да гъкне; тази част беше запратила тези думи в забвение и беше набутала на тяхно място доброто старо „ъ-ъ...“.

— Имаше такава статия в едно списание — рече Кърсти. — Цялата тайфа директори на някаква компания се наговорили срещу тази жена и я изритали просто защото била издигната за техен шеф. Също като мене в шахклуба.

Май да ѝ каже за офицерите не беше много добра идея. В очите ѝ проблясваше някаква искрица. Не, като че ли в случая да бъдеш честен не беше много добра идея. Вместо това трябваше да мине само с правдивост. В края на краищата, той не я беше излъгал, така де.

— Това е въпрос на принцип! — рече Кърсти. — Още в самото начало трябваше да ми кажеш! — И тя стана. — Хайде, идвай.

— Къде отиваме? — попита Джони.

— В стаята ми — обясни Кърсти. — Не се притеснявай. Нашите са много либерални.

Целите ѝ стени бяха облепени с филмови плакати, а там, където нямаше филмови плакати, имаше рафтове, пълни със сребърни купи. Имаше и диплом в рамка — „Победител в Районното състезание по стрелба с малокалибрена пушка, валидно за Националния шампионат на конфедерацията“ — и още един — по шах. И още един — по лека атлетика. Имаше и много медали — предимно златни и един-два сребърни. Кърсти беше от победителите, вярно.

Ако съществуваше и медал за най-подредена стая, то тя би спечелила и него. Подът се виждаше чак до стените — нищичко нямаше по него.

Тя си имаше и електрическа острилка.

И компютър. На екрана беше изписано познатото:

NEW GAME (YES/NO)?

— Знаеш ли, че коефициентът ми на интелигентност е сто шейсет и пет? — попита тя, щом седна пред екрана.

— Това добре ли е?

— Да! А тази загубена игра започнах да я играя само защото брат ми си я купи и ми подметна, че нямало да мога да се оправя с нея. Това са играчки за малоумници!

До клавиатурата имаше оставен бележник.

— За всяко ниво — обясни Кърсти. — Водила съм си бележки за това, кои кораби как летят. И съм си записвала резултатите, естествено.

— Ти вземаш всичко насериозно — отбеляза Джони. — И то твърде насериозно.

— Естествено, че го вземам насериозно! Това е игра! В игрите трябва да се побеждава — иначе има ли смисъл? Та... как бихме могли да попаднем във флагманския кораб на Скрий Уий?

— Хммм...

— Мисли!

— Можем ли да се качим на скрийуийски боен кораб?

Кърсти почти изръмжа.

— Аз точно това те попитах. Така че сядай и мисли!

Джони седна.

— Според мене, не можем — рече той. — Аз винаги се събуждам вътре в звездолета. Май всичко трябва да изглежда като на екран.

— Хммм... Това, дето го разправяш, като че ли е разумно. — Кърсти пхна един молив в острилката и тя избръмча. — Пък и не знаем как изглеждат корабите им отвътре.

Джони се зазяпа в стената. Сред всички неща, окачени над леглото, имаше и грамота за победа в състезанията на дълъг скок за деца до седемгодишна възраст.

Тя във всичко побеждава — помисли си той. Леле мале. Тя всъщност винаги още от самото начало приема, че ще победи. Тия, дето винаги мислят, че ще победят...

Загледа се във филмовите плакати. Имаше и един, който беше виждал много пъти. Онзи, знаменитият. Чудовището пришълец, с лигите. Човек би си помислил, че тя ще залепи над леглото си снимка на някой състав например — обаче беше лепнала това.

— Само не ми казвай — рече той, — че искаш да се промъкнеш в кораба, за да търчиш по коридорите и да стреляш по скрийуийци... А ти точно това искаш, нали?

— Тактически... — започна тя.

— Не става. На Капитанката това никак не би й се харесало. Не и да трепеш скрийуийци.

Кърсти нервно размаха ръце.

— Ама това е тъпо — рече тя. — Как мислиш, че ще победиш, без да убиеш врага?

— Виж какво, предполага се, че аз трябва да ги спасявам! Пък и без това те не са точно враг. Не мога да тръгна да ги трепя!

Кърсти го погледна замислено.

— Знаеш ли... — промълви тя. — В Африка едно време имало някакво племе, в чийто език най-близката до „враг“ дума била „приятел, когото още не сме срещнали“.

Джони се усмихна.

— Точно така. Тъкмо това...

— Обаче през 1802 година ги избили и изяли — всичките, цялото племе — допълни Кърсти. — Успели да се спасят само тези, дето били продадени в робство. Последният от тях умрял в Мисисипи през 1864 година. Било му много мъчно.

— Това ти току-що си го измисли!

— Не съм. Имам награда по история.

— Така си и мислех — рече Джони. — Само че аз няма да трепя никого!

— Тогава не можеш и да победиш!

— Че аз и не искам. Искam само те да не загубят.

— Ама ти наистина си смотаняк! Как би могъл човек да се справя с живота, щом постоянно си мисли, че ще загуби?!

— Е, на мене пък ми се налага... нали? Първо на първо, светът е пълен с такива като тебе...

Джони усети, че пак започва да се гневи. Не му се случваше често. Той просто или кротваше, или се сдухваше. Гневът не беше нещо обичайно за него. Но разгневеше ли се, направо кипеше от гняв.

— Те са се опитали да разговарят с тебе, а ти изобщо не си поискала да ги изслушаш! Ти си единственият човек освен мене, навлязъл толкова навътре! Била си направо луда да победиш — ама толкова луда, че си

навлязла в игровото пространство! А би могла да ги спасиш — и то къде-къде по-успешно от мене. Хич не си си направила труда да ги изслушаш! Само че аз ги изслушах — и вече цяла седмица се мъча да спася човечеството насън! Все такива като мене ги правят тия работи! Все хората, дето не са големи умници и не са големи победители — все тях ги убиват! А пък ти през това време само си се моткала наоколо и си гледала! Също като по телевизията! Всичко е за победителя! Победителите никога не губят — те просто се класират на второ място! Губят онези, другите — баламите! А сега пък ти се ще да помогнеш на Капитанката само защото си мислиш, че и тя е като тебе! Е, на мене пък вече изобщо не ми пука, мис Голям мозък! Направих каквото можах! И ще продължавам да го правя! Ако всички те се върнат обратно в игровото пространство, пак ще стане същото като с Космическите нашественици! А аз всяка нощ ще се събуждам там!

Тя го гледаше зяпнала.

На вратата се почука и почти веднага след това — знаете ги майките какви са — майката на Кърсти натисна бравата и внесе в стаята усмивка тридесет и два карата и поднос.

— Сигурна съм, че и двамата бихте пийнали по един чай — рече тя. — Освен това...

— Да, мамо — отвърна Кърсти и подбели очи.

— ...съм ви донесла и макарони. Откри ли вече как се казва твойт приятел?

— Джон Максвел — представи се Джони.

— А приятелчетата как ти викат? — попита с меден глас майката на Кърсти.

— Понякога ми викат Гумата — отговори Джони.

— Наистина ли? А защо?

— Мамо, ние говорим — обади се Кърсти.

— След малко започва „Тайфата“ — осведоми ги майката на Кърсти. — Аз, такова, смятам да го гледам на кухненския телевизор, а?

— Довиждане — многозначително натърти Кърсти.

— Ъ-ъ, мда — отвърна майка ѝ и излезе.

— Чуди се с какво да се захване — рече Кърсти. — Представи си, да се ожениш на двайсет години! Пълна липса на всякакви амбиции!

После се втренчи в Джони. Той си мълчеше. Би се смаял, ако я чуеше какво мисли. Тъкмо това, което си мислеше и той.

Кърсти се прокашля. Изглеждаше малко несигурна — за първи път, откакто Джони я беше видял.

— Ами... — рече тя, — добре. Обаче... когато те се върнат в игровото пространство, не бихме могли да се справим с всички играчи...

— Не. Нямаме достатъчно ракети.

— Не можем ли да си изсънуваме още няколко?

— Не. И аз съм си го мислил. Ти летиш на звездолета, с който играеш. Искam да кажа, ние знаем, че ракетите са само шест. Опитah се да сънувам, че са повече, ама не стана.

— Хмм... Интересен проблем. Извинявай — добави бързо тя, щом забеляза физиономията му.

Джони се загледа във филмовите плакати. Сигърни! Всеки си играеше на нещо. Бигмак се правеше на голям мъж, а пък тази тук постоянно си остриеше моливите, трябваше във всичко да е победителка и си представяше как трепе извънземни. Всеки си представя, че е това или онова — само той — не...

Примига.

Беше го заболяла главата. Ушите му пищяха. Лицето на Кърсти се люшна към него.

— Добре ли си?

Главоболието вече беше започнало наистина да го измъчва.

— Ти си болен. И виж се — колко си слаб... Кога си ял за последно?

— Не знам. Снощи май ядох нещо...

— Снощи ли? Ами закуска? Обяд?

— О, ами... нали разбираш... бях се улисал и...

— По-добре изпий тоя чай и изяж макароните... Пфу! А кога си се къпал за последен път?

— Ами то...

— Леле-мале...

— Чуй! Чуй! — беше много важно да ѝ го каже. Никак не му беше добре.

— Да?

— Ще сънуваме, че вече сме влезли вътре!

— За какво говориш? Ти... ти залиташ!

— Ще влезем в кораба им!

— Но нали се разбрахме, че не знаем как изглежда той отвътре!

— Да! Значи, трябва сега да решим как точно изглежда, нали така?

Тя нервно почука по тефтера си.

— И как изглежда?

— Не знам! Като вътрешност на космически кораб, как иначе! Коридори, каюти, такива ми ти работи. Нитове, болтове, панели, плъзгащи се врати. Шотландци, които разправят, че мотора вече не мож' да даяни. Ярки сини светлини!

— Хммм... Според тебе, така изглежда вътрешността на космически кораб, а?

Кърсти го гледаше на кръв. Тя всъщност така си гледаше.

— Като заспим... Искам да кажа, аз като заспя... ще се опитам да се събудя в техния кораб — промълви той.

— Как?

— Де да знам! Чрез съсредоточаване може би.

Тя се наведе към него. За първи път, откакто я беше видял, изглеждаше угрижена.

— Ти в момента като че не си в състояние да мислиш... — каза тя.

— Ще се оправя.

Джони стана...

10. В КОСМОСА ТЪЙ И ТЪЙ НИКОЙ НЕ ТЕ СЛУША

...и се събуди.

Лежеше върху нещо твърдо. Някаква мрежа висеше пред очите му. Вторачи се в нея.

Освен това подът леко вибрираше, а някъде отдалече се носеше тътен.

Очевидно пак се намираше в игровото пространство, но със сигурност — не и в звездолета...

Мрежата се размърда.

Над ръба ѝ се появи лицето на Капитанката — с главата надолу.

— Джони?

— Къде съм?

— Ами под леглото ми, както излиза.

Той се претърколи встрани и се измъкна изпод хамака.

— В твоя кораб ли съм?

— О, да.

— У-ха! Стана! Знаех си аз!

Изправи се и се огледа из каютата. Не че имаше нещо интересно за гледане. Освен леглото, което се намиреше под нещо като кварцова лампа, имаше само бюро и още едно нещо, което вероятно служеше за стол на такива, дето имат по четири крака на гърба си и дълга опашка.

Върху бюрото бяха подредени половин дузина пластмасови извънземни. Освен това имаше и клетка с двойка дългоклюнести птички. Бяха кацнали една до друга на пръчката, втренчили в Джони почти интелигентни погледи.

Да, Сигърни беше права. Той наистина мислеше по-добре в игровото пространство. Всички решения изглеждаха къде-къде по-ясни.

Добре. Значи, беше вече на борда. По-скоро се беше надявал да се намира извън каютата, в която беше заключена Капитанката, но... все беше някакво начало.

Загледа се в стената. Там имаше решетки.

— Какво е това? — посочи той.

— Оттук влиза въздухът.

Джони подръпна решетката. На пръв поглед като че ли не можеше да се махне. Ако това станеше възможно, дупката си беше достатъчно широка, за да успее Капитанката да се провре през нея. Въздушни канали! Че какво друго да се очаква?

— Трябва да махнем това, преди да е станало нещо ужасно — рече той.

— Затворени сме тук — отговори Капитанката. — Какво още по-ужасно да ни се случи?

— Ти чувала ли си името... Сигърни? — предпазливо попита Джони.

— Не съм. Но това име много ми харесва — отвърна Капитанката. — Коя е тази Сигърни?

— Е, ако и на нея успее да ѝ се присъни, че е тук, на кораба, ще си имаме големи неприятности. Трябва да я видиш какви плакати си е окачила по стената.

— Какви?

— Ъ-ъ-ъ... С извънземни.

— Значи, тя се интересува много отблизо от извънземни раси? — зарадва се Капитанката.

— Ъ-ъ-ъ... мда. — Самата мисъл за появата на Сигърни го караше да дърпа все по-настойтелно решетката. — Хммм... Вътре има нещо... и то ми пречи да си провра ръката...

Капитанката го наблюдаваше с интерес.

— Нещо като болтове — изсумтя Джони.

— Много поучително — обади се Капитанката, надничайки през рамото му.

— Не мога да я хвана!

— Искаш да ги отвинтиш ли?

— Да!

Капитанката се затътри до масата и отвори вратата на клетката. И двете птичета изскочиха навън и кацнаха на ръката ѝ. Капитанката им каза нещо на скрийуйски; птичките запърхаха покрай главата на Джони, промъкнаха се през решетката и се изгубиха. След секунда-две се чу „скръц-скръц“ — болтовете се отвинтваха.

— Какви са тези птичета? — попита той.

— Чикчирикчета — отговори Капитанката. — Птици за уста. Разбираш ли? — тя отвори уста и разкри няколко реда жълти зъби. — За хигиена.

— Живи четки за зъби?

— Открай време ги използваме. Те са... традиция. Много са интелигентни. Обучават ги специално за това, разбираш ли? Много са умнички. Разбират по малко скрийуйски.

Скръцането продължаваше. После се чу „дрън!“ и един болт изпадна през решетката.

Панелът рухна навътре в стаята.

Джони погледна в дупката.

— Добрее — колебливо проточи той. — Ти нали знаеш накъде върви този канал?

— Не. Вентилационните шахти опасват целия кораб. Ти ли ще водиш?

— Ъ-ъ...

— Ще се радвам, ако ти водиш — каза Капитанката.

Джони се качи на леглото и се промъкна в дупката. След малко каналът го изведе в по-широка шахта.

— Целия кораб ли, казваш? — попита той.

— Да.

Джони спря за миг. Тесните и тъмни пространства открай време не му харесваха.

— О... Добре — рече той.

Майката на Кърсти затвори телефона.

— Никой не вдига — обяви тя.

— Той май спомена, че баща му работел до късно, а майка му понякога оставала след работа — обясни Кърсти. — Както и да е, докторката каза, че, общо взето, бил добре, нали? Бил просто изтощен — така каза. Тя какво му даде?

— Някакво приспивателно. Каза, че не спял достатъчно. Едно дванайсетгодишно момче има нужда от много сън.

— Той наистина има нужда — кимна Кърсти.

— А ти каза, че не се хранел добре. Но откъде го познаваш?

— Ъ-ъ... — подхвана Кърсти, след това се усмихна. — Ами оттук-оттам...

Майката на Кърсти изглеждаше доста разтревожена.

— Сигурна ли си, че не е... нещо тука... в главата — и тя завъртя пръст до слепоочието си.

— Съвсем си е наред — викна Кърсти от стълбите. — За тука не знам, обаче в главата му всичко си е на мястото.

Тя отвори вратата на гостната и погледна вътре. Джони спеше дълбоко, облечен в пижамата на брат й. Изглеждаше много малък. Да се смаеш направо колко мънички ти изглеждат дванайсетгодишните, когато си на тринайсет.

После тя се прибра в стаята си, съблече се и се пхна между чаршафите.

Раничко беше. Но тази вечер си беше доста напрегната.

Той се оказа от онези, които вечно губят. То си му личеше. Обличаше се като такъв. От онези, дето само се моткат. От онези, дето най-често казват „ъ-ъ-ъ...“ и преминават през живота, като се мъчат да останат незабелязани.

Тя не беше от тях. Откакто се помнеше, я караше така, сякаш над планетата постоянно е увиснала дебела червена стрелка, която сочи точно къде се намира тя.

Но, от друга страна — той така упорито се беше опитвал... Хващаше се на бас, че е плакал, когато Извънземното от филма на Спилбърг е умирало.

Облегна се на лакет и се загледа в плакатите.

Опитите не бяха важното.

Победата — ето кое беше важното. Че иначе защо да се опитваш?

— Заклешила си се?! Ама ти си извънземно! — сопна се Джони. — Извънземните не се заклехват във въздушните шлюзове! Това всеки го знае!

Той се дръпна заднешком в един страничен тунел и се обърна.

— Извинявай. Аз май че съм от сбърканите извънземни — отговори му Капитанката. — Назад мога да се върна, ала съм възпрепятствана да се придвижвам напред.

— Добре. Давай обратно към второто кръстовище, което минахме. И без това не знаем къде сме.

— Не — отвърна Капитанката. — Аз поне знам. Тука си пише: "възел Л К Ж".

— А знаеш ли къде е това?

— Не.

— Веднъж гледах един филм и там един пришълец се промъкваше по въздушните канали на един космически кораб и си излизаше, където си поиска! — каза с упрек Джони.

— Имал е карта, без съмнение — отвърна Капитанката.

Джони изпълзя зад един ъгъл и откри там...

...решетка.

От другата ѝ страна като че ли не мърдаше нищо. Отвинти болтовете и решетката издрънча на пода.

Отвън имаше коридор. Скочи на пода, обърна се и помогна на Капитанката да се измъкне от дупката. Скрийуйците може и да бяха потомци на крокодили, но крокодилите предпочитат да се изтягат по песъчливи брегове. За промъкване през тесни дупки не ги бива много.

Кожата ѝ беше суха и студена, като коприна.

Наоколо не се навъртаха никакви скрийуйци.

— Сигурно са във военния отсек — предположи Джони.

— Ние винаги сме във военния отсек — навъсено рече Капитанката и отупа прахта от люспите си. — Това е коридор О. А сега трябва да стигнем до мостика, нали?

— Те няма ли просто пак да те затворят? — попита Джони.

— Според мене, няма. Неподчинението на разполагащата с всички правомощия власт не ни се удава лесно. Главният артилерийски офицер е много... убедителен. Но щом ме видят, че пак съм на свобода, те ще се предадат. Или поне повечето ще се предадат — додаде тя. — Но сигурно с Главния артилерийски офицер ще видя доста зор. Той все сънува величие и слава.

Тя се затътри по голия коридор, като се държеше близо до стената. Джони се мъknеше подире ѝ.

— Това, сънищата, са измамно нещо — рече той.

— Да.

— Но когато играчите започнат пак да стрелят, те ще се пробудят, нали? И скоро ще прозрат накъде ги води той?

— Ние имаме една такава пословица... — каза Капитанката. — „СкийджийшийджуийДЖИЙий.“ Кое то ще рече... — тя се замисли за миг. — „Когато яздиш джий — шестокрако питомно ездитно животно, способно да изпълнява прости нареждания, но традиционно известно с лошия си нрав, — то е по-лесно да останеш на гърба му, отколкото да скочиш от него; следователно, по-добре е да се довериш на джий, отколкото да рискуваш да те нападне ДЖИЙий с яките ритници, което лесно би надбягало един скрийуйец, хукнал пеш.“ Е, разбира се, на нашия език звучи малко като че ли ти се карам.

Бяха стигнали до един ъгъл. Капитанката надникна зад него и веднага се шмугна обратно.

— Пред вратата на каютата ми има стража — рече тя. — Вържана е.

— Не можеш ли да поговориш с нея?

— Тя действа по заповед. Боя се, че ще ми се позволи да кажа само „Аааа!“ — рече Капитанката. — Но ти си свободен да опиташ. А и нямаме друг избор.

О, да... само ти умираш по сто пъти — рече си Джони и пристъпи в коридора.

Стражата се обърна да го погледне и леко повдигна безформеното нещо, на което въпреки всичко сякаш съвсем ясно беше изписано „пушка“. Ала го гледаше съвсем стъписано.

Тя досега никога не е виждала човек! — помисли си той.

Разпери широко ръце — надяваше се, по най-невинен начин — и се усмихна.

Кое то само идва да покаже, че никога не бива да приемаме, че нещо се разбира от само себе си, защото, както по-късно му обясни Капитанката, когато скрийуиката се готви да влезе в бой, тя прави две неща: разтваря широко предния си чифт ръце (за да сграбчва и мачка) и оголва зъби (готова да хапе).

Стражата вдигна пушката.

После от другата страна на вратата се разнесе гръмовно хлопане.

Стражата допусна една много просто грешка. Трябваше да не обръща внимание на думкането — колкото и гръмовно и отчаяно да беше то — и да се съсредоточи върху Джони. Но тя се опита хем да го държи на прицел, хем да натисне един панел до вратата. В края на краищата, там вътре беше само Капитанката, нали? А пък Капитанката си беше Капитанка, макар и под арест. Можеше да ги следи и двамата...

Вратата се пооткрехна. Един крак се подаде навън, метна се нагоре и тресна стражата точно под муцуната. Зъбите ѝ изтракаха. Кръстоса поглед.

— Хаййй! — викна някой.

Стражата залитна назад. През вратата изхвърча Кърсти и започна да сипе отсечени удари по ръцете на скрийуиката. Тя изтърва пушката. Кърсти я грабна с един замах. Стражата отвори уста да я ухапе, разпери ръце, за да я сграбчи и намачка, и след това кръстоса поглед, защото изведнъж се намери със завряно дуло между зъбите си.

— Не... гълтай — нареди ѝ Кърсти с троснат глас.

Надвисна внезапна, много тежка тишина. Стражата нито мърдаше, нито шаваше.

— Това е една приятелка — рече Джони.

— О, да — кимна Капитанката. — Сигърни, нали! Една от вашите воини. А на мене приятелка ли ми е?

— В момента да — отговори Сигърни, без да помръдне глава.

Около челото си беше вързала един шнур, който беше измъкнала от хамака на Капитанката. Диво пламъче проблясваше в очите ѝ. На Джони изведнъж му стана много мъчно за стражата.

— Знаеш ли... много се радвам, че е и моя приятелка — рече Капитанката.

— Ии ии огг ии? — попита стражата. Ръцете ѝ трепереха. Скрийуйците не се потят, но тази май би се изпотила на драго сърце.

— По-добре ще е да я вържем и да я затворим в каютата — предложи Джони.

— Ийс! — обади се стражата.

— Мога просто да стрелям — мечтателно каза Сигърни.

— Не! — извикаха в един глас Джони и Капитанката.

— Ийп! — додаде стражата.

— Добре де, добре — отпусна се Сигърни.

Стражата се оклюма.

— Извинявай, че се забавих — рече Сигърни. — Малко трудно заспах.

Капитанката каза нещо на скрийуйски, обърната към стражата. Онази кимна по странно човешки начин и послушно затропка към каютата. Вътре тя също толкова послушно клекна и се остави да ѝ вържат ръцете и краката с още няколко шнура от койката.

— Предполагам, че имаш и черен пояс по карате — рече Джони.

— Само червен — отговори Сигърни. — Обаче се занимавам с карате съвсем отскоро — побърза да поясни тя. — Хе! Ти само този възел ли знаеш?

— Ходих веднъж на карате с Бигмак — той се опита да пренебрегне последното ѝ подмятане.

— И какво стана?

— Заплетох си крака в крачола.

— И ти си Избраният?! Хе! Можеха да изберат мене...

— Опитали са се. Обаче аз съм бил онзи, който ги е изслушал — тихо рече Джони.

Сигърни вдигна пушката и я гушна.

— Е, ето ме тук — каза тя. — И смятам да им разкажа играта.

— Коя игра? — откликна уморено той. Всъщност, мразеше този лаф. И той беше игра. Опитваше се да те подлъже да повярваш, че истински куршуми не произват истински хора...

Сигърни подсмръкна презрително.

— Смотаняк.

Върнаха се в коридора.

— Между другото... — обади се Джони, — какво ми стана?

— Просто припадна. Както си стоеше, и се просна на пода. До нас живее една лекарка. Майка ми я доведе. Рядък проблясък на мисъл от нейна страна. Та докторката каза, че ти просто си бил много изтощен и по вида ти си личало, че не се храниш, както трябва.

— Вярно е — обади се Капитанката. — Не ти ли го казах и аз? Твърде много захар и въглехидрати, недостатъчно пресни витамини. И повечко трябва да излизаш навън.

— Ахъ, да — съгласи се Джони.

Този коридор беше малко по-различен. Преди се виждаше само сив метал и би могло да ти е интересно само ако наистина си падаш по нитове и болтове. Този обаче беше по-мрачен и по-лъкатушещ; стените блещукаха и по тях пълзеше заплаха. Или поне нещо пълзеше.

И Капитанката изглеждаше по-различна. Не че се беше променила с нещо, но зъбите и ноктите ѝ някак си много повече се набиваха на очи. Само преди няколко минути тя беше интелигентна личност, която по случайност е осмокрак крокодил; а сега беше осмокрак крокодил, който по случайност е и интелигентен.

Когато двама души споделяха един и същи сън, игровото пространство се променяше.

— Чакай малко, там има... — започна той.

— Трай — срязва го Сигърни.

— Но ти...

...го сънуваш погрешно — довърши Джони наум.

Ама това наистина е откачена работа — рече си той. Там, у дома, Кърсти се подвизаваше като мис Акъл. А тука: „Глей си кефа! Трай!“

Капитанката щъпукаше припряно по коридора. Сега отнякъде се просмукваше пара и подът беше мъглив и влажен.

Вътре в корабите на скрийуийците нямаше кой знае какво за гледане. Можеха да седнат и да измислят по-подробно вътрешността, преди да я сънуват, мина му през ума. Можеше да сложат повече каюти и разни големи екрани и всякакви такива интересни работи; сега като че ли тук имаше само виещи се коридори, неприятни като пещери.

Обаче доста големички пещери. И ставаха все по-широки. Тайнствени отклонения водеха във всевъзможни посоки.

Сигърни се промъкваше напред, прилепила гръб о стената, и се извъръщаше бързо всеки път, когато изминеха поредния пасаж. Замръзна на място.

— Идва още един! — прошепна тя. — Бута нещо! Назад!

Сръга ги с лакти да се притиснат до стената. Джони чуваше: „кръц-кръц“ — стържеха нокти по пода, „трака-трак“ — трополеше нещо.

— Щом се приближи, мой е. И като му скоча...

Джони надникна иззад ъгъла.

— Кърсти?

Нула внимание.

— Сигърни? — пробва той.

— Да?

— Скачай — щом искаш... Но недей да натискаш спусъка, става ли?

— Ама то е пришълец!

— Е, хубаво, нека си е пришълец. Не е задължително да ги изпозастреляш всичките.

Тракането се приближи. Чуваше се и слабо поскърцване.

Сигърни стисна развълнувано пушката и изскочи.

— Стой! Ти си... о... ъ-ъ-ъ...

Беше едно много дребничко скрийуйиче. Повечето от люспите му бяха сиви. Корубата му се беше почти изтъркала. Опашката му се влачеше отзад. Когато отвори уста, вътре имаше само три зъба, които се гушеха един в друг нейде в дъното.

То примигна като бухал над количката, която тикаше. На всичкото отгоре Кърсти се беше прицелила доста над главата му.

Последва неловка пауза.

— Горедолу по това време — обади се отзад Капитанката — екипажът има навика да похапва.

Джони се наведе напред, кимна на дребничкото, старо извънземно и вдигна капака на количката. Вътре имаше няколко купи с нещо зелено, в което бълбукаха мехурчета. Той внимателно отпусна капака.

— Ти май без малко да застреляш лелката, дето разнася чая — обърна се той към Кърсти.

— Ама аз откъде да знам?! — опъна се тя. — Можеше да е кой ли не! Това е извънземен кораб! Какво правят тука... лелки, дето разнасят чай?

Капитанката каза нещо на скрийуйийски на старото извънземно и то бавно се затътри надолу по коридора. Едното колело на количката пак си скърцаше.

Кърсти беше бясна.

— Кви са тия работи?! — просъска тя.

— Хайде — подкани я Джони. — Давай да ходим в командната зала и да приключваме.

— Откъде да знам, че е лелка?! Това ти си го сънувал!

— Добре де, така е.

— Тя няма право да се мотае тук!

— Предполагам, че дори и на извънземните следобед им се пийва чайче...

— Аз не това исках да кажа! Те са извънземни! Пришълци! Кое то означава: лиги и ноктести лапи! А не... да пращат някого да им носи кафе и понички с мармалад!

— Е, каквото е, това е! — сви рамене Джони.

Тя се обърна към него.

— Защо ти просто приемаш всичко?! Защо поне веднъж не се опиташ да го промениш?

— Ами защото всичко вече си е достатъчно зле — отговори Джони.

Тя скочи напред и надникна иззад ъгъла. Пред една кръгла врата бяха застанали две скрийуийки. Въоръжени, наистина.

— Сега доволен ли си? — озъби му се тя. — Никакви датски маслени бисквитки, никакви такива работи! А сега може ли най-накрая да стрелям по нещо?

— Не! Колко пъти трябва да ти казвам! Дай им шанс да се предадат!

— Ох, само ми усложняваш живота!

Тя вдигна дулото и пристъпи напред.

Също и Капитанката. Тя изсъска нещо на скрийуийски. Стражите отместиха поглед от нея към Кърсти, която беше присвила очи над дулото. Едната изсъска нещо.

— Тя казва, че Главният артилерийски офицер им бил наредил да застрелят всеки, който се приближи до вратата — рече Капитанката.

— Ако мръднат, ще стрелям! — отговори Кърсти. — Сериозно говоря!

Капитанката пак каза нещо на скрийуийски. Стражите се вторачиха в Джони. После отпуснаха оръжия.

В него се надигна подозрение.

— Какво им каза? — попита той.

— Казах им кои сте — отвърна Капитанката.

— Казала си им, че съм Избраният?

Едната от стражите се мъчеше да коленичи. Много странно е да наблюдаваш как същество с четири задни крака се мъчи да направи нещо подобно.

Кърсти ококори очи.

— По-добре е, отколкото да стрелят по тебе — обади се Капитанката. — По мене са стреляли доста. Знам какво приказвам.

— Кажи й да стане — нареди Джони. — Ами сега? Кой е вътре?

— Повечето от офицерите — отговори Капитанката. — Стражата ми съобщи, че вътре... спорели. И стреляли.

— Е, така по? бива! — възкликна Кърсти.

Погледнаха вратата.

— Добре — рече Джони. — Хайде...

Капитанката махна на стражата да се дръпне и докосна една пластинка до вратата.

11. ЧОВЕЦИ!

Джони видя това за една дълга, дълга секунда.

Първо, командната зала беше огромна. Почти колкото футболно игрище. А в единия ѝ край имаше екран, горе-долу също толкова голям. Почувства се като мравка пред телевизор.

Екранът беше покрит със зелени точки.

Играчи. Идват към флотилията.

Стотици.

Точно пред екрана имаше голямо контролно табло във формата на подкова и дузина кресла, подредени около него.

Тука сме — помисли си той. — Докато съм седял в стаята си и съм си играел, те са били тук, вътре, в тази огромна, пълна със сенки стая — въртели са кормилото, отговаряли са на огъня...

Сега само едното кресло беше заето. Онзи, който го заемаше, вече се надигаше, извърещаше се, протягаше се към нещо...

— Давай — обади се Кърсти. — Я да те видим какво можеш.

Главният артилерийски офицер застина и впери в тях кръвнишки поглед.

— Късно е вече! — изръмжа той. — Вече е много късно!

Размаха ноктестата лапа към екрана.

— Аз ни отведох обратно там, където ни е мястото. Вече няма време да се връщаме. Сега трябва да се биете, няма как!

Погледът му се спря върху Джони.

— Какво е това?

— Избраният — отговори Капитанката и тръгна напред.

Другите я последваха.

— Но ние трябва да се бием! — извика Главният артилерийски офицер. — За честта си! За честта на Скрий Уий! Това е единственото ни призвание!

Кракът на Джони докосна нещо. Погледна надолу. Очите му вече бяха свикнали с мрака и откри, че замалко не е стъпнал едно скрийуийче. То беше мъртво. Нищо с подобна дупка в себе си не би могло да бъде живо.

Кърсти също гледаше надолу. Джони различи и други тела, проснати по пода.

— Той е убивал скри... хора — прошепна той.

Стреляш по тях в космоса, стреляш по тях на екрана... Просто нещо избухва и после печелиш още пет точки. Ала когато ги видиш застреляни само от няколко метра, се сещаш единствено, че някой, който преди малко е бил жив, сега съвсем определено вече не е. И никога няма да бъде.

Погледна Главния артилерийски офицер. Скрийуийците бяха студенокръвни и далеч не приличаха на човеци, но този определено приличаше на човек... на мъж, чийто ум се плъзга към лудостта.

Люспите му сияеха със сребрист оттенък. Джони откри, че се чуди дали скрийуийците не си сменят цвета като хамелеони. Капитанката винаги изглеждаше по-златиста, когато се държеше нормално, а когато се тревожеше, ставаше почти жълта...

Сега беше направо лимонена.

Изсъска. Стражите я погледнаха изненадано, но след това се обърнаха и послушно се изнизаха от залата. После тя се насочи към Главния артилерийски офицер.

— Избил си всички?! — попита го тихо.

— Те се опитаха да ме спрат! Беше въпрос на чест!

— Да, да. Виждам го — промълви Капитанката с равен глас. Сменяше позицията си — внимателно се отдръпваше от хората.

— Скрийуйците умират в бой — или изобщо не умират! — кресна Главният артилерийски офицер.

Люспите на Капитанката бяха избледнели до цвета на пожълтяла хартия.

— Да, знам, разбирам — рече тя. — И хората също го разбират... нали?

Главният артилерийски офицер извърна глава. Капитанката разпери ръце, отвори уста и скочи. Мъжкят сигурно я беше усетил — извърна се и ноктестите му лапи изсвистяха във въздуха.

Джони се пресегна и дръпна пушката на Кърсти.

— Не! Може да улучиш нея!

— Защо го направи? Можех да го застрелям като нищо! И стражите — и тях! Защо ще му скача?

Двамата се бяха превърнали в търкалящо се кълбо от нокти и опашки.

— Лично е. Според мене, тя го мрази твърде силно — рече той. — Но... погледни екрана!

Зелените точки бяха станали още повече. Отстрани на екрана се нижеха червени знаци, които сигурно означаваха нещо за скрийуйците — твърде бързо, за да може да ги разчете човек.

Погледна към контролното табло.

— Приближават се! Трябва да направим нещо!

Кърсти също се втренчи в таблото. Креслата бяха като за скрийуйци. Както и самото табло.

— Е, да знаеш случайно какво означава „X ? C z“? — обади се тя. — „Бързо“? „Бавно“? „Огън“?

Противниците се бяха откъснали един от друг — обикаляха в кръг и съскаха. Зелените и червени светлини от екрана хвърляха грозни сенки.

Никой от двамата скрийуйци не обръщаше и капка внимание на хората. Нямаше и как. Скрийуйците ходеха като патки и изглеждаха като карикатури на крокодили, ала се биеха като котки — най-вече се гледаха и ръмжаха един срещу друг с кратки, ужасни изблици на нападение и защита.

На таблото засвятка една лампичка. Зазвъня аларма. Звънеше на скрийуйски, но звучеше достатъчно тревожно дори и на човешки.

Капитанката се завъртя. Главният артилерийски офицер отскочи назад, удари се о пода, завтече се към вратата и премина като вихър през нея.

— Няма къде да ходи — заяви Капитанката, залитайки към контролното табло. — По-късно... ще се оправя с него...

— Много гадно те е одрал — обади се Кърсти. Кръвта на скрийуийците беше синя. — Аз разбирам от първа помощ...

— Сигурно всичко знаеш — обади се Джони.

— ...Но не и как се дава първа помощ на скрийуийец, предполагам — въздъхна Капитанката. Дишаше тежко. Единият ѝ крак като че ли беше изкривен под неправилен ъгъл. Цялата ѝ опашка беше на сини петна.

— Можеше просто да му теглиш куршума — рече Кърсти. — Тъпо беше да се биете.

— Въпрос на чест! — изръмжа Капитанката. Бутна с нокът един ключ и изсъска някакви нареждания на скрийуийски. — Но той беше прав. Тъжно е, но вече го знам. Не можеш да промениш скрийуийската природа. Нашата орис е да се бием и да умираме. Колко глупава бях да мисля, че може и другояче...

Тя примигна.

— Сваляй си ризата! — изкомандва Кърсти.

— Кво? — опули се Джони.

— Ризата бе! Ризата! Погледни я! Губи кръв! Трябва да я превържа!

Джони неохотно се подчини.

— Ама ти носиш потник?! Само дядовците носят потници! Уф... Ти никога ли не си переш дрехите?

Да, понякога ги переше. Чат-пат и майка му имаше изблици на родителско чувство и изпираше де що има дрехи за пране вкъщи. Но обикновено той използваше пералнята, което се състоеше в ровичкане из коша, докато се натъкне на нещо, дето не изглеждаше чак толкова зле.

— Но ти нали каза, че нищо не разбираш от скрийуийска медицина — рече той.

— Е, и какво? И синя да е, кръвта си е кръв. Значи, опитваш се да я спреш да не изтече.

Кърсти помогна на Капитанката да седне в едно кресло. Извънземната залиташе малко, а люспите ѝ бяха побелели, напръскани със синьо.

— Мога ли да помогна с нещо? — обади се Джони.

Кърсти го погледна.

— Де да знам... Ти можеш ли изобщо да правиш нещо?

И се обърна към Капитанката.

Всички ще умрем — помисли си Джони. — Онези са там, отвън, и чакат. А пък аз съм тука, пред контролното табло на извънземен кораб. Вече не можем да обърнем. А дори не знам какво пише на тия копчета!

Всичко оплесках! Толкова беше просто — а сега е толкова сложно...

Насън правиш разни неща, но всъщност ние бъркаме за сънищата. Когато хората говорят за сънищата, по-скоро имат предвид мечти, „сънища наяве“. Там ти си Супермен или каквото си щеш. Там винаги побеждаваш. А в сънищата всичко е абсолютно сбъркано. Сега сънувам... или нещо подобно. А когато се събудя, всички скрийуийци пак ще са се върнали в игровото пространство и пак ще стрелят по тях — също както по Космическите нашественици.

Чакай, чакай...

Я задръж...

Той пак се втренчи в безсмислените знаци по копчетата.

На едното пишеше "Q ? Ъ П ". Символите се разместиха и изписаха: „главни двигатели“.

Нали този свят е и мой! Нали е вътре в главата ми!

Погледна огромния екран.

Всичките до един. Всичките са там и чакат. В спални и в зали, по целия свят. Между поредната серия от „Тайфата“ и поредните домашни.

Чакат с пръст на копчето „огън“ — и всеки си мисли, че е единствен...

Всички — там, пред мене...

— Изобщо не очаквах да се занимавам с такива неща! — обади се зад него Кърсти. — И през ум не ми беше минавало, че ще бинтовам пришълци! Я натисни ей този възел с нокът, става ли? Къде ти е пулсът?

— Ние май нямаме такова нещо — отвърна Капитанката.

Корабът подскочи.

Далечният, смътен тътен на двигателите изведнъж се превърна в рев.

От седалките стърчаха разни неща на места, където човек не би очаквал да му стърчи нещо. Джони беше седнал по турски на едната; и двете му ръце сновяха по копчетата, светлините на екрана хвърляха шарени отблясъци по лицето му.

Кърсти го потупа по рамото.

— Какво правиш?!

— Управлявам — отговори той, без да се обръща.

— Той каза, че било много късно да завиваш обратно.

— Аз не завивам обратно.

— Ти не знаеш как се управлява този кораб!

— Аз не управлявам този кораб. Управлявам цялата флотилия.

— Ти не знаеш кое копче за какво е!

Зелените и червените светлилки танцуваха по лицето му. Той се извърна към нея.

— Виж какво, всеки винаги ми обяснява това и онова. През цялото време. Е, сега пък няма да слушам. На копчетата си пише кое за какво е. И аз мога да чета надписите. Че защо да не мога? Нали съм ги измислил аз — всичко това е вътре в главата ми. А сега сядай и кротувай. Ще ми трябваш. И престани да ми говориш като на малоумен.

Тя седна, почти хипнотизирана от тона му.

— Ама как...

— Има едно копче и като го натиснеш, от това табло се управляват и всички останали кораби. Използва се при дълги пътешествия. — Той бутна един лост. — А аз съм дал газта докрай. Май по-бързо от това не могат да летят. Всички скали сочат „? Е Б ¶“ — така е „червено“ на скрийуийски.

— Но ти вървиш право към играчите!

— Няма как. Няма време за обратен завой...

Клатето също беше залепил нещо над леглото си. Беше снимка в близък план на микропроцесор „Интел 80 586-75“, гледан през микроскоп: същинска карта на улиците на някакъв много сложен съвременен град. Дядо му се оплакваше, че това било нездравословно — защо не си лепнел например средната страница на „Палави жарттиерки“? Но Клатето си имаше мечта: един ден — стига да овладееше както трябва висшата математика и да успееше да гепи ръжена за студения край — той щеше да стане Голямата компютърджийска клечка. Програмист №1. С коса, вързана на опашчица отзад, както ходеха всички програмисти. Нищо, че Йонеса разправяше, че сега вече всичкото това го управлявали мъже с костюми. Един ден светът щеше да чуе гласа на Клати Джонсън — вероятно по телефонна линия, за която същият този свят не е и подозирал, че е свързана с компютъра му.

Междувременно той се блещеше срещу колонките от цифри в напън си да изкара напълно нелегално копие на „Мистър Бънки тръгва да пилотира“. В „Сплааааттт!“ я бяха оценили с четири звезди и с „мегатрепач!“, което

означаваше, че тези от списанието си мислят, че горе-долу става за хора под шестнайсетгодишна възраст.

Примигна срещу екрана и размаза мръсотията по стъклата на очилата си малко по-равномерно.

За днес стигаше.

Облегна се назад и погледът му попадна на „Само ти можеш да спасиш човечеството“ — подаваше се изпод купчина други дискети.

Ех, Гумо, Гумо! Разбира се — през цялото време наричаш този или онзи „луд“, ама тая гума наистина беше нещо мръднало. Тялото му се носеше по Земята, но умът му вероятно витаеше на някое място, дето го няма в никой атлас.

Клатето бутна дискетата във флопито. Ама това с тази игра наистина беше странно. Вероятно имаше някаква логична причина за всичко. Нали тъкмо такива бяха компютрите — логични. Започнеш ли да си мислиш нещо друго — вкарваш се в беля.

Първо се появи заглавието, после и онова, дето „Гоби софтуер“ го бяха свили от „Междузвездни войни“, а накрая...

Ченето му увисна.

Кораби. Стотици кораби. И ставаха все по-големи. Жълти кораби изпълваха екрана — целият беше в жълто и черно, после — само в жълто, а после — в ослепително бяло...

Клатето се приведе напред...

А след това екранът почерня.

Или почти почерня.

Думите се мярнаха само за миг...

...„Здрасти клати“...

...и изчезнаха.

Все повече аларми дрънчаха и виеха.

Кърсти надникна между пръстите си.

— Май никого не ударихме — подхвърли Джони и продължи да трака по клавишите.

— Ти прелетя право през тях!

— Позна!

— Добре... Но тези ще продължат да ни преследват!

— Ами, значи сега ще завием обратно. Ще ни отнеме малко време. Къде е Капитанката?

Една ноктест лапа се вкопчи в облегалката. Муцуната ѝ се облегна на рамото му.

— Лоша работа! — рече Капитанката. — Моторите ни могат и да откажат!

— Това е изчислен риск — отговори Джони.

— Ами? И колко точно си го изчислил? — попита скрийуиката.

— Ами... Не че точно съм го изчислил... просто си помислих, че си струва да се опита — смънка Джони.

— Ти пак обръщаш към играчите!

— И продължавам да ускорявам ход — додаде Джони.

— А какво набра току-що? — попита Кърсти.

— О, нищо — ухили се Джони. — Стори ми се, че мярнах познато лице. Нали разбираш, когато профучавахме...

— Какво така се хилиш?! — сопна му се тя. — В такава беда сме, а ти...

— Де да знам. Сигурно защото бедата си е моя. Капитане, защо светнаха всичките ония лампички?

— Това са корабите от флотилията — обясни Капитанката. — Командирите им искат да разберат какво става.

— Тогава им кажи да се хванат за нещо — нареди Джони. — Освен това им кажи, че... че си отиват у дома.

И двете го погледнаха.

— О, да, страхотно въздействащо — изкоментира Кърсти. — Страшно драматично. Да ти се...

— Млък!

— Кво?!

— Млък — повтори Джони, без да откъсва очи от екрана.

— Никой не може да ми казва „млък!“

— Е, аз пък ти го казвам. Това, че акълът ти е като чук, не означава, че трябва да смяташ хората за пирони. Опааа, ей ги пак...

Клатето измъкна дискетата и я погледна. После опипа компютъра си отзад — да не би да са се появили някакви допълнителни жици.

Този Джони... Такъв един, тихичък... Все разправяше, че разбирал от компютри, колкото да може да ги включи, но сега всеки разбираше малко или много от компютри. Сигурно беше бързикал играта, преди да му я върне. Я го гледай ти наш Джони! Клатето се зачуди как ли го е направил този номер.

Отново пхна дискетата в компютъра и пак включи играта.

„Само ти можеш да спасиш човечеството“ ... и тъй нататък, и тъй нататък.

После — вътрешността на кораба. Ракети, оръдия, резултат... и тъй нататък, и тъй нататък.

И звезди. Онези, искрящите звезди от играта. Неговите от „Пътуване до Алфа Кентавър“ бяха къде-къде по-хубави.

И никакви кораби не се виждат.

Хвана джойстика и го размърда. Корабът зави, звездите се завъртяха...

Точно зад него имаше кораб. Почти го подбутваше отзад. И пак — дузини кораби. Стотици кораби. И стават все по-големи. И все по-големи. Много бързо.

Много, много бързо.

Пак.

Когато стана от пода и отново облегна крак на стола, екранът пак беше почернял. Само мъничкият курсор присветваше.

Клатето се втренчи в него.

Логика, рече си той. Да не вярваш в логичните причини беше почти същото като да изтървеш нажежен ръжен върху найлонов чорап.

Все трябваше да има някакво логично обяснение.

Някой ден щеше да се сети.

— Преследват ни! Преследват ни!

Над контролното табло се виеха мънички кълбенца пушек. Подът вибрираше по най-различни начини.

— Сигурен съм, че ще им избягаме — рече Джони.

— Колко сигурен? — попита Кърсти.

— Доста.

Кърсти се обърна към Капитанката.

— Имаш ли и задни оръдия?

Капитанката кимна.

— Ето оттук се стреля с тях — посочи тя. — Но не бива да стреляме. Предадохме се вече — не си ли спомняш?

— Аз обаче не съм се предала — обади се Кърсти. — Та откъде се стреля, казваш?

— С онзи стик с копчето отгоре.

— С това ли? Но това е просто джойстик за игри!

— Много ясно, че е джойстик за игри — намеси се Джони. — Всичко това става в главите ни, не си ли спомняш? И затова трябва да е от познати неща.

На екрана се виждаше пространството зад флотилията. Цяла дружинка зелени кораби се носеше зад тях.

— Следват дирята ни — рече Кърсти. — Че то съвсем лесно ще се отървем от тях.

— Да бе, да — обади се Джони.

В гласа му се долавяше лек присмех. Тя се поколеба.

— Какво искаш да кажеш?!

— Ами... просто точици в един кръг — каза Джони. — Лесна работа. Бум! О-ха, още точки! Тряс! Давай нататък!

— Но това тук е игровото пространство! Това е игра! Защо се държиш така? Всичко просто става на екрана!

— Така, така. Също като истинско, а? Ами тогава натисни копчето де!

Тя стисна джойстика. После го пусна.

— Защо вечно разваляш всичко?!

— Кой, аз ли? — вдигна рамене Джони. — Виж какво, ако няма да стреляш, превключи екрана да видим какво става отпред, а? Ето тази скала сочи, че се движим с HQ в $i > -$, а това е \backslash пъти по-бързо от нормалното, така пише.

— И?

— И, според мене, просто няма да е лошо да се напорим на някой астероид, например. Разбира се, ако искаш да свършим като осем километра широки и един сантиметър дебели, продължавай да зяпаш назад.

— Ох, добре де!

Щракна копчето за екрана.

И затаи дъх.

Взираха се в ширналия се пред тях космос и в онова, което висеше в средата му.

— Какво... — обади се Кърсти след дълго мълчание — ...е това нещо?

Джони прихна.

Опита се да се спре, защото корабът ръмжеше и скърцаше, като че ли го изтезават, но не можа. По бузите му се стичаха сълзи. Тупна безпомощно по контролното табло и без да иска, включи и изключи разни лампички.

— Границата — обади се Капитанката.

— Да — кимна Джони. — Какво друго да е?!

— Ама това е... — заекна Кърсти.

— Това е — кимна Джони. — Границата, разбираш ли? Отвъд нея те са в безопасност. Естествено! Никой не може да прекоси Границата. Не и хората!

— Ама така не може!

— Кой знае? Това тука, в края на краищата, е игрово пространство. Тука може и да може. Искам да кажа, всички сме го виждали преди...

— Но тя все още е твърде далече — обади се Капитанката. — Страх ме е, че...

Някъде зад тях проехтя глух взрив.

— Ракети! — скочи Кърсти. — Трябваше да ме оставиш да...

— Не, не, чуй — прекъсна я Джони. — Слушай!

— Кво да слушам? Нищо не чувам!

— Защото нещо стана много тихо тук — рече Джони. — Двигателите спряха.

— Сигурно са се разтопили — обади се Капитанката.

— Все още разполагаме с... как му се казваше... силата на инерцията, май така му се казваше — рече Джони. — Ще продължаваме напред, докато не се блъснем в нещо.

— Или нещо не ни блъсне — додаде Кърсти.

Тя пак погледна Границата.

— Колко е голямо това нещо?

— Би трябвало да е огромно — каза Джони.

— Ама и оттатък има звезди...

— Те не са като нашите звезди. Казах ти вече — там човеците не могат да отидат...

Спогледаха се.

— Ами тогава какво ще стане... — започна Кърсти като човек, който изследва някоя особено гадна дупка в зъбите си, — ...ако се намираме на кораб, който се опитва да мине отвъд Границата?

И двамата се обърнаха към Капитанката. Тя сви рамене.

— Не ме питайте мене. Досега не е било. Невъзможно е.

— Само заради мене ли? — попита Кърсти. — Или... Или е нещо по-големичко?

Пак последва мълчание.

— И все пак... — обади се Джони. — Кое е най-лошото, което може да ни се случи?

След това му се прииска да не го е казвал. Спомни си как онзи, най-първия път, си беше помислил как ще чуе бибипкането на будилника и шока, когато осъзна, че не му е позволено да се събужда.

— Всъщност не искам да знам — додаде той.

— Без двигатели не можем да обърнем обратно — рече Капитанката. — Съжалявам... Прекалено много се стараехте да ни спасите...

— Нараства — посочи Кърсти. — По звездите отзад си личи.

— Съжалявам — повтори Капитанката.

— Но поне скрийуйците ще успеят — рече Джони.

— Съжалявам.

Кърсти се изправи.

— Аз пък не съжалявам! — каза тя. — Хайде.

Грабна пушката си и се отдалечи сред сенките. Джони я догони.

— Ти накъде тръгна?!

— Към спасителната капсула — отговори тя.

— Каква спасителна капсула?!

— Да — обади се Капитанката, подтичвайки след тях. — И аз за това искам да те питам. Тук такова нещо няма.

— Ако ние поискаме обаче, ще се появи! — Кърсти отвори вратата. — Нали каза, че играта е съставена от неща, които знаем и познаваме? Е, аз знам, че капсулата ни чака точно в дъното на кораба.

— Ама...

— Този сън освен твой е и мой, нали така? Повярвай ми. Има капсула. — В очите ѝ пак блестеше пламъче. Вдигна пушката си. — Знам го — натърти тя. — Била съм там.

Джони си спомни стаята ѝ. Представяше си я как седи вътре с цяла дузина остри моливи и без никакви приятели и как получава шестиси за домашното си по история, докато наум преследва пришълци.

— Не разбирам — обади се Капитанката.

Коридорът навън беше изпълнен с пара. Корабът можеше и да прекоси Границата, но май след това му трябваше основен ремонт, за да се съвземе.

— Ъ-ъ-ъ... — рече Джони. — То е малко като ония фигурки в хрупките. Един вид... човешка идея.

На вратата скрийуиката се поколеба. След това се обърна и погледна към екрана.

— Приближаваме се — рече тя. — Ако мислите, че долу наистина ще намерите нещо, трябва да тръгвате.

— Хайде де! — подкани го Кърсти.

— Ъ-ъ... тако... — понечи да каже нещо Джони.

— Благодаря ви — кимна сериозно Капитанката.

— Аз всъщност не съм направил кой знае какво... — смънка Джони.

— Кой го знае? Ти изобщо не мислеше за себе си. Опитваше се да схванеш кое как е. Избираше. И изборът ти винаги беше добър.

— Трябва да тръгваме! — подкани го Кърсти.

— Може би ще се срещнем пак. По-нататък. Ако всичко мине добре — рече Капитанката и пое едната ръка на Джони с две от своите.

— Довиждане — каза тя.

Кърсти хвана Джони за рамото и го дръпна.

— Радвам се, че се запознахме — рече тя на извънземната. — Беше ми... интересно. А сега да тръгваме.

Някои от лампите бяха загаснали. Пара и неясни силуети изпълваха коридорите. Кърсти тичаше напред и се стрелкаше между сенките.

— Трябва да слезем долу — подхвърли тя през рамо. — Аз съм с тебе. Не се бой!

— Ама ти наистина май си много вътре — рече Джони.

— Ето я рампата. Хайде. Нямаме много време.

Долу имаше нов коридор и друга рампа, която се виеше надолу сред дима.

Влязоха в стая, още по-голяма и от командната зала. В единия ѝ край имаше грамадна двойна врата, а по стените бяха окачени разни уреди. По средата, изправен на три крака, стърчеше малък космически кораб. Изглеждаше тежък и тромав.

— Ето го! Видя ли? Аз какво ти казвах? — тържествуващо възкликна Кърсти.

Джони се приближи до най-близкия панел с екипировка и го докосна. Лепнеше. Погледна пръстите си.

— Преди малко това го е нямало тук — каза той. — Боята още не е засъхнала.

В средата на панела светна екран и на него се появи лицето на Капитанката.

— Колко интересно — възкликна тя. — Поглеждам си таблото и що да видя? Ново копче. Значи сте намерили тази ваша спасителна капсула?

— Май да — отговори Джони.

— Остават ни десет минути, докато стигнем до Границата — рече Капитанката. — Според мене, имате доста време.

Зад Джони нещо избуча. Рампата на спасителната капсула се спускаше надолу.

— Копчето е ей на този крак, намерих го — посочи Кърсти.

Той отиде при нея. Рампата беше сребристо-сива. Тя блещукаше в мътната синкава светлина, която струеше от вътрешността на капсулата.

— Познай какво си мисля! — каза Кърсти.

— Мислиш си ето какво: напоследък не сме виждали Главния артилерийски офицер — отвърна Джони. — Мислиш си ето какво: той е някъде там вътре и се крие. Защото сега вече сънуваш ти, а пък те, твоите сънища, са такива.

— Само че аз вече съм готова за него — отсече с гласа на Сигърни. — Идвай.

Тя се запромъква нагоре по рампата, като току подскачаше възбудено и гледаше да държи дулото на пушката прицелено право в зъбите, които можеха да изскочат отнякъде.

Кърсти посочи един шкаф и махна на Джони да го отвори. Вдигна пушка.

Той отвори вратата и бързо отстъпи встрани.

Кърсти заплашително насочи дулото към куп консерви.

Мярна изражението, изписало се върху лицето на Джони.

— Е, можеше и да е вътре — оправда се тя.

— О, да. Естествено. Така де, трябвало е първо да свърши с отсичането на ръцете и краката си, а после да се свие на кравайче, но да, можеше и да се е скрил вътре.

— Ха! Много умно, няма що!

— Защо не погледнеш под седалките? Да се смае човек какви неща се намират понякога под седалките!

Кърсти се опита да бръкне под контролното табло, без Джони да я забележи. Но Джони я забеляза.

— Може би извънземните не гледат същите филми като нас — предположи той.

— Хайде стига де, стига си се заяждал! — озъби му се тя.

Погледна контролното табло и натисна едно копче. Капакът се вдигна. В средата на таблото на мъничък екран се появи лицето на Капитанката.

— Осем минути до Границата — рече тя.

— Да — кимна Кърсти. Бръкна под седалката си и забеляза усмивката на Джони.

— На тебе навсякъде ти се привиждат извънземни, нали?! — подсмихна се той.

— Какво искаш да кажеш с това?!

— Нищо, нищо. Ей така ми хрумна.

Тя го изгледа кръвнишки.

Седалките имаха колани. Сложиха си ги. Кърсти затропа с пръсти по таблото. Като че ли търсеше нещо.

— Как се отварят вратите? — попита Джони.

— Добре, добре... Тук някъде трябва да е.

Тя натисна едно копче. Рампата зад тях се вдигна и се прибра със съскане.

Джони се огледа. Наистина, тук нямаше как да се скрие някой. Бяха на борда на спасителната капсула. Бяха в безопасност.

Но той не се чувстваше в безопасност. Сграбчи Кърсти за ръката.

— Чакай малко! — изстреля той. — Като че ли нещо не е наре...

Екранът присветна.

На него се показва едно скрийуийче.

Беше Главният артилерийски офицер.

— Бягай и се крий, човешка гнъс! — ухили се той.

Виждаха екрана зад него — намираше се в командната зала.

— Ти?! Къде е Капитанката? — възкликна Джони.

— Ще се оправя с нея. След като избягате.

— Не!

Кърсти го подбутна.

— Виж какво, вече нищо не застрашава скрийуийците — рече му тя. — Ще прекосят Границата само след броени минути! Ние си свършихме работата! Не можеш да хукнеш сега да я търсиш! Тя трябва сама да се оправи! Тъкмо това би ти казала и тя, ако я питаш!

— Само че не мога да я питам, нали?

Той протегна ръка и бутна едно копче. Рампата се спусна с жужене.

— Аз се връщам там — отсече.

— Той те чака!

— Много хубаво прави — той грабна извънземното оръжие. — Кое му е спусъкът на това?

Тя подбели очи.

— Това е тъпо!

— Страх те е, а? — попита Джони. Беше пребледнял.

— Кого?! Мене?! — Сви рамене и грабна пушката. — Това ще го нося аз — обяви тя. — Свикнала съм им. Ти само ще оплескаш всичко.

12. СЪВСЕМ КАТО ИСТИНСКО

Спуснаха се на бегом по рампата и хукнаха по коридора.

— Да имаш часовник? — попита Джони.

— Да. Остават повече от шест минути.

— Трябваше да се сетя!!! — запъхтя се Джони. — На никого не му дават много време да избяга! На Джеймс Бонд никога не му остава време да пийне

едно кафе и да си лъсне обувките, преди да обезвреди бомбата с часовниковия механизъм! Пак си играем на игрички!

— Спокойно!

— Да ми падне котка тук, как ще я изритам!

Коридорите бяха по-тъмни. От тавана капеше вода. От спуканите тръби парата продължаваше да бълва със свистене.

Стигнаха до кръстовище.

— Накъде?

Кърсти посочи:

— Натам.

— Сигурна ли си?

— И още как!

Изчезнаха в мрака.

След около тридесет секунди изскочиха от него.

— О, да, естествено.

— Всъщност, те всичките са еднакви. Трябва да е насам!

Този коридор наистина извеждаше в широкия коридор, в чийто край беше вратата на командната зала.

Вратата беше отворена. Виждаха големия екран, който трепкаше в синьо и бяло.

Кърсти стисна пушката.

— Добрее — рече тя. — Обаче този път няма да се бъркаш! Никакви приказки, разбра ли?

— Разбрах.

— Давай.

— Как?

— Влизаш пръв. И когато той ти скочи, аз ще му видя сметката.

— О, значи аз съм стръвта, така ли?

Кърсти погледна часовника си.

— Имаш четири минути и половина да измислиш нещо по-добро — каза тя. — Ох, извинявай. Четири минути и двамайсет и пет секунди. Ей, вече станаха двамайсет секунди...

— Само се надявам, че наистина си толкова добра!

Кърсти потупа оръжието.

— Шампионката на областта — нали си спомняш? Вярвай ми!

Джони тръгна към отворената врата. Когато я приближи, се опита да извърти очи и наляво, и надясно.

— Четири минути и петнайсет секунди — обади се гласът ѝ от далеч, далеч зад него.

На прага спря.

— Ти как така не си шампионката на страната? — попита той.

— Всъщност, точно в деня на състезанието бях получила хранително отравяне.

— О... А-ха.

Той пристъпи прага.

Зъбатата смърт го пропусна. Рискува да се озърне и наляво, и надясно. После преглътна, след това погледна и нагоре.

— Няма никой...

— Добре. Следвам те плътно.

Границата на екрана вече беше много по-голяма.

Летим много бързо — помисли си той. — Остават още цели четири минути, даже и повече, а вече е изпълнила небето. — Думата „грамаданска“ беше твърде слаба.

— Огледах цялата стая — обади се той. — Тук няма никого.

— Там имаше контролно табло, нали? — подхвърли Кърсти. — Задръж... Сега съм на вратата. Да. Сигурно е зад таблото. Давай. Ако изскочи, аз съм готова.

Аз обаче не съм — помисли си той. Запромъква се напред и надникна зад таблото.

— Няма ни... Чакай, чакай.

— Какво?

— Май е Капитанката...

— Живо ли е?

— Жива ли е?! Тя е „тя“, а не „то“! И ти го знаеш. Не мога да ти кажа... Тя просто... лежи там. Ще погледна.

— Има ли смисъл?

— Само ще погледна, става ли?!

— Внимавай тогава. Застани така, че да мога да те следя.

Той се придвижи напред, втренчен в сенките по ъглите на огромната кабина.

Беше Капитанката — и беше все още жива. Или поне части от онова, което вероятно беше гръдния ѝ кош, се издигаха и спускаха. Той коленичи до нея.

— Капитане? — прошепна.

Тя отвори едното си око.

— Избрани?

— Какво стана?

— Той... изчакваше. Докато... се сбoguвах с вас... пропълзъл вътре и... ме удари...

— А сега къде е?!

— Трябва... да вървите. Нямате... много време. Фло... тилията...

— Ранена си. Ей сега ще извикам Къ... Сигърни.

Лапата ѝ се вкопчи в ръката му.

— Чуй ме! Той... ще взриви... кораба! Горивото... електроцентралата... той...

Джони се изправи.

— Добре ли е? — викна Кърсти.

— Не знам!

Тя стоеше на вратата и светлината очертаваше силуета ѝ.

Зад нея се промъкваше сянка. Джони видя как разпери ръце...

Беше доста по-голямо от повечето скрийуййци. И не приличаше на смешен алигатор — да, в него все още имаше нещо алигаторско, но вече приличаше и на насекомо, и на какво ли още не... — на същества, които никога не бяха съществували — освен в сънищата...

— Зад тебе е! — изкрещя Джони, сведе глава и се втурна.

Кърсти се извърна.

На сънищата да нямаш вяра. Ако живееш вътре в тях, те те сграбчат и започват да те подмятат насам-натам...

Видя как Кърсти се обърна и погледна нагоре — и все по-нагоре — към Главния артилерийски офицер. Скрыйуййецът отвори уста. Зъбите му бяха станали още повече — редица след редица и всички до един — остри и лъскави...

Нейният сън — помисли си Джони. — Нищо чудно, че вечно води борба...

— Застреляй го! Застреляй го!

Тя продължаваше да го гледа втренчено. И като че ли не искаше да помръдне.

— Имаш пушка! — кресна той.

Тя приличаше на статуя.

— Застреляй го!

— ...о-о...

Кърсти леко поклати глава, а после, сякаш изведнъж се беше събудила, вдигна пушката.

— Добре! — каза тя. — А сега...

Скрийуйецът изобщо не ѝ обърна внимание. Той вдигна рязко глава и се втренчи в Джони. Почти нямаше очи. Като че ли се беше втренчил в него със зъбите си.

— А-ха, Избраният — изръмжа той и бутна Кърсти. Тя дори не беше забелязала как замахва. В единия миг се прицелваше в него, а в следващия — летеше във въздуха и се заби в някаква купчина на няколко метра по-нататък.

Пушката изтропа на пода и се хлъзна към Джони.

— Избрани! — изсъска скрийуйецът. — Ама че глупост! Ние сме онова, което сме! Ти си позор и за своята, и за моята раса! И за тебе, и за нея... За тебе няма връщане назад...

Кърсти се опитваше да се изправи на крака. Лицето ѝ беше изкривено от гняв.

Джони се наведе и грабна пушката.

Скрийуйецът внезапно размаха две от ръцете си. Джони трепна.

Чу как Кърсти вика отдалече:

— Бързо! Хвърли го на мене! На мене!

Пришълецът се ухили.

Джони отстъпи крачка назад. Пришълецът се беше вторачил в него и не обръщаше внимание на нищо.

— На мене, идиот такъв! — кресна Кърсти.

— Ти? — изръмжа пришълецът на Джони. — Да ме застреляш, мене? Не можеш. Такава слабост! Също като твоята Капитанка! Тя беше позор за

скрийуйците — вечно слаба! Тъкмо затова и искате мир! Силните никога не искат мир!

Джони вдигна пушката.

Извънземният бавно пристъпи напред. Зъбите му като че изпълниха вселената. Ръцете му сякаш бяха по-дълги, ноктите — по-остри...

— Не можеш! — изръмжа той. — Наблюдавах те. Другите човеци поне можеха да се бият! Ние умирахме достойно! Но ти... само приказваш, приказваш... Би направил всичко, само не и да се биеш! Би направил всичко, но не и да се изправиш лице в лице с истината! Кой, ти ли ще спасиш човечеството? Ха!

Джони отново отстъпи назад и усети, че гърбът му опира в контролното табло. Нямаше вече накъде да отстъпва.

— Предаваш ли се? — извика той.

— Никога!

Джони улови някакво движение с бялото на очите си. Кърсти се готвеше да скочи върху пришълеца. Но онзи не беше като стражите. Тя не би...

Той стреля.

Къса, остра експлозия.

Скрийуйецът погледна шокиран внезапно появилото се върху гаширизона му синьо петно, а после — и Джони. Почти се беше стъписал.

— Ти ме застреля... Най-хладнокръвно...

— Не. Аз съм топлокръвен.

Извънземният се катурна напред. Сега пак беше по-дребен и повече приличаше на скрийуйец.

— Нямаше как — каза Джони.

— Ти го застреля... — произнесе някой зад него. Огледа се. Капитанката се беше изправила на крака.

— Да.

— Нямаше как. Но не вярвах, че ще можеш...

Джони погледна пушката. Кокалчетата на пръстите му бяха побелели. Видя доста зор, докато убеди дланите си да се отпуснат.

— И аз.

Приблужи се до Кърсти, която се беше втренчила в нещото на пода.

— У-ха! — възкликна тя, но съвсем тихичко.

— Да — кимна той.

— Ти...

— Да, да, застрелях го. Застрелях го. Искаше ми се да не ми се налага, но нямаше как. Той беше жив, а сега не е.

Отекнаха още аларми, червени лампички засвяткаха по цялото контролно табло. Границата беше изпълнила цялото небе на екрана.

— Ще тръгваме ли? Колко време ни остава?

Тя погледна часовника си със замъглен поглед.

— Минута и половина.

Той беше поразен. Чувстваше се така, сякаш е вътре в собствената си глава и се наблюдава. Изобщо не усещаше паника. Онзи, който наблюдаваше, не знаеше какво да прави, но другият вътре като че ли знаеше всичко. Беше... също като на сън.

— Можеш ли да тичаш? — Тя кимна. — Ама наистина бързо? Ох, какво говоря! Сигурно си печелила медали и за това! Давай!

Дръпна я навън от залата и я повлече по тъмния коридор. Кърсти като че ли вече се разсейваше — стените не блещукаха толкова. Дори не се виждаха нитове и болтове.

Стигнаха до капсулата. Джони заподскача от крак на крак и най-накрая намери копчето за спускане на рампата. Сякаш мина цяла вечност, докато се спусне.

— Колко...?

— Петдесет секунди...

Беж по рампата и хоп! — на седалките.

Копчетата не бяха много. Джони ги заразглежда.

— Какво правиш? — обади се Кърсти.

— Същото като тебе преди малко. Търся онова, на което пише „Вратите отворени“.

Екранът светна.

— Джони? Отваря се оттук — рече му Капитанката.

Джони хвърли поглед на Кърсти.

— Това не го знаехме! — възкликна той.

— Рампата прибрана ли е?

— Да.

— Вратите се отварят.

Чу се „дрън!“, а после — „ссс...“ — въздухът се втурна навън през разширяващата се пролука. Блещукащите, нереални звезди от играта им махаха.

Ръката на Джони увисна над най-голямото червено копче на таблото.

— Джони?

— Да, капитане?

— Благодаря ти. Не беше длъжен да ни помагаш.

— Че кой, ако не аз?

— Хе! Да. А сега... сбогом. Никога вече няма да се видим...

— Сбогом.

Джони погледна Кърсти.

— Колко?

— Десет секунди!

— Давай.

И той натисна копчето.

„Бууум!“ — нещо избухна зад тях. Стените проблеснаха и изведнъж ги обкръжи небе.

Джони се облегна назад. Усещаше главата си съвсем, съвсем празна... Само едно нещо се повтаряше постоянно — като на филм.

Отново и отново споменът натискаше спусъка. Отново и отново извънземното се строполяваше на земята. Повторение. Поразителна точност. Също като истинско.

Кърсти го сръга.

— Можем ли да го караме това нещо?

— Ъ-ъ...? Кво? — Той хвърли разсеян поглед към таблото. — Ами, хващаш тоя джойстик...

— Тогава завий. Искам да ги видя как минават през Границата.

— И аз. Ей сега.

Капсулата зави леко сред дълбоката бездна на игровото пространство право към Границата.

Скрийуййската флотилия се втурна напред. Щом стигнеше до Границата, всеки кораб проблясваше и изчезваше.

— Мислиш ли, че наистина ще пристигнат на някаква планета?

— Мисля, че те мислят така.

— Мислиш ли, че някога ще се върнат?

— Няма да е скоро.

— Ъ-ъ... Виж... Когато погледнах нагоре и видях онова нещо... искам да кажа, изглеждаше толкова истинско. И си помислих: ама то е живо, живо е и как така аз...

— Да — кимна Джони.

— А после то умря и... и на мене никак не ми беше до ликуване...

— Да.

— Когато е наистина, никак не е лесно. Защото хората умират... и всичко свършва наистина.

— Да. Ясно. И пак, и пак... Знаеш ли какво?

— Какво?

— Моят приятел Йонеса смята, че подобни сънища били начин да се справиш с реалния живот.

— Е?

— Според мене е обратното.

— Йонеса е чернокожият, нали?

— Да. Викаме му Йонеса, щото не е „готин“.

— Да си антиготин всъщност също е много готино.

— Така ли? Не го знаех. А гот ли е още да се казва „жестокота“?

— Джони! Никога не е било гот да се казва „жестокота“!

— Ами „жмът“?

— „Жмът“ е гот.

— Ама аз току-що си го измислих.

Капсулата се носеше напред.

— Е, това не значи, че не може да е гот.

— Вярно.

Фалшивите звезди блещукаха.

— Джони?

— Да?

— Ти как така толкова добре се разбираш с хората? Как така всички си приказват с тебе?

— Де да знам. Сигурно защото ги слушам какво приказват... Да си тъпичък също помага.

— Джони?

— Тук съм.

— Ти какво искаше да кажеш... Нали се сещаш — там? Като каза, че навсякъде ми се привиждали пришълци?

— Ъ-ъ-ъ... Не си спомням.

— Сигурно си искал да кажеш нещо!

— Не съм сигурен дали изобщо съществуват пришълци. Съществуват просто такива като нас, но най-различни. Ала знам кое е важното. Важното е да си съвсем сигурен какво правиш. Важното е да не забравяш, че това не е игра. Нищо не е игра. Дори игрите.

Корабът се превърна в точка на фона на нощта.

— А как ще се върнем вкъщи? За да се върна, все трябваше да умирам...

— Ако победиш, няма как да се измъкнеш.

— Тука има едно зелено копче...

— Струва си да пробваме, а?

— Давай.

Когато Джони се събуди, в стаята струеше светлина. Лежеше в нечие чуждо легло. Огледа се с полупритворени очи.

Стаята беше като всички стаи за гости. Малко старомодната лампа, която не пасваше никъде другаде. Етажерката с книгите, които никой не чете много-много. Липсата на дреболии, като не броим пепелника до леглото.

Имаше и часовник, но някъде далече в миналото стрелките бяха спрели да си починат и макар че сигурно бяха сверили всички други часовници в къщата, за този изобщо не се бяха сетили и сега той си стоеше там и неуморно, ден и нощ сочеше осем без двадесет. Но липсата на звуци на долния етаж предполагаше, че все още е ранно утро.

Той се уви в одеялото, наслаждавайки се на откраднатото време между съня и събуждането.

И сега... какво? Трябваше да поговори с Кърсти, която си мечтаеше да бъде Сигърни и забравяше, че се опитва да е и някой, който действа. И имаше подозрението, че скоро ще се види и с родителите си. Сигурно щеше да му се наложи да изслуша какво ли не от тях, но поне щеше да е някаква промяна.

Да, Помирителният период продължаваше. И училището продължаваше. Всъщност, май всичко си беше същото. Никой нищо не беше оправил с магическа пръчица.

Но флотилията беше отлетяла! В сравнение с това всичко друго беше... Е, не че беше лесно. Но повече приличаше на стълба, отколкото на отвесна стена.

Може би никога няма да спечелиш — но поне можеш да се опиташ. Че кой, ако не ти?

Обърна се на другата страна и пак заспа.

Границата висеше в небето.

Огромни бели букви, високи хиляди километри.

Те изписваха:

G A M E

O V E R

Флотилията премина с рев. Танкери, бойни кораби, изстребители... се издигнаха във вихър, а сенките им пробягваха по буквите. Кораб след кораб, те преминаваха отвъд... завинаги.

NEW GAME

(YES/NO)?

Terry Pratchett

Only You Can Save Mankind, 1992

Свалено от www.readbg.com

Издание: САМО ТИ МОЖЕШ ДА СПАСИШ СВЕТА. 1997. Изд. Камея / Прозорец, София. Колекция Избрано от Тери Пратчет. Превод: [от англ.] Светлана КОЛМОГОРОВА — КОМО [Only You Can Save Mankind, Terry PRATCHETT].
Формат: 20 см. Страници: 128. Цена: 2200.00 лв. ISBN: 954-8079-70-4.